

កី ១ ឡាតូនៈទី ១ ក្នុងវគ្គទី ១ ដាក់ល្អាត: មានលំដាប់
ក្នុងហ្វែមតំណ ជាសិទ្ធិល-អណោស, សំ. ៣.
មានសុរស្តច្បា ក: ។

កី ១ ខ. អង្គការដែលត្រូវលទ្ធផល ឬចេញដោយសុខុម
សុខ ។ ដែលដើមសុខុមមាន ក ដែរ: ក្រែង, ក្រែង ៗ ទងទាង
ដើមក្រែងក្រែង ក ដែរ: ក្រែង ៗ ក្រែងដែលតំណ
ដើមដើមចេញទៅលើក្រែងក្រែង ក ដែរ: ក្រែង, ក្រែង ។

កី ២ កិ. តាំងផ្ទៃម, តាំងច្រើ: ក្រែង, ក្រែង,
ក្រែង, ក្រែង ។

កី ២ ខ. ការងារសុខាភិបាលដែលត្រូវសម្រាប់
យោធាប្រយោគដោយឡែក: ក្រែង, ក្រែង, ក្រែង
ក្រែង, ក្រែង, ក្រែង ។

កី ២ កិ. ប្រតិបត្តិការទាំង: ក្រែង, ក្រែង
ក្រែង, ក្រែង ។

កី ២ គ. ឬ កិ.វិ. ក្រែង, តាំងច្រើ, ក្រែង,
ក្រែង ។ ក្រែង, ក្រែង, ក្រែង ។

កី ២ កិ. ដំបូងស្រាប់ឡាតូន: ក្រែង, ក្រែង ។ ក្រែង
ទាំងដោយ: ក្រែង, ក្រែង ។ ក្រែង, ក្រែង
ក្រែង: ក្រែង, ក្រែង ។

កី ២ ខ. ឈ្មោះស្រាប់ក្នុងសម្រាប់ប្រើ
យោធាក្រែង ។ ក្រែង, ក្រែង, ក្រែង
ក្រែង, ក្រែង, ក្រែង ។ ក្រែង, ក្រែង
ក្រែង, ក្រែង ។ ក្រែង, ក្រែង
ក្រែង, ក្រែង ។

កី ២ ខ. (កិ-ក-ខ) ខ. (៣: សំ. ក្រែង) ក្រែង ។
ឈ្មោះទី ២ ដែលយោធា, មាន ៣១ ក្រែង, ក្រែង
(ទី ៧) ក្រែង, ក្រែង ។ ក្រែង, ក្រែង
ក្រែង ។

កី ២ កិ. ខ្ពស់បំផុតដែលត្រូវសម្រាប់
ក្រែង, ក្រែង, ក្រែង ។ ក្រែង, ក្រែង
ក្រែង, ក្រែង ។ ក្រែង, ក្រែង
ក្រែង, ក្រែង ។

កកាត (កំកាត) គុ. ដែលនៅសល់មិច, នៅសល់
លោចៗ: ទឹកសមុទ្រនៅសល់កកាតនឹងបាត់ឆ្នាំ ។

កកាយ (កំកាយ) កិ. កាយរឿយៗ; ដឹកដីទាញ,
ទាញ, ទាញ, ទាញស្តៅដោយដៃ (មនុស្ស), ដោយដើង
(សត្វ): មនុស្សកកាយដី, មាន់កកាយដី, អណ្តើក
កកាយដី ។

កកិចកកុច (កំកិចកំកុច) គុ. ដែលមានចិត្តរឿច,
មានចិត្តលោភ: មនុស្សកកិចកកុច ។

កកិក (កំកិក) កិ. កាល់, ជុស ឬបិយោហស្រាស ។

កកិល (កំកិល) កិ. នៅដោយខ្លួនពីកន្លែងមួយទៅ
កន្លែងមួយទៀត: មនុស្សទ្រូងកកិលដូចកូនក្មេង ។

កក្ស័ (កំក្ស) កិ. ចូលរយៗ: កក្ស័ ឬ សម្ប ។

កក្ស័ (កំក្ស) ខ. ឈ្មោះសម្បទិមួយប្រភេទ: សម្ប
កក្ស ។

កកេបកកាប (កំកេបកំកាប) កិ. វិ. ដែលកខ្វក់
កខ្វក់ដោយទំព្រឹកដើរ ឬ ទ្រឹកទ្រើកឲ្យបានជាប់: ទំរឡើង
ដើរលើកកេបកកាប ។

កកេរ (កំកេរ) កិ. ទាំរឿយៗ ដើម្បីឲ្យដាច់: កកេរ
គោត, កកេរកកេរ ។

កកេរ (កំកេរ) កិ. កេររឿយៗ ដោយប្រពាទដើមៗ

កកែកករ (កំកែកំករ) ខ. ឬ កិ. វិ. សំដីនិយាយ
មិនច្បាស់លាស់ យ៉ាងខ្លាំងខ្លាំងដែលមើលឃើញ: កូនប្រុស
ខ្ញុំបាទចេះស្តីកកែកករហើយ ។

កកែកកោត (កំកែកំកោត) ខ. ឬ កិ. វិ. សំដី
និយាយខ្លា ឬសូរកោត ។

កកែងកកោង (កំកែងកំកោង) ខ. ឬ គុ. កំរល់កុំ
ធុរ្យ. កោង, ប្រហើម, ដកមាន់អុតលំដាប់ ។

កកែប (កំកែប) ខ. អរិយៈសត្វធម្មតាខ្លះ: នៅ
ត្រង់ត្រាត់កែងដើមខាងក្រោយគល់ប្រពាទដាច់ក្រោមកែបទាំង
គ្នា: កកែបគោ, កកែបក្របី ។

កកោត (កំកោត) ខ. ឬ កិ. វិ. សូរនិយាយខ្លាំងដក
ក្រែងដែលឮកោតៗ: និយាយកកោត ។

កកោស (កំកោស) កិ. កោសដោយទ្រុសប្រហែសដីគោត
ចំណងនឹងធ្វើឲ្យខ្លួនយូរនឹងវត្តមួយចំនួនខាងច្រើន ។

កកោរ (កំកោរ) ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ មានខ្ទឹម
គណ៍ត្រដៅ ប្រើការធ្វើសសរផ្លូវ, ប្រារព្រល ឬប្រារព្យ ។

កក្រិក (កំក្រិក) គុ. ការសម្រាប់បញ្ជាក់ការឲ្យឲ្យច្រក
ទៀត: មនុស្សចារបញ្ជាក់ក្រិក គឺឆ្នើមលាភាវី ។

កក្រិក (កំក្រិក) កិ. កំរើក, ក្លាយ, បើកទៀត ។ កក្រិក
ញាប់ញ័រ កក្រិកញ័រយ៉ាងញាប់ស្រួតខ្លះ ។ កក្រិកកំរើក
កក្រិកក្លាយស្រួលច្របល់ ។ កក្រិកកំរើក កក្រិកខ្លាំង,
ស្រួលច្របល់ខ្លាំង ។

កក្រោះ (កំក្រោះ) គុ. ឥតសង្កត់: សោរកក្រោះ ។

កក្សកំ (កំក្សកំ) កិ. វិ. ច្រើននិយាយរៀនរូងនិយាយ
យឺត: ហៀរកក្សកំ ។

កក្សាក (កំក្សាក) កិ. វិ. ដែលឮសូរញ័រៗ ច្រើនដង
(សើច): សើចកក្សាក (ម. ព. ក្សាកៗ) ។

កក្សាយ (កំក្សាយ) ម. ការស្រាប់និយាយរៀននិយាយ
កក្សាក: សើចកក្សាកក្សាយ ។

កក្សិច (កំក្សិច) កិ. វិ. ការស្រាប់និយាយមាន់ឲ្យច្រក
ទៀត (ច្រើ): ច្រើនកក្សិច ។

កក្សិល (កំក្សិល) កិ. វិ. ឬ គុ. ការស្រាប់និយាយដែលនៅ
មានម្ល៉ាងចិត្តឲ្យច្រកទៀត: និយាយកក្សិល, សំដីកក្សិល ។

កក្សិក (កំក្សិក) កិ. វិ. ឬ ខ. ក្រិកៗ ច្រើនដងមិនដាច់ស្ទុះ:
សើចកក្សិក (ម. ព. កក្សិក, ក្សិកៗ) ។

កក្សៀក (កំក្សៀក) កិ. វិ. ឬ ខ. ក្រៀកៗ ច្រើនដងមិន
ដាច់ស្ទុះ: សើចកក្សៀក (ម. ព. ក្សៀកៗ) ។

កក្សៀច (កំក្សៀច) កិ. វិ. ការសម្រាប់បញ្ជាក់ការឲ្យច្រក
ឲ្យច្រកឲ្យច្រើនទៀត (ដង្កូវ): ដង្កូវចុះកក្សៀច ។

កក្សិកកក្សិក (កំក្សិកកំក្សិក) កិ. ល្អក៏: រន្ទះ ។ ខ.
សូរឮដោយល្អកំទឹក, ដោយរន្ទះ ។

កក្សិបកក្សិប (កំក្សិបកំក្សិប) គុ. ឬ កិ. វិ. ដែលមាន
ចិត្តរម្ម ព្រោះបានមើលដាច់ចិត្ត: អាកក្សិបកក្សិប ។

កក្សិក (កំក្សិក) កិ. វិ. ឬ ខ. ទឹកៗ ច្រើនដងមិនដាច់
ស្ទុះ ហើយញាប់រន្ទាត់ (សើច): សើចកក្សិក ។

កក្សិប (កំក្សិប) ខ. ឈ្មោះសត្វល្អិតមួយប្រភេទ រូបដូច
ក្រាមតែនៅក្នុងទឹក ។

កក្សិក (កំក្សិក) គុ. ដែលច្រើនមិនស្រួត, ដែលស្រួត
ព្រេក ។

កក្សិក (កំក្សិក) ម. សម្រាប់និយាយរៀននិយាយនិយាយ
កក្សិក: កក្សិកកក្សិក ។

កក្សិសកក្សិស (កំក្សិសកំក្សិស) គុ. ឬ កិ. វិ. ដែលមានដំណើរទ្រុសខ្លាំងរឿយៗ: កក្សិសកក្សិស ។

កក្សិក (កំក្សិក) កិ. វិ. ឬ គុ. ដែលត្រូវតែរត់, ដំណើរ:
ឮសូរកក្សិក, យំកក្សិក, ហើកកក្សិក ។

កក្សិក (កំក្សិក) កិ. ចាប់ប្រកា: ធ្វើឲ្យមូលដាច់: កក្សិកបិទ
មួយកង, គោកកក្សិក ។

កង ៣ ខ. ច្បាប់, ក្រុម, សង្កាត់, ចង្កោម : កងទ័ព, កងយុំ, កងរដ្ឋ, កងធម៌ ។

កង ៤ ខ. ប្រដាប់អាវុធនៃមូលសម្រាប់ការប្រយុទ្ធ : កងដៃ, កងដីធ្លី, កងក្រែល ។ អ្វីៗដែលមានចំនួន ឬមធ្យម, ឈ្មោះសម្រាប់ : ឧសម្បយកង, ស្រូវ យកង ។

កងមាល ខ. ឈ្មោះស្រុកមួយនៅភាគខ្ពង់រាបខ្ពស់ មធ្យមក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។

កង ៥ ខ. (ព.ស.) យានយន្តដែលអាចប្រើប្រាស់ទៅ ទៅបានដោយសារស្នូល, ប្រភពជាសាធារណៈដែលដាក់ទៅក្នុង ក្នុងមួយនិងដុំនៃកងក្រោយនិងដុំកណ្តាល (ទោបប្រយោ) ។

កង ៦ ខ. ប្រដាប់អាវុធនៃកងទ័ពក្នុងកង : កង ១១ ។ អ្វីៗដែលកាន់កាប់កាន់ កាន់ : កង ១១ ។ ឈ្មោះនៃមួយប្រភេទមានសណ្ឋានដូចកង : កង ១១ ។

កង្កុញ ក. (ម.ស. កង្កុញ) ។

កង្កួច ក. ស្រែកកង្កួច (ដំរី) : ដំរីកង្កួច ។

កង្កួញ ក. ក្លាប់ដៃ, ក្លាប់ប្រមោយ ដោយប្លង់ដៃ ឬប្រមោយទៀង ។

កង្កែប ខ. ឈ្មោះសត្វទឹកមួយប្រភេទ មានជើង ៤ ចុងវែងទំហំ, ឬដំរី, លោកលើកោកកំពាម ច្រើននៅ អាស្រ័យនិងទីក្រុមមាត់ទឹក ឬនិងទូដឹកនៅបាន ។ កង្កែប ទោប សាច់កង្កែបដែលធ្វើជាមួយហៅថា ទោប ។

កង្កែបក្រប ខ. កង្កែបដែលមានរូបដំ យុវស្វាភ័យ ។

កង្កែបប្រុយ ខ. ឈ្មោះកង្កែបមួយប្រភេទ មានចុង ដងខ្នងវែង ជើងវែងៗ, អ្នកស្រុកខ្លះហៅ កូនស្រី ។

កង្កែបអាចម៍គោ (—កង—) ខ. ឈ្មោះកង្កែបមួយ ប្រភេទ មានចុងដុំបង្កាច់ដុំកង្កែបប្រុយដែរ ដុំដុំដងខ្នងខ្លី ជើង កំខ្លីៗ ដែរ សម្បូរស្រស់លឿង នៅក្នុងកងកាយអាចម៍គោលើ គោក : កង្កែបអាចម៍គោហ៊ុនលោកទាំងស្រុង មាន ជើងថា កង្កែបចាត់ហ៊ុនច្រណាំងប្រដាប់ជាមួយនិងអង្រ្នីមាន ស័ក្តិ (ព. ទ. ប.) ។

កង្កា (កង-ក) ខ. (ព.) សេចក្តីសង្ឃឹម, សេចក្តី សង្ឃឹម ។

កង្កើញ ក. សើកតាម ឬ លាតសម្រុកឲ្យទើងទើង : កង្កើញសំពត់, កង្កើញទោ ។ ក្នុងកង្កើញនៃប្រុងនិង ចូលទាំង ឬ កងបំណងសង្ឃឹម : កង្កើញដៃចូលទាំង, កង ទ័ពកាន់កងកង្កើញចូលនិងសាស្ត្រាហ៊ុយ ។

កង្កែប ខ. សេចក្តីច្បាស់ចិត្ត ច្បាស់និង : ខ្ញុំមានកង្កែប (កុំប្រើជាខ្ញុំមានសេចក្តីកង្កែប) ។ ស្រុកក្រុងកង្កែប គឺស្រុក ដែលមានក្រុងស្រុក ឬ មានក្រុងប្រយោជន៍លើ : មានកង្កែប មានកង្កែប ។

កង្កៀរ ខ. ប្រដាប់សម្រាប់ទាញ : កង្កៀរច្រៀក, កង្កៀរកោប, កង្កៀរកែវ ។

កង្កៀរ ខ. ប្រដាប់អាវុធក្នុងកងទ័ពដើម្បីដាក់ទៅ ដោយឈើសម្រាប់កង្កៀរ ។

កង្កៀរ ខ. ប្រដាប់មានស្រាប់ដែលអាចនឹងវិលដោយ កង្កៀរច្រៀក ។

កង្កៀរ ខ. ឈ្មោះសត្វក្នុងកង្កៀរ មានចុងដងខ្នង ធំស្រីសង្កាត់ ។

កង្កៀរ ខ. សត្វមួយប្រភេទ ក្នុងក្រុមសត្វមានដោះ សម្បូរខ្លៅប្រផេះ ប្រដាប់កង្កៀរ មានផ្ទៃឈើនិងសាច់ក្នុងក្រាប ឈើជាអាហារ (ព. ហៅ កង្កៀរ) ។

កងកេង ឬ កងកង ខ. ឈ្មោះសត្វចក្ខុវិស័យប្រ- ភេទមានចំពុះធំពិសមនិងមានខ្នង កងចំពុះមានសណ្ឋានខ្ពស់ ធំទៀងដូចស្រី សម្បូរស្រពោរទៅ ខ្លួនកងកេង បើកមាត់ឬក ច្រើននៅក្នុងក្រុង មានផ្ទៃឈើជាអាហារ ។

កងកេង ខ. ច្បាប់ក្នុងការក្នុងប្រទេសកងកេង ធំ ក្រុមកេង (ស្រ្តីកងកេងកាលនិយមកេងធ្វើស្រីសើសយកកេង ទៅសម្របប្រើ) ។

កងក្តី ខ. វិធីបុណ្យទានសម្រាប់ដោយទង់ ដំបូងចោលទៅក្នុង ទូកទៅទិញទានទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ ប្រណាំងក្នុង-ង ដើម្បីឲ្យក្នុង-ងដែលប្រណាំងក្នុង ១ កុំខាតក្នុង ១ កុំខាតក្រៅ ។

កងសោយ ខ. ឈ្មោះប្រភេទក្រូចមួយយ៉ាង : ប្រ កងសោយ ។

កញ្ចាយន៍ (កង-បាយ-ន៍) ខ. (ព.) ទាញ ប្រទេសហៅថាមួយខ្លះ ជាអ្នកតែងត្រូវដើរយកករណីចាស់សម័យ កាន់ដើម ។ ដើរយកករណីចាស់នោះ ក៏ហៅថា កញ្ចាយន៍ ដែរ (ច្រើនហៅថា មូលកញ្ចាយន៍) ។

កញ្ចាយន៍បុត្តិកៈ (កង-បាយ-ន៍-បុត្តិ-កៈ) ខ. (ព.) ឈ្មោះប្រភេទដើរយកករណីចាស់មួយកញ្ចាយន៍ ដែលសម្រេចប្រទេសសម័យចាស់ ដូច-ណាត ដោយក្រុមលោក ប្រទេសក្នុងន៍ គណៈមហានិកាយ បានរៀបចំក្នុងកាលដែល សម្រេចមានសមណសិក្ខាប្រទេសក្នុងស្រុក ។

កញ្ចក់ ខ. ឬ កុ. មនុស្ស ឬសត្វដែលទូកដើរ (ព. ប.) ។

កញ្ចប់ ខ. វែងប្រសាសន៍ សម្រាប់មើលតែខ្លួន ។
វែងដែលសម្រាប់ដាក់ធ្វើជញ្ជាំងខ្លះ ឬកាត់ខ្សែច្របូប ឬបិទភ្ជាប់ទៅ
លើវត្ថុដូច កំហែងជា **កញ្ចប់** ដែរ : **ខ្នុរកញ្ចប់, ភោគភារ**
កញ្ចប់... ។

កញ្ចប់ ខ. ភ្នំ ។ ដែលខ្លប់, បង្កើតដោយ : **ជំញ**
វែងយកកញ្ចប់, យ៉ាមយកកញ្ចប់, កញ្ចប់បាតុ ។ **កញ្ចប់**
ខាត គឺប្រដាប់ : **វាលស្រូវត្រង់កញ្ចប់ខាត** ។

កញ្ចប់កញ្ចប់ ក. សំដែងការយល់ដឹងដោយធ្វើមាត់ខ្លួន
ឆ្មេង ធ្វើមុខក្រញូរ ។ ប្រើជា **គុ.** ពិធាន : **មុខមាត់កញ្ចប់**
កញ្ចប់; មនុស្សកញ្ចប់កញ្ចប់ ។

កញ្ចប់កញ្ចប់ ខ. ឈ្មោះសត្វមួយប្រភេទ ខ្លះពណ៌
លឿងខ្លះ ខ្លះពណ៌បៃតង ជាត្រកូកក្រែង តែមានលំនៅទុសត្រាពី
ក្រឡិច ប្រើនៅអាស្រ័យតែខ្លះស្លឹកឈើ, រុក្ខឈើដាច់ដើមដែល
សើមដែលត្រដាត់ ។

កញ្ចប់កញ្ចប់ ខ. ឈ្មោះត្រីមួយប្រភេទ ប្រកបដោយ
ស្មើតូច មានខ្នងខ្លាំងខ្លះទ្រុឌពោះដាបថ្លា ។

កញ្ចប់ ម. ពួកគ្រាប់សម្រាប់ទាត់ដំរីព្រៃ (ម. ព. ផង
កញ្ចប់ ម) ។

កញ្ចប់ ស. ភ្នំដែលចាស់ (ព. ទ្រ.) : **ភោគកញ្ចប់ស,**
សំរាត់កញ្ចប់ស (ព. ម. អាភកញ្ចប់ស) ។

កញ្ចប់ ក. កញ្ចប់ឈើ : កញ្ចប់កញ្ចប់ ។

កញ្ចប់ ខ. ឈ្មោះត្រីឆ្មេងមួយប្រភេទ មានខ្នង
ដុះនៅក្រោយប្រដាប់ទាំងពីរខាង ខ្នងមួយដុះនៅលើខ្នង ប្រ
ស្រដៀងគ្នាខ្លះត្រីឆ្មេងតែខ្លះជាត្រីឆ្មេង ។ កញ្ចប់មានប្រភេទ
គឺ **កញ្ចប់កោង, កញ្ចប់ថ្ម, កញ្ចប់ត្រី** ។

កញ្ចប់ ខ. ជាបសុពណ៌បង្កើតដោយប្រភេទ ច្រកកំណែង
ប្រើប្រាស់បង្កើតដុត, ធារណៈតែស៊ីហើយដើមខ្លះត្រូវដោះ
តែដៃខាស ។

កញ្ចប់ ម. គ្រឿងដុំមួយយ៉ាងមានខ្យល់សម្រាប់ទាញឲ្យ
ឮ ប្រើជាគ្រឿងប្រដាប់កញ្ចប់ : **កញ្ចប់កញ្ចប់** ។ មួយយ៉ាង
ទៀតមានសណ្ឋានប្រហែលនឹងអណ្តូងខ្លះដែលប្រើសំរាប់យាមុំ ។

កញ្ចប់ ខ. គ្រឿងដុំស្រស់មានមុខបួន ដែលធ្វើវិប្រ
ឡេង ។ សម្រាប់ដាក់ទាំងមូលសំដែង ។

កញ្ចប់ គុ. ដែលខ្វះដោយមានដើមរោងម្លូងឬទាំង
ពីរខាង ហើយលើខ្នងខ្លះដាច់ដោយចុងដើម កែងដើម
គឺដី : **មនុស្សកញ្ចប់** (ព. ទ្រ.) ។

កញ្ចប់ ខ. របស់ដែលគេខ្លាប, គេដើរ : **អង្ករ**
មួយកញ្ចប់ ។

កញ្ចប់ ខ. វត្ថុឈឺដែលប្រើសម្រាប់បញ្ជូន : **កញ្ចប់**
មួយកញ្ចប់, ទំហូកញ្ចប់ ។

កញ្ចប់ ខ. ឈ្មោះកញ្ចប់របស់អាសាមខ្លះខ្លះ ដែល
ហៅថាភ្នំកញ្ចប់ ប្រើប្រាស់សំរាប់ប្រាប ។

កញ្ចប់ ខ. សំនិបប្រដាប់ ហៅថា ។

កញ្ចប់ គុ. ដែលមានមាត្រច្របូប : **កងបាប**
កញ្ចប់, កញ្ចប់កញ្ចប់ ។

កញ្ចប់ គុ. ដែលបេះឡើងខ្លះហៅថា : **ស្រូវកញ្ចប់**
កញ្ចប់, កញ្ចប់កញ្ចប់ ។

កញ្ចប់ ខ. ប្រដាប់ប្រើសំរាប់គ្រឿងបញ្ជូនស្នូតស្នូត, កញ្ចប់
តែប្រាបឡើង : កញ្ចប់កញ្ចប់គ្រឿងប្រយោគដំបូងសំរាប់ដាក់គ្រឿង
ឯកត្រង់កញ្ចប់ហើយប្រយោគច្របូបសម្រាប់តែខ្លះ ។

កញ្ចប់ ក. ចាប់យកដោយប្រដាប់ ។

កញ្ចប់កញ្ចប់ ឬ កញ្ចប់កញ្ចប់ ក. ចាប់
ទាញគ្រាប់ឆ្មេងខ្លះប្រដាប់ ។

កញ្ចប់ គុ. ដែលខាត, មានឈ្លាំង, កេ, មិនជា
ធម្មតា : **កញ្ចប់កញ្ចប់** ។

កញ្ចប់ ក. លោត, ជាសព្វឡោះ : **ភោគកញ្ចប់,**
សេះកញ្ចប់ ។

កញ្ចប់ ខ. ឈ្មោះដំណាំមួយប្រភេទ មានស្លឹកសម្រាប់
យានដឹកលាយនឹងផ្លាំ ធាត់ទៅស្រូវនិងទាញដើមគ្រឿង
(មានមាត្រ ៤០០ និង ៤០១ ប្រមូលឲ្យល្អខ្លះហោមមិន
ឲ្យដាំមិនឲ្យធាត់) ។

កញ្ចប់ ក. ឬ ខ. លោតដោយស្លៀតឡើង :
លោតកញ្ចប់, ភោគកញ្ចប់... ។

កញ្ចប់ គុ. ដែលខាត, ខ្លះបង្កើតបង្កើត មិនពេញភាព
កំណើតធម្មតា : **កញ្ចប់កញ្ចប់** ។

កញ្ចប់ ឬ កញ្ចប់ គុ. បញ្ចេញ, ប្រសើរ, ប្រ
បើល ដោយគ្រឿងដោយបង, ដោយទើប ។

កញ្ចប់ គុ. ចូលដំបៅ, ចូលទៅដំបៅដោយឃើញ
សមរម្យ (ពាក្យខ្លះ) : **ខាតខាតកញ្ចប់** ។

កញ្ចប់ គុ. ខ្លះកញ្ចប់, គ្រឿង (ម. ព. កញ្ចប់) ។

កញ្ចប់ គុ. ទើបបើកខាងលើ : **មាត់កញ្ចប់** គឺ
មាត់ទើបចេញខាងលើ... ។

កញ្ចប់ ខ. ឈ្មោះខ្លះសត្វមួយប្រភេទ មានស្លឹក
ច្របូបប៉ាត មានកម្រុយ សម្បូរដូចក្រាម ។

កញ្ចប់ ក. លោតដោយសប្បាយ, ដោយមាន
លោមសស្សៈ : **ភោគកញ្ចប់, លោតកញ្ចប់** ។

កញ្ចប់ ខ. ឈ្មោះត្រីឆ្មេងដំណាក់ជាតិមួយប្រភេទ
ដាវស្រីឆ្មេងទឹកសម្រាប់ប្រើជាអង្កត់ : ប្រើជាបង្កើតបាត ។

កញ្ចប់ គុ. ឬ ក. វ. ដែលប្រើប្រាស់ទៅត្រង់ :
មាត់ចាត់ទៅកញ្ចប់ ។

កញ្ជាត គ. ដែលងាយបញ្ជាក់ : មនុស្ស
កញ្ជាត ។

កញ្ជាត់ គ. វិ. ការសម្រាប់ចំរើនការស្រាវជ្រាវ
ឡើង : សិល្បកញ្ជាត់ គឺវិសោធនកម្មនៃការស្រាវជ្រាវ
ដោយការយល់ចំណេះដឹង : សិល្បកញ្ជាត់
សន្តិកញ្ជាត់ ។

កញ្ជាត់ដៃ ឬ កញ្ជាត់ដៃ ខ. ឈ្មោះស្រ្តីកម្រុយ
ប្រភេទ ក្នុងពួកស្រ្តីដែលសម្រាប់ប្រើប្រាស់
សម្រាប់ ។ ស្រ្តីកម្រុយ កម្រុយ ។

កញ្ជាប់ គ. ដែលសង់, បង្ហាញបង្ហាញ, បញ្ជាក់
ចំណុលដោយមានលក្ខណៈសង្ខេប ហើយទម្រង់បង្ហាញ
សង្ខេបងាយ, ឬដែលទម្រង់បង្ហាញរបស់គេទៅ ហើយ
ទម្រង់បង្ហាញទុកដំឡើងទៅ : មនុស្សកញ្ជាប់
ទម្រង់ ។

កញ្ជា ខ. ឈ្មោះទម្រង់បង្ហាញនៃកម្រុយ ក្នុងកាល
ស្ថិតដើម (និទ្ទេសប្រែប្រួល) ។

កញ្ជាត់ ខ. អ្វី ។ ដែលទម្រង់បង្ហាញ : កញ្ជាត់
ស្វា, កញ្ជាត់អំពៅ ។

កញ្ជាត់ស្វា ខ. ឈ្មោះស្រ្តីកម្រុយប្រភេទ កងទ្វីប
ត្រីកម្រុយ សម្រាប់ប្រើប្រាស់ : ត្រីកញ្ជាត់ស្វា ។

កញ្ជាត ខ. ជាតិ ។ ការសម្រាប់ប្រើដោយមាន
គោលដៅ : កញ្ជាត់ ឬ កញ្ជាត់ ឬ កញ្ជាត់ ឬ កញ្ជាត់
ឬ កញ្ជាត់ ឬ កញ្ជាត់ ឬ កញ្ជាត់ ឬ កញ្ជាត់ ឬ កញ្ជាត់
ឬ កញ្ជាត់ ឬ កញ្ជាត់ ឬ កញ្ជាត់ ។

កញ្ជាសមាជ ខ. ឈ្មោះនាមប្រភេទ កើត
នៅស្បែកមានសណ្ឋានដូចស្រែង បណ្តាលឲ្យស្បែកមាន
រលាតដែលបែកចេញ ។

កញ្ជា គ. ដូចនាមប្រភេទ : មនុស្សកញ្ជា (ព.ទ.) ។

កញ្ជើ ខ. របស់គ្រូបង្ហាញដោយប្រើស្បែក សម្រាប់
ដាក់អ្វីៗស្របយ៉ាង ទាំងលើមានកងទ្វីបលើកមាត់ ក្នុងដំង
បន្ទោះដើរ ទាំងប្រភេទប្រើប្រាស់ : កញ្ជើ ។

កញ្ជើជំរោះ ខ. កញ្ជើមួយប្រភេទ មានជើងខាង
ក្រោមគ្រូបង្ហាញដោយ មានខាងលើកញ្ជើជំរោះ មូលក៏
មាន កងទ្វីបប្រាម ដំរោះខាងលើ : ស្រ្តី ១ កញ្ជើជំ
រោះ ។

កញ្ជើបាយដាច ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ ដើម
ខាងលើខ្លាំង ល្អិតស្រឡើងដំណើរកម្រុយ មានផ្លែក្រហម
បង្កើត ឬផ្លែក្រហមបរិភោគផ្លែទុំបាន : ដើមកញ្ជើបាយ
ដាច់មានម្លប់ដ៏ល្អណាស់ ។

កញ្ជើ គ. មុកដំបូង, មុកដំបូង : កញ្ជើស្រ្តី,
កញ្ជើអង្ករ ដំបូងស្រ្តី, ស្រ្តីអង្ករដំបូង ប្រមាណ

១ ក្នុង ២ ក្នុង មិនពេញក្នុង ។ មនុស្សកញ្ជា
មនុស្សកញ្ជា ឬ មនុស្សកញ្ជា ឬ មនុស្សកញ្ជា ឬ មនុស្សកញ្ជា
ឬ មនុស្សកញ្ជា ឬ មនុស្សកញ្ជា ។

កញ្ជា ខ. ឬ គ. មនុស្សដែលទៅបរិភោគ ដោយចំពាក់
ប្រែប្រួល គឺខ្ញុំកំរើនដែលប្រើប្រាស់ប្រែប្រួល : ដូចជាប្រែប្រួល
កញ្ជា (ព. ម. ទ.) : ធ្វើការខ្លីខ្លាចដូចជា កញ្ជា ។
កញ្ជា ។

កញ្ជា កញ្ជាយ គ. ឬ គ. របស់គេស្តាប់ខ្លាំង :
បាយដំបូងគេស្តាប់ខ្លាំង : កុំកញ្ជា កញ្ជាយ
គេ : មនុស្សកញ្ជា កញ្ជាយ ។ ប្រើជា ខ្លះខ្លាយ
ក្នុងការ ។ ម. គ. គេ ខ្លះ ។

កញ្ជាក់ គ. ដែលមានស្រ្តីស្និ, គតកសិ, គតក
(ព. ទ.) : មនុស្សកញ្ជាក់, ខ្មោចកញ្ជាក់យ៉ាង
មេ : កញ្ជាក់ គេ មិនមែន ។

កញ្ជា គ. ដែលមិនមាន ឬ ដែលមានកិរិយាបែប
នាមក្នុង (ព. ទ.) : មនុស្សកញ្ជា, មនុស្សកញ្ជា ។

កញ្ជាល ខ. ឈ្មោះនាមប្រភេទ ជាស្រ្តីសម្រាប់
គ្រប់គ្រងទម្រង់បង្ហាញ : ស្រ្តីកញ្ជាល ។

កញ្ជាល ខ. ឈ្មោះនាមប្រភេទ ក្នុងក្រុង
មុកដំបូង, ដំបូង : កញ្ជាល, លាបកញ្ជាល ។

កញ្ជា ខ. ឈ្មោះស្រ្តីដែលខ្លះខ្លាយប្រភេទ មានស្រ្តី
បើកចំរើន ឬ មនុស្ស មានគ្រូបង្ហាញ ឬ មនុស្ស មានគ្រូបង្ហាញ ។

កញ្ជា ខ. ឈ្មោះនាមប្រភេទ ស្រ្តីដើមដំ
សាលាក្របី, តែសម្រាប់ប្រើ : ឈ្មោះស្រ្តីកម្រុយក្នុងទម្រង់
ក្រែង : ស្រ្តីកញ្ជា ។

កញ្ជា ខ. ឈ្មោះនាមប្រភេទ យ៉ាងខ្លះ : កញ្ជា
កញ្ជា ។

កញ្ជា គ. ស្រ្តីកញ្ជា : សាលាកញ្ជា,
កញ្ជា ។

កញ្ជា គ. លោកចាចសាច់ទឹក : កញ្ជា
កញ្ជា ។ ឈ្មោះនាមប្រភេទ ដូចជាកញ្ជា គឺ : ស្រាប់
កញ្ជា ។

កញ្ជា គ. ឈ្មោះនាមប្រភេទ ដូចជាកញ្ជា គឺ : ស្រាប់
កញ្ជា គឺ ដូចជាកញ្ជា ដូចជាកញ្ជា គឺ : ស្រាប់
កញ្ជា គឺ ។

កញ្ជា ខ. ឈ្មោះនាមប្រភេទ ក្នុង
ពួកសត្វមានជើង : ប្រភេទស្រ្តីកញ្ជា គឺ គ្រូបង្ហាញ
កញ្ជា ។

កញ្ជាល គ. ប្រភេទនាម, លោក : លោក
កញ្ជាល, លោកកញ្ជាល ។

កញ្ចប់ ១ កិ. ល្អសំដៅយប់ពាន, ដោយចម្លែ: សព្វ
នេះសម្រាប់ដើរយាយពានតែងវិល្លសនី: ដំរីកញ្ចប់សដី ។

កញ្ចប់ ២ កិ. គ្រួសារគ្រប់គ្រងដោយខ្លួនឯង គ្រួសារ
ដើម្បីឲ្យគ្រូស្រាវ គឺដល់ធ្វើប្រយុទ្ធនោះ គ្រូដែលខ្លួនឯងយក
ស្រកាទំនើង គេគ្រាន់តែកាន់ក្បាលគ្រាន់តែក្បាលក្នុងក្រុង ឬក្នុងវត្ត
ដែលគ្រូ ហើយគេយកឫស្សីទាំងមូលមួយកំណាត់មកសាប
ចុងខាងម្ខាង ទើបគេស្រុកគ្រូដែលគ្រូទំកនោះទៅ លុះគ្រូ
ស្រកាសំបើយ គេស្រង់យកមកហាលថ្ងៃ: កញ្ចប់
គ្រីប្រហុក ។

កញ្ចប់ ៣. (៣.) ស្រីគ្រូមុខ, ស្រីទំនង ។ ឈ្មោះរាសី
ទី ៦ តាមសុរិយគតិ គឺរាសីស្រីគ្រូមុខ (រាសីនេះប្រវត្តិទាំង
សេចក្តីប្រើប្រាស់សេស) ។ សព្វថ្ងៃប្រើទាំង ១ ។

កញ្ចប់កិក្ខិយស ១. (៣. កញ្ចប់ + កិក្ខិ + យស)
កញ្ចប់ដែលស្រីស្រៀមរើសអមរបរកញ្ចប់កាប្រឡងច្រប ។

កង្កែប (ក-ង) ១. ឈ្មោះបង្កើនមួយប្រភេទ ប្រឡងចុង
សលក ចំនុះវង់សម្បុរស ច្រើនធ្វើសំបុកគងតែក្នុងដីតាមប្រាំង
ទន្លេ, ស្ទឹង, ព្រែក ។

កង្កែប (កង-ថា-ង) ១. (៣. កង្កែប "ឈើ, ទស"
+ កង្កែប "ឃ្លី") ឃ្លីដែលចេះទស ឬ ចេះឈើ ។

កង្កែប (ម. ព. កង្កែប) ។

កង្កែប ១. (៣.) ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ
មានផ្កា-ស សណ្តាន់ប្រហែលនឹងផ្កាម្លិះ គ្រូគ្រូមួយ ។

កណ្តាប់ ១ គុ. ដែលមានប្រក្រតីដក់ទឹក, ដក់ទូសំណា
ប្រើជាភារៈប្រៀបថា អង្គចំនុះ: កណ្តាប់ចំនុះ ។

កណ្តាប់ ២ គុ. ដែលមានពាក្យដំនូងគេដក់អ្វីៗ: ភក
កណ្តាប់ ។ កណ្តាប់ចំនុះ ព. ប្រ. (ម. ព. កណ្តាប់ ១) ។

កណ្តាប់ ៣ ១. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ ច្រើននុះនៅ
ព្រៃធំ ឬព្រៃតាម, ស្លឹកប្រើជាអង្កក់ ឬជាបន្លែស្លក់បាន ។

កណ្តាប់សញ្ញា (កង-ន-ក-សញ្ញា-ចា ឬ កង-ន-
សញ្ញា-ចា) ១. (៣. កណ្តាប់ "ចន្ទ" + សញ្ញា "ច្រៀង
សំគាល់") ឈ្មោះវត្ថុមួយយោងទៅលើសញ្ញាចន្ទចម្រា ( )
តាមរបៀបគ្រូ, សម្រាប់ច្រៀងការនិករណ៍ដើម ។ ហៅ
ថា សញ្ញាស្រៀស កំបាន ។

កណ្តាប់ ១. ប្រដាប់សម្រាប់អប់, ល្អសម្រាប់ធ្វើជា
មេក្រងស្លឹក, សម្រាប់ដេរស្លឹកប្រក់: ដងកណ្តាប់ ។ ស្លឹក
ស្លឹកដែលគ្រង ដែលដេរហើយក៏ហៅ កណ្តាប់ ដែរ: ស្លឹក,
ស្លឹកមួយកណ្តាប់ ។

កណ្តាប់ ១. អ្វីដែលដាច់, សំគង់ដែលដាច់: កុំ
យកកណ្តាប់អីចឹងមកឲ្យអញ ។ ច្រើន គុ. កំ
បាន: កន្ទុលកណ្តាប់ ។

កណ្តាប់ ១ ១. ឈ្មោះសត្វល្អិតមួយប្រភេទ ក្នុងពួក
កណ្តាប់ (តែមានរូងធំជាងកណ្តាប់) ហើយមានសម្បុរនៅខាង ។

កណ្តាប់ ២ គុ. ដែលដាច់: ខ្សែកណ្តាប់ ។

កណ្តាប់ ១ គុ. ប្រយោជន៍ចាត់ស្រែ: សក់កណ្តាប់ ។

កណ្តាប់ ២ ឬ កណ្តាប់ព្រាយ ១. គុំសក់ព្រ-
យាច់ដែលមនុស្ស ១ ពួកកាន់ខាងល្អឆោត រាប់អាទុកជា
ច្រើនក្នុងពួក ។

កណ្តាប់ ១ ១. ចាប់: ស្រូវ ឬ ស្រូវ ១ កណ្តាប់ ។

កណ្តាប់ ២ ១. រក្សា, រក្សា: កណ្តាប់ចង្កើត គឺ
ឬស្សីយេនុះ ដែលគេកង់ធ្វើជាគង្កែ តើឃ្លីចាប់មានចង្កើតឡើង:
កណ្តាប់ស្រែ គឺស្រែដែលឡើងជាគង្កែ: ស្រែ
ខ្សែកណ្តាប់; កណ្តាប់ចក្រស គឺគង្កែដីចាប់ផ្តើម
ទាញសោត ។

កណ្តាប់ចង្កើត ១. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ ដើម
ធំច្រើនច្រើនជាស, ជាផ្លែ: ដើមកណ្តាប់ចង្កើត ។ អរិយៈ
ដែលជាកណ្តាប់របស់ព្រះសត្វស្តេច មានគោគ្រូដើម កំ
ហៅ កណ្តាប់ចង្កើត ដែរ ។

កណ្តាប់ដៃ ១. ឬ គុ. ករនៅក្នុងដៃគេ; ដែលនៅ
ក្នុងដៃកាចក្តីទាំងគេ, បានវិក្កេ: លុះកណ្តាប់ដៃគេ,
នៅក្នុងកណ្តាប់ដៃយើង ។

កណ្តាប់ ១. ដៃកសស្រាប់ក្តារ, (ច្រៀងជាឈើ):
ដៃកណ្តាប់ ។

កណ្តាប់ ១ ១. ទីទំនើងខាង ទីទំនើងខាងស្មើ
កាន់ខាងដើម, ចុង ឬ មុខក្រោយ, ទ្រង់ស្តាំ: កណ្តាប់
ខ្លួន, កណ្តាប់ខ្សែ ។ ល។ ជាងមនុស្សលោកយើង ហៅ
ថា ហ្នែកកណ្តាប់ ដែរ ព្រោះជាចង្កេះស្តាំនិងខាង ។

កណ្តាប់ ២ គុ. យ៉ាងល្អ, មិនល្អមិនអាក្រក់, មិន
ធំ មិនខ្លួន ។ ល។

កណ្តាប់ ៣ ១. ឈ្មោះខ្សែមួយរបស់កម្ពុជា មានទី
កន្លែងនៅក្នុងពេល សព្វថ្ងៃគឺនៅខាងខ្សែ: ខ្សែកណ្តាប់
កណ្តាប់ស្នឹង ១. ឈ្មោះស្រុកមួយ ក្នុងខ្សែ
កណ្តាប់: ស្រុកកណ្តាប់ស្នឹង ។

កណ្តាប់ កិ. ឈ្លប់រូងដោយចូល ។

កណ្តាប់ ១. ប្រដាប់ធ្វើដោយស្រូវ ឬ សំរិទ្ធ មាន
សណ្តាន់ដាច់គង់មានទង្កែវង់ សម្រាប់កាន់ឬចង មានស្រាប់
ហោលដោយអង្កែងទ្រូងស្លូរ ។

កណ្តាប់ដោ ឬ កណ្តាប់ដើម ១. ឈ្មោះសត្វជាតិ
មួយប្រភេទ ស្លឹកស្រឡៅនិងស្លឹកកំកាងចាយផ្លូវ គ្នាជាចង្កេះ
ច្រើនជាបន្តបន្ទាប់បាន ។

កណ្តាប់ដៃ ឬ កណ្តាប់ដៃ ១. សូរដែលបង្ក
ឡើង ដោយការក្រក់ ឬដោយការប្រើសូរមេតែ ព្រោះដៃកប់
បំផ្លិះ ។ យាយភាគីភ្នាក់មានថា កណ្តាប់ដៃ ។

កណ្តាប់ គុ. ពាក្យសម្រាប់ចំរើនពាក្យទំនងឬក្រឡោះ:

កណ្តុរៈខ្លះច្រើនកណ្តុក ។ ច្រើនច្រើនកណ្តុក គឺមានសេចក្តីប្រយោជន៍ ។

កណ្តុរ ខ. សត្វបណ្តាច្រើនមួយប្រភេទ ក្នុងពួកសត្វមានជើង ជាសត្វខ្លះក្នុងសត្វស្បែកដោយមានជើងខ្លី មានកាត់សំពត់អាវជាដើម ។ កណ្តុរមានប្រើឈ្មោះ មានកណ្តុរព្រៃ, កណ្តុរជ្រៃជាដើម ។

កណ្តុរ គ. ឧបករណ៍ : មានកណ្តុរ ។ សំពត់ដែលកាត់ត្រង់លម្អាយ តំបែកជា សក់កណ្តុរ ; ខ្វែងបង្ហើរដែលឧបករណ៍ តំបែកជា ខ្វែងកណ្តុរ ដែរ ។

កណ្តុប ឧ. ឈ្មោះសត្វល្អិតប្រើប្រាស់ មានស្លាប កើតស្រុយនៅចំនីស្មៅ, ចំនីស្លឹកឈើ ។

កណ្តុយ ឧ. អវិជ្ជាជាដំបូងស្រ្តី, កុល្លប្រទេសចៃដន្យ, យោធិ (ព.ព.) ។ ពាក្យរូបសាស្ត្រ កុយប្រទេសស្រ្តី ។

កណ្តុរខ្លួន ឧ. ឈ្មោះសត្វល្អិតប្រភេទ ដើមព្រៃសត្វមានបន្ទា ស្លឹកធំ ។ មានដៃខ្លីប្រក្រប, ស្មៅ, ស្លឹកខ្លីប្រើជាអង្កត់ ឬ របាយទាន : ប្រើដុះលើដីឬក៏ មានបឹង ។ អ្នកស្រុកខ្លះហៅ ហ្វឺរ្យូត ។

កណ្តុរដៃ ឧ. ឈ្មោះសត្វល្អិតប្រភេទ ក្នុងពួកកណ្តុរ មានផ្កាពណ៌ខៀវស្រស់ គេប្រើដើមដើមស្លឹកធ្វើជាបង្ហើរ ។ ឈ្មោះត្រង់មួយយ៉ាង មានពណ៌ខ្លីចង្កា កណ្តុរ : ក្បួនកណ្តុរ ។

កណ្តុរក ក. កៀកដាក់លើចង្កេះ : កណ្តុរក

ក្នុង, កណ្តុរកកញ្ជី ។ល។

កណ្តុរកក្នុង ឧ. អវិជ្ជាបុគ្គលិកប្រក្រប : គឺគ្រងបែកដែលកណ្តុរកក្នុង ។ មានក្នុងដំបូង : លើបុគ្គលិកកណ្តុរកក្នុង ។

កណ្តុរខ្សែ ឧ. ឈ្មោះសត្វល្អិតមានជើងប្រភេទ មានស្លាប, ស្បែក ប្រើប្រាស់ក្នុងប្រភេទ តែងជាសត្វប្រក្រប ហើយចេះហើរលឿនដូចគ្នា : កណ្តុរខ្សែកាត់ខ្សែបំបែក ភ្នែកភ្នែកស្រស់ ។

កណ្តុរន គ. លោកខ្ពស់, គឺគេឃ្លាសាច់ : មានកណ្តុរន, សាច់កណ្តុរន ។

កណ្តុរ ឧ. ឈ្មោះសត្វល្អិតមួយពួកក្នុងពួកកណ្តុរ ចេះពូនដីឱ្យកើតជាដុំក្នុង ជាព្រៃក្រាប ។

កណ្តុរ ឧ. ប្រភេទធ្វើដោយដៃកម្រៃដៃខ្លះ ឈ្មោះប្រភេទស្រូវ, ប្រភេទស្មៅជាដើម ។ ធ្វើដៃលើស្រូវបំបែក ឬក៏ ស្រូវតែងតែងយាង : ផ្កាខ្លះ កណ្តុរសាយច្រូង ហើយ គឺកណ្តុរនៅស្រែលុកក្នុងដីគឺប្រភេទ ។

កណ្តុរ ឧ. ឧបករណ៍នៅពេលក្នុងដំបូង : កណ្តុរ ខ្លះ, កណ្តុរដី ។ល។

កណ្តុរកណ្តុរ គ. ដែលនៅក្នុងទីស្ងាត់ស្ងួត មានសូនសត្វអ្វីហើរលុកលុកក្នុងដី ហើយមានតែចាំឱ្យ

មានសេចក្តីសង្កេតក្នុងចំនុច (ឧ. ព. ក្រមាច) ។

កណ្តុរ គ. ឬ ក. វ. ដែលគ្រូមោឃ៍កង, ដែលមានចិត្តមោឃ៍ លន្តងលន្តោចក្នុងទីស្ងាត់ជ្រងំ : គាត់ជាមនុស្សកណ្តុរចាំប្រយោជន៍យប់ : ទៅកណ្តុរច្បាប់ ។ ឧ. ព. កណ្តុរកណ្តុរ ខ្សែ ។ គេហេងប្រើពាក្យ កណ្តុរ ទោះបីជាមួយនឹងពាក្យ កណ្តុរ ២ គ. និង ៣ : យកខ្សែកណ្តុរកណ្តុរចាំប្រយោជន៍ ។ ប្រើការអីដឹងកើត ?

កណ្តុរ ឧ. ឈ្មោះសត្វល្អិតប្រភេទ មានស្លឹកធំ ។ សំបកក្រាស់ក្នុងកណ្តុរ, សំបកប្រើធ្វើជាប្រឡាក់ប្រឡាក់ ។

កណ្តុរចាត ឧ. ឈ្មោះសត្វល្អិតប្រភេទ ស្លឹកធ្ងន់ធ្ងន់ប្រើប្រាស់ក្នុងកណ្តុរ តែងដើរខ្លួនចាត តំបែកស្រែមាណដើមស្រែ ។

កណ្តុរ (កង) ឧ. (ព.) ត្រូវ : ប្រាកដក្នុង : ទង : ដើម, កំណត់, បរិច្ឆេទ, វិញ, ខ្សែ : សាស្ត្រាមួយកណ្តុរ ។

កណ្តុរជីនា (កង-ហា-) ឧ. (ព.) ឈ្មោះព្រះពុទ្ធសាសនា ដែលព្រះវេស្សន៍មានក្នុងមហាវេស្សន៍ជាតក (រឿងមហាជាតក) ។

កណ្តុរ ក. សរសេរចំពោះ : កណ្តុរ, កណ្តុរ ។ ទប់, យាត់ខ្សែខ្លះ : ដំបូងសរសេរកណ្តុរកាប់កណ្តុរ ទៅដឹង ។

កណ្តុរ (ក-តា-ញ-តា) ឧ. (ព.) សេចក្តីដឹង ឧបការគុណដែលអ្នកដទៃបានធ្វើដល់ខ្លួន : បុត្រដ៏តា គ្រូ ហេតុកត្តា អាចារ្យ ហេតុបិដក ។ កត្តា អាចារ្យ មតិ កត្តា : កត្តា អាចារ្យ ហេតុបិដក ។

កណ្តុរ (ក-តា-ញ-តា) ឧ. ឬ គ. (ព.) អ្នកដឹងឧបការគុណដែលអ្នកដទៃធ្វើដល់ខ្លួន រឺអ្នកដែលមិនភ្លេច, មិនមើលគុណគេ : បុរសកត្តា, ស្រ្តីកត្តា ។ ពាក្យមួយ កត្តា ។

កណ្តុរ (ក-ត-ញ-) ឧ. (ព.) ក្នុងវេយ្យាករណ៍ ដែលគិតនឹងគណនាសងគុណដល់អ្នកមានគុណ : កត្តា ហេតុបិដក ។

កណ្តុរ ឧ. ឬ គ. (ព.) អ្នកដែលបានឧប, ដែលគិត តែនឹងឧបសងគុណដល់អ្នកមានគុណ : បុរសមានជា កត្តា ។ ស្រ្តីជា កត្តា ។

កណ្តុរ (ក-តិក) ឧ. (ព.) សេចក្តីប្រដៅ, ការសន្មតិ គ្នា, ការបំភ្លេច, ទស្សនា ។ កតិកាសញ្ញា សញ្ញា គិកា សន្មតិគ្នា, ការបំភ្លេចក្នុងគ្រឿងសំបាប់ : យើងគ្រូធ្វើ កតិកាសញ្ញាមួយ ។

កត្តបក្សាវៈ (កៈ ខ្លះ កៈ រៈ) ខ. (ឃ. កត + ឧប- កាវ) អ្នកមានចំណេះដឹង ឬ អ្នកធ្វើចំណេះ ។

កត្តា (កៈ-ក) ខ. (ឃ.) អ្នកធ្វើ, អ្នកដើមធ្វើ ។ ប្រើដើម្បីបង្ហាញ ថា Facteur កំរិត ។

កត្តិក (កៈ-កៈ) ខ. (ឃ.) ឈ្មោះវិទ្យា ១២ តាម ចក្ខុគតិៈ វិទ្យា ៧ ។

កត្តវិបក (កៈ-កៈ-វិ-ប-កៈ-បៈ-បៈ) ខ. (ឃ.) ឈ្មោះវិបកៈ មួយក្នុងវិទ្យាសាស្ត្រ ។ ឧ. កម្មវិបក, ភាវវិបក ។

កថា (កៈ-) ខ. (ស៊. ឃ.) ការព្យា, សំដី, កំរោង, ការសំដែង, រឿង ។ កថាស្ថា សង្កាត់, ខ្មែរ, ថែកនៃ កថា ។ កថាស ឬ ឬ បំណែកនៃកថា ។ កថាវិ- យោសាស ទំរង់ ឬ ប្រយោជន៍កថា ។ កថាមន្ត ឬ កថា របស់កថា ។ កថាមុខ សេចក្តីផ្តើមរឿង, អារម្មណ៍ ។ កថាវត្ថុ រឿងនិទានដែលត្រូវនិយាយ ឬ រឿង ។ ឈ្មោះកថា ធម៌ ៧ ក្នុងព្រះគម្ពីរ ។ កថាវិសាស (កថា + វិ- សាស) ទំរង់គុណ, ទំរង់កថា ។ កថាសណ្ឋាបៈ (-ស៊-ស៊-បៈ) ការនិយាយឡើយចុងភ្នំនៃចំណេះដឹង, ការចោល, ការសង្កត់, ការសំរេចសំណាល ។

កថិន្ទ (កៈ-ឌី) ខ. (ឃ.) សំរេចនៃសំណាល ។

គេដេល់កិច្ចសន្យាក្នុងការនិយាយ គឺជាគំនិត ១ ពេលដែលប្រើ ដល់ថ្ងៃ ១៥ កើតវិទ្យាគ្រឹះ ដែលហៅថាបុណ្យ កថិន គឺ បុណ្យប្រគេនសំរេចនេះឯង ។ សព្វថ្ងៃនេះគ្រឹះសរសេរ កថិន តាមព្រះត្រៃបិដក ។

កន្ត ខ. បុព្វក, បុរ, ខ្លះ គូកន, កនយ៉ាវ, កនរា ។

កន្តិដ្ឋា (កៈ-ន្ត-ដ្ឋ) ខ. (ឃ. កន្តិដ្ឋ) ដូន, ដូន ដូន, ដូនពៅ ។ គ្រឹះគ្រឹះក្នុងការព្យាបាល ហៅត្រូវជា កន្តិដ្ឋា, កន្តិដ្ឋា ឬ កន្តិដ្ឋា ។ ឧទាហរណ៍ ៖ ឧទ្យានបុរាណវិទ្យា សម តាមប្រាថ្នានៃបុរាណវិទ្យា បដិទានបុគ្គលិកវិទ្យា សិប្បកម្មវិទ្យា ធម្មវិទ្យា ។

កន្តិវិ (កៈ-ន្ត-វិ) ខ. ប្រដាប់ធ្វើដោយបន្ទាញស្រូវ ឬ ធ្វើ មានសណ្ឋានខ្ពស់ក្រឡា មានជង្គង់សម្រាប់យើងស្រាយ ជាដើម ។

កន្តិញ គ. ប្រភេទនៃគោរាងនៃសម្លឹងកម្រស់ ៖ កន្តិកន្តិញ, ទាបកន្តិញ ។

កន្តិវិ (កៈ-ន្ត-វិ ឬ កៈ-ន្ត-វិ) ខ. (ឃ. < កៈ-វិ-កៈ + កាវ > "ធុង ឬ ធុង") ផ្លូវសំបក ឬ ផ្លូវដែលគ្រឹះប្រកប ដោយគ្រោះថ្នាក់ ៖ ចោរកន្តិវិ ផ្លូវសំបកគ្រោះចោរ, អមនុស្សកន្តិវិ ផ្លូវសំបកគ្រោះអមនុស្សមានយក្សជាដើម,

កត្តកន្តិវិ ផ្លូវសំបកគ្រោះសត្វសាហាវ, ឧទាហរណ៍ ផ្លូវសំបកគ្រោះខ្លាចទឹក, កត្តកន្តិវិ ផ្លូវសំបកគ្រោះខ្លាច បាយ ។ ឧ. កន្តិវិ (កៈ-ន្ត-វិ) ខ. (ឃ. កន្តិវិ "សំបក" ឬ គ្រោះថ្នាក់ + កាវ "ផ្លូវ ឬ ផ្លូវឆ្ងាយ") ផ្លូវសំបក, ផ្លូវដែលមានគ្រោះថ្នាក់ ។

កន្តិវិវិ ខ. សុទ្ធសម្បូរក្រសោម សម្បូរក្រហម ដើមឈើ ឬ ទូចជាងគ្រឿង ៖ ស្រូវមានកន្តិវិវិ ។ ហៅ ស្រូវមានកន្តិវិវិ កំរិត ។

កន្តិញកន្តិញ គ. មើលការព្យា កន្តិញ ។

កន្តិល គ. ទាបពេក ៖ កន្តិល, ទាបកន្តិល ។

កន្តិប ខ. ឈ្មោះម្លូកមួយយ៉ាង ដែលមនុស្សកាន់ សាសនាមហាហិណ្ឌូ (ឧ. ឧ. កាតិប) ។

កន្តិប គ. ខ្លួនហើយទាបទ្រទ្រង់ ៖ ខ្លួនទាប កន្តិប ។ ឧ. ។

កន្តិម កៈ. វិ. ការសម្រាប់ចម្រើនការអង្គុយឲ្យក្រៃ រឿង ៖ កន្តិមយប់កំរិតកន្តិមក៏ម គឺអង្គុយប្រល័យ ។

កន្តិញ គ. ទាបពេក, ខ្លួនពេក, រេង, រែង ៖ កន្តិ កន្តិញ, ទាបកន្តិញ ។

កន្តិប គ. ខ្លួនហើយធ្វើ ៖ កន្តិប ។

កន្តិល គ. ថ្លោសឆោច ៖ កន្តិល ។

កន្តិល ខ. ឈ្មោះស្លឹកព្រៃមួយប្រភេទ ធ្វើគ្រឿងជា បង្កើត ។

កន្តិ ខ. ប្រដាប់មួយយ៉ាងមានសណ្ឋានប្រហែលនឹង ក្នុង ឬ ប្រដាប់នឹងដំរី តែងហើយមានគ្រោះ គ្រឹះធ្វើដោយ ប្រាក់, ស្ពាន់, ឈើ សម្រាប់ដាក់បាតស្រោចទឹក ។

កន្តិឡើង ខ. ឈ្មោះស្លឹកព្រៃមួយប្រភេទ សណ្ឋាន ទង្គង់ស្លឹកប្រហែលនឹងស្ពាន់ដំរី ប្រើធ្វើជាឧបករណ៍ ។

កន្តិយ កៈ. វិ. ឬ គ. ដើម, ច្រណែន, ចំណាយ ចំនួនដាក់ដាក់ធុរៈ ។

កន្តិឡើង ខ. ឈ្មោះស្លឹកព្រៃមួយប្រភេទ មាន ស្ថានភាព សម្បូរខ្លៅ ហៅក្នុងទឹក ។

កន្តិវិ ខ. ឈ្មោះថា, ភ្លេងមួយយ៉ាង ៖ កន្តិវិ, ភ្លេងកន្តិវិ ។

កន្តិវិ ខ. ម្រាលអនុភាព សង្វាក់មួយយ៉ាងដែលមាន ទំហំខ្លួន មានចំណុះតិចជាងនៅ ចំនួនសិរីភាពឬភាព, ឬភាព ៖ កន្តិវិភាព, កន្តិវិភាព, កន្តិវិភាព ។

កន្តិ (កៈ-ត្រ) ខ. កំរិតកាន់សម្រាប់ត្រង្គ, ត្រង្គ- ចៀង, សម្រាប់ត្រង្គ ។

កន្តិឡើង ខ. ឈ្មោះស្លឹកព្រៃមួយប្រភេទក្នុងព្រៃឡើង, ត្រង្គ ។ (ឧ. ឧ. កន្តិឡើង) ។

កន្លង់ ២ ខ. ប្រដាប់សម្រាប់ប្រដាប់របស់វា : កន្លង់
ប្រហុក, កន្លង់ដូង ។ល។

កន្លង់ប្រេង ខ. ឈ្មោះគ្រឹស្រកមួយប្រភេទ រូប
ដូចគ្រឹកក្លាញ់ប្រាស តែវាខ្លាំង ។

កន្លប់ ខ. ឈ្មោះគ្រឹស្រកមួយប្រភេទ ពួកគ្រឹក្រាញ់
តែរូបកណ្តុលស្មើដូចដើមវាខ្លាំងក្រាញ់ ។

កន្ត្រាត គ. រយៈវិញ្ញាណ, សាមញ្ញភាព : ការ
អាវកន្ត្រាត ។

កន្ត្រាត ក. ពន្យារពេលដោយប្រយោប ។

កន្ត្រើយ ខ. ឈ្មោះស្មៅមួយប្រភេទ មានផ្កាបាក់
ជាប់សំពត់អស់ : ស្មៅកន្ត្រើយ ។

កន្ត្រែកកន្ត្រាត គ. កន្ត្រាតខ្លាំង (ឧ.ព. កន្ត្រាត) ។

កន្ត្រែង ឃ. ពាក្យសម្រាប់និយាយរៀនច្បាញកន្ត្រាត :
កន្ត្រាតកន្ត្រែង ឬ កន្ត្រាតកន្ត្រើម និងកន្ត្រាតស្រណាត់
ប្រហែល (ឧ.ព. កន្ត្រាតកន្ត្រែង) ។

កន្ត្រៃ ខ. ប្រដាប់ធ្វើដោយដែកមានផ្ទៃធំ មានមុខៗគ្នា
មានប្រយោជន៍ សម្រាប់ការដំឡើង កាត់សំបកដើម ។

កន្ត្រោង ក. លោតចាប់, លោតបេះ : លើសត្វជា
លោតក៏ : កន្ត្រោងកន្ត្រាត ។

កន្ត្រាន ក. វិ. ឬ គ. ក្រប្រោង, កំប្រោង :

កន្ត្រឹយកន្ត្រោង, កន្ត្រឹយកន្ត្រោង ។

កន្ត្រឹក ខ. ឈ្មោះសត្វមួយប្រភេទ ពួកសត្វ
មានជើង សណ្ឋានសម្បុរប្រហែលនឹងកន្ត្រៃ (តែមានរូបដូចជាង,
សប្បុរសទៅប្រដាប់) ។

កន្ត្រឹក ២ ខ. ឈ្មោះដង្កូវមួយប្រភេទ មានសណ្ឋាន
ទំហំប្រហែលគ្នា, ប៉ុន្តែខ្លាំងក្លា : ដង្កូវកន្ត្រឹក (តាមពាក្យ
បរម្យាគនិយាយ ឬ មកជា ដង្កូវទោល្យៈដល់កំណត់ថ្ងៃក្លាយ
កំក្រាមទៅជាសត្វកន្ត្រឹក) ។

កន្ត្រោ ខ. ប្រដាប់សម្រាប់ស្តោះទឹកមាត់ ។

កន្ត្រាត ខ. (ឃ. កុណ្ណា) និងគន្ត្រា និងនៃសម្រែះ
គន្ត្រា ហើយបញ្ចេញជាទូលី គេច្រើនប្រើធ្វើជាបរម្យាគន្ត្រាស៊ី ។

កន្ត្រាតកន្ត្រើយ ក. វិ. ឬ គ. កន្ត្រាតកន្ត្រើយ
កន្ត្រាតកន្ត្រើយ ។

កន្ត្រាតកន្ត្រើម ខ. ឬ គ. សេចក្តីឃើសចិន្ត, មាស់
ចិន្ត, កន្ត្រាចិន្ត ។

កន្ត្រាតនៃ ខ. (ឧ.ព. កន្ត្រាតនៃ) ។

កន្ត្រាតបាត់ ខ. សំដីមេមត់ហៅចេញ : មេមត់ខ្លះ
ហៅមេមត់សោយ ។ (ទំនងជាក្លាយមកពីបាលីថា កទលីបក្ក
ចំ កទលី «ចេញ» + បក្ក «ដើម្បី» ផ្ទៃចេញ ។ កទលី
ក្លាយជា កទលី ក្លាយទៅទៀតជា កទ្រង់, បក្ក ក្លាយ
ជា បាត់ ទេនឹង ។)

កន្ទប ខ. សំគត់របស់មានចំណុះច្រើនអង្វើ ឬ សំគត់
សម្រាប់ស្លា, ប៉ង, ក្រោម : ស្លៀកស្លា, កន្ទប, កន្ទ
ស្លា ។

កន្ទាខ្ទក ខ. ឈ្មោះសត្វទឹកមួយប្រភេទ មានស្លាប
ដូចកន្ទាតតែរូបដំបូងច្រើន ដល់វេលាពេល ឡើងពេញដំបូងស្មៅ
រឹង ឬ រឹងឈើ ។ ឬ កន្ទាខ្ទក កន្ទាខ្ទក ។

កន្ទាលត្រីអាក ខ. ឈ្មោះរោគមួយយ៉ាង កើត
នៅស្បែកឡើងកន្ទាលឃើញល្អិតល្អន់រាស់ ។

កន្ទី ខ. ឈ្មោះស្មៅមួយប្រភេទ សម្រាប់ប្រើធ្វើជា
ផ្លូវ ។

កន្ទឹងរឹង ខ. ឈ្មោះភិវិតពិតជាតិមួយប្រភេទ ពួក
កន្ទឹង, កន្ទឹងហៃ ដើមមានប្រហោងចូល ទំនង មាន
ផ្លាស់រើល ។ ស្លឹកស្រួចៗ ស្រដៀងនឹងកន្ទឹងរឹង គេប្រើ
វាដើម្បីទាំងស្រុងក្លាយជាធ្វើជាបន្លែស្លកក្ក, ស្លប្រហើរ ឬស្លម្លូ
កំបាត : សម្បកន្ទឹងរឹង ។

កន្ទីល ខ. ឬ គ. កន្ទាលជាស្រៀងឃើស : ម្រឹកន្ទីល
រោលឡើងកន្ទីលអស់វាដ៏ខ្លួន ។

កន្ទុយ ខ. អវិយៈរបស់សត្វដែលមានតំបន់ដុតដុត
ខ្លាំង មានសណ្ឋានទៀងៗ ពីង្កា តាមគ្នាដល់ចន្ទរបស់សត្វ :
កន្ទុយគា, កន្ទុយក្រា, ... ។ ក្រៅពីអវិយៈរបស់
សត្វ ក៏ហៅ កន្ទុយ បានខ្លះដែរ : គ្រឹះគ្រឹះមួយកន្ទុយ,

កន្ទុយក្រា, កន្ទុយដុះកន្ទុយ ។

កន្ទុយក្រពើ ខ. ឈ្មោះប្រទាលមួយប្រភេទ មាន
សណ្ឋានប្រហែលនឹងកន្ទុយក្រពើ មានដំរើសប្រដាប់ : គ្រ-
បាលកន្ទុយក្រពើ ។

កន្ទុយចបក ខ. ឈ្មោះស្មៅស្រស់មួយប្រភេទ ផ្កា
មានប្រដាប់ប្រហែលនឹងកន្ទុយចបក : ស្មៅកន្ទុយចបក ។

កន្ទុយផ្កា ខ. ឈ្មោះស្មៅមួយប្រភេទ ផ្កាមានសណ្ឋាន
ប្រហែលនឹងកន្ទុយផ្កា : ស្មៅកន្ទុយផ្កា ។

កន្ទុយដំរី ខ. ឈ្មោះស្មៅមួយប្រភេទ ប្រហែលនឹង
កន្ទុយដំរី : ស្មៅកន្ទុយដំរី ។

កន្ទុយដំរី ២ គ. (ពាក្យប្រៀប) ប្រដាប់ចាប់ : ពាក្យ
នេះមិនសូវប្រើក្នុងសំបុត្រស្ថាប័ន ។

កន្ទុយថ្លៃន ខ. ពពកដែលមានសរសៃស្លឹក ច្រើន
កើតនៅកន្ទុយក្រា : សរសៃស្លឹករាស់មកប្រដាប់ប្រស្រស
ដោយរោគបណ្តាល : ខ្លះដែលមានសរសៃស្លឹក ចណ្តាលមក
ពីរោគប្រដាប់ : មិនទាន់ជាដំរី ។

កន្ទុយលីន ខ. អវិយៈមួយយ៉ាង មានសណ្ឋានជា
ទង្កាដំរីស្លា មានចុងខ្លះដូចកន្ទុយ ។

កន្ទុល ខ. គេស្តាប់ក្រាមមួយយ៉ាងពួកពួក (ឧ. ព.
មូល) ។

កន្ទុកអង្គ ខ. ប្រជុំនិងសំខាន់ក្រោយ ។

កន្ទុក ខ. ខ. ឈ្មោះឈើមានផ្លែមានសន្ធឹក ប្រើបរិយាកាស បាន ។ កន្ទុកមានពីរព្រំពេទ៌ កន្ទុកស្រុក, កន្ទុកព្រៃ ។

កន្ទុក ឃ. ខ. គ្រឿងប្រដាប់មួយយ៉ាង ធ្វើដោយ លោហធាតុមានស្ពាន់ជាដើម ឬ ដោយក្របី ឬ ឆ្នាំង មានសណ្ឋាន ប្រសើរនិងផ្នែកកន្ទុកព្រៃ មានប្រយោជន៍ដោយឡែក ប្រើប្រាស់ ប្រើសម្រាប់ដាក់ក្នុងកន្ទុកដើមឈើ ។

កន្ទុកប្រោង ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ ខ្លះហៅ ថា ដើមគ្រាល់ក៏បាន ។

កន្ទុកព្រៃ ខ. ឈ្មោះឈើព្រៃ ផ្លែមានសន្ធឹកលាយ ចង់ ប្រើបរិយាកាស ឬ ធ្វើធុញ ។

កន្ទុក ខ. ដំណូងដុះផែសន្ធឹក, ខ្លួនដោយឡែកជា ដុំខ្លួន ។ មូសខ្លាចកន្ទុកខ្លួនអស់, ចុះទៅទៀត កន្ទុក ។

កន្ទើញ ខ. ខ. កាប្រមេមង់ហៅផ្អែក ។

កន្ទើញ ឃ. ខ. ស្ទើរឡើង : ខ្មែរក្រហម ។

កន្ទេចអាល ខ. ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ មានចំណុច បើបិទស្រវាំងហើយឈើក្លាយ ខ្លួនលោកឡើង ។

កន្ទេចអាល ឃ. ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ ស្លឹកស្រដៀងគ្នានឹងស្លឹកកន្ទុកប្រោង តែខ្លួនជាឈើដើមមាន មមិល បើបិទស្រវាំងហើយមានស្រាយ ។

កន្ទេល ខ. ក្រាលម្សៅដោយចន្ទោរឡើង ។ មាន កង់, ចក្រ, រំបោក, គ្រឿង ជាដើម : កន្ទេលក្រហម, កន្ទេលចក្រ, កន្ទេលរំបោក, កន្ទេលគ្រឿង, កន្ទេល រង្គា, កន្ទេលរំបោក ។

កន្ទែក ខ. ខ. ផែនព្រាង, ផែនការព្រាងលាសបែកចំ គ្នា : ស្រណីកន្ទែក ។

កន្ទែក ឃ. ខ. ឈ្មោះគុកមួយប្រភេទ ស្លឹកខ្ចីមូល ខងលើ និង ជ្រើសខ្លះលើដោយដើម ប្រើជាធុញក្នុងការ ប្រកួតកន្ទែក ។

កន្ទោក ខ. ឈ្មោះគុកដាច់សម្រាប់ប្រើឡើង ធ្វើដោយ ឈើមានដើង មានគុកខ្ពស់ មានខ្សែកាសសម្រាប់គាញ ។

កន្ទោង ខ. ខ. កាត់ធ្វើដោយស្លឹកសម្រាប់ដាក់ កោងតាហា ដាក់ស្លាបបាយ ។

កន្ទុំយ ខ. ឈ្មោះសត្វល្អិតមួយប្រភេទ ក្បាលធំ ខ្លួនវា ដាច់មកជាគុយ មានស្លាបស្ទើរដើម ។

កន្ទាំងបាយស ខ. ដើមឈើមួយប្រភេទ ត្រូវ ផ្លែ មានសំបកជ្រូកខ្លះ ដើមដឹងមែកប្រើធ្វើជាភ័យស ។

កន្ទាំងវៃ ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ ត្រូវគ្រឿង តែដើមឈើវែងជាងគ្រឿង, មានសំបកដោយបកណាស់ ប្រើជា ធុញ ឬ ជាបង្កើតមួយមានសកល ។

កន្ទិរ ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ, ស្លាបស្ទើរ, មិនដាច់ ប្រសព្វ : ចំក្តកន្ទិរ ។

កន្ទ្រង់ ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ ប្រើការធ្វើជា ធុញ ។

កន្ទ្រម ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ ដែលខ្លាចខ្មៅយើងធ្វើ អាការៈមួយប្រភេទ : កន្ទ្រម (ព.ប្រ.) ។

កន្ទ្រល ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ : កន្ទ្រល ។

កន្ទ្រាញ ខ. ខ. ដំក្រអាល, ដំសំពោង, សាងច្រាំង : ឈើបែកមែកកន្ទ្រាញ, សក់កន្ទ្រាញ ។

កន្ទ្រាញ ឃ. ខ. មេត្រ, មេត្រា, មេត្រុកក្រុមស្រុក ខ្លះ : មេកន្ទ្រាញ ។

កន្ទ្រីស ខ. កំណាច់ស្លឹកស្លាប : មនុស្សកន្ទ្រីស ។

កន្ទ្រុប ខ. ឈើមួយប្រភេទ, ស្លឹកខ្លួន, ស្លឹកខ្លួន : ផ្ទះកន្ទ្រុប ។

កន្ទ្រុក ខ. ខ. ក្រុក, ផែនការកន្ទុះឆាយ, គ្រឿងគ្រាម, ឈើឈើ, ឈ្មោះឈើដ្រាំង : ផ្ទះកន្ទ្រុក, ខ្លាចកន្ទ្រុក ។

កន្ទ្រុប ខ. ឈើមួយប្រភេទ : កន្ទ្រុប ។

កន្ទ្រង់ ខ. ឈើមួយប្រភេទ : សក់កន្ទ្រង់ ។

កន្ទ្រក ខ. ឈើមួយប្រភេទ : កន្ទ្រកកន្ទ្រក, ដើមធុញកន្ទ្រក ។

កន្ទ្រាក ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ ស្លឹកវែង ខ្លីប្រហែលប្រើធ្វើជាគ្រឿងសម្លៀក ក្រោយប្រើជាធុញកំបោស ។

កន្ទ្រាកដី ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ ស្លឹក ប្រសើរនិងស្រស់ទំងន់ តែមានមមិល ។

កន្ទ្រី ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ ក្បាលដ៏ធំខ្លះ មានសណ្ឋានមូល មានក្រុងកណ្តាល មានគ្រាប់សណ្ឋានគ្រប បាត្រ ។

កន្ទ្រាំ ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ ធ្វើពីធុញដ៏ធំដ៏ ខ្លះ : ដំកន្ទ្រាំ ។

កន្ទ្រី ខ. ឈ្មោះគ្រឹស្រកមួយប្រភេទ មានប្រយោជន៍ ដឹងគ្រប់គ្នា តែដំដាង : គ្រឹកន្ទ្រី, គ្រឹកន្ទ្រី ។

កន្ទ្រា ខ. ឈើមួយប្រភេទ មានប្រយោជន៍ : កន្ទ្រា, កន្ទ្រាតា ។

កន្ទ្រាញ ខ. ឈើមួយប្រភេទធ្វើស្រោច (មិន ស្ទើរប្រើ) (ម.ព. កន្ទ្រាញ) ។

កន្ទ្រាត់ ខ. ឈើមួយប្រភេទ (ព.ប្រ. ឬ ព.ខ.) : កន្ទ្រាត់, មនុស្សកន្ទ្រាត់ ។

កន្លាយ ខ. ឈ្មោះសត្វចិញ្ចឹមយូរពេក ពួកអណ្តើក មានសណ្ឋានប្រស្តើងជាងអណ្តើក ។

កន្លឹងកន្លាំង គុ. ដែលមានលំដាប់លើកន្លាំងដើម បង្កើត : ដំណើរកន្លឹងកន្លាំង ។ ដូចកាលប្រើជា គិ.វិ. : ដើរកន្លឹងកន្លាំង ។

កន្លឹង គុ. ដែលរីកសាយទៀងយើងគ្រប់គ្រង : គ្រួសារកន្លឹង ។

កន្លឹប គុ. ដែលគគល់បញ្ចូល, ដែលត្រៀម : ច្រមុះកន្លឹប ។ ស្រុកចុះទិយាយថា កន្លឹប ។

កន្តក គុ. (ប.ព. កន្តក) ។

កន្តប គុ. ថ្លោសប្រហុច : ថ្លោសកន្តប ។

កន្តល គុ. កន្តក, កន្តក : ដាត់កន្តល, សាប់កន្តល ។

កន្តក គុ. កន្តក, កន្តល : សាប់កន្តក, ដាត់កន្តក (ប.ព. កន្តល) ។

កន្តែក ខ គិ. ធ្វើឲ្យប្រាកដកិច្ចា : កន្តែកដើម ជាដើម ។

កន្តែក ង គុ. ដែលប្រាកដកិច្ចា : ដើមកន្តែក, ចិត្តកន្តែក ។

កន្តាំង គិ. ឬ គិ. វិ. យះដើមឈើចេញទៅក្រៅ : កន្តាំងដើម, អន្ទុយកន្តាំងដើម, ដេកកន្តាំងដើម គឺអន្ទុយ, ដេកដោយឥរិយាបថដ៏មិនប្រឹ ។

កន្ត្រា (ក៏-យ៉ា) ខ. (សំ. : ព. កន្ត្រា) ស្រីក្រមុំ, ស្រីដំទង ។

កន្តង គិ. រលង, រលងល្មុយទៅហើយ : កន្តងខ្សែ, កាល ឬ កន្តងទៅហើយ ។ ដូចកាលប្រើជា គិ.វិ. : ដើរកន្តង, រលាកកន្តង គឺដើរឬរលាករលង ។

កន្តងខ្នប់ ខ. ទោសកំហុស សម្រាប់គុណការធ្វើទណ្ឌកម្មតិចមួយស្រ្តី ដែលប្រពន្ធឬ ប្តីស្លាប់ចោលទៅហើយ មើលកំហុសលើកន្តងខ្នប់ស្រ្តី គឺកំហុសនៃវាយសក ខ្មោចប្រពន្ធ ឬ ប្តីទោសទៅឲ្យយេ ហើយបុរសនោះម៉ាយ ឬ ស្រ្តីមេម៉ាយនោះ មានប្រពន្ធ ឬ មានប្តីផ្សេងទៀត, យ៉ាងនេះក្លាស់ ឬ កន្តងខ្នប់អាចតិចមួយបុរសស្រ្តីទោសជាប្រាក់ ៧ ដេញ ៧០២ រៀល, ទោសកំហុសនោះ ហៅថា ទោសកន្តងខ្នប់ (ប្រើតែក្នុងសម័យកំណើត) ។

កន្តងក្តី ខ. ឈ្មោះសត្វចិញ្ចឹមយូរពេក គល់ដើមថ្លោស ។ ស្លឹកធំៗ មានផ្កាពណ៌ដំបូងស រួចចេញជាតិណ៌ស្វាយ គេ អាចកាត់ដាំរស់ លូតលាស់ងាយ អាចរុះរើទ្រើង វារទ្រើង ឈើរស់បាន លូតលាស់រួចប្រុស, គេប្រើដាំឲ្យទ្រើងទ្រើង ធ្វើជាម្លប់គ្រាប់ស្រួលណាស់, ប៉ុន្តែយូរៗ មានផ្លូវថ្លោសៗ ស្លឹក មើលទៅដូចជាប្រដិប្រដិ ទើបបានស្លាតល្អ : រលី

កន្តក្តី ដូចកាលមានសត្វចិញ្ចឹមក្រែកស្រីយ, ត្រូវស្រាប័រវិញមើល ពុំគួរឲ្យស្រីហាសឡើយ។

កន្តង ខ ខ. ឈ្មោះសត្វចិញ្ចឹមយូរពេក ពោះឈើ ឬ ប្តីស្លាប់មានទារកល្មមនៅពេល ហើយនៅស្រីយក្នុងទូ គោះ, ចេត្រឹមកេសរក្នុងទូផ្សំ, ហើរឲ្យស្រងូង ។

កន្តង ង ខ. ឈ្មោះសត្វចិញ្ចឹមយូរពេក ប្រដិប្រដិ គេ ខូចជាង : ត្រលកន្តង ឬ ត្រីកន្តង ។

កន្តាត ខ ខ. ឈ្មោះសត្វចិញ្ចឹមយូរពេក មានក្រិនច្រើន អាចក្រែក ច្រើនកើតនៅដីដីច្រើនកោះក្នុងដូរលំនៅ ជាសត្វឲ្យ ឲ្យឲ្យឲ្យដល់មនុស្ស ដោយហេតុការណ៍ណាមួយ គឺគ្រប់គ្រាន់ ជាដើម ។ កន្តាតមួយយ៉ាងទៀតមានស្លាប ហៅថា កន្តាត ស្លាប ។

កន្តាត ង គុ. ដែលមានពណ៌ខ្ពស់ល្អបក្សា ។

កន្តាល់ ខ ខ. ប្រដាប់មានមុខគួរស្រួចសម្រាប់គ្រាប់, គ្រាប់ : គ្រាប់កន្តាល់ ។

កន្តាល់ ង ខ. ស្លឹកសម្រាប់ប្រាក់, សម្រាប់ជាងដែល ដើរ គ្រាប់ដោយកន្តាល់ : ស្លឹកកន្តាល់ ។

កន្តាល់ ច ខ. ឈ្មោះសត្វចិញ្ចឹមយូរពេក មានប្រ ខូចល្អិត : រលីកន្តាល់ ។

កន្តក ច. ពាក្យសម្រាប់និយាយឲ្យដឹងជាក្ស កន្ត្រឹម :

កន្តកកន្ត្រឹម ។

កន្ត្រឹម ខ. ឈ្មោះសត្វចិញ្ចឹមយូរពេក : កន្ត្រឹម, កន្ត្រឹម ។

កន្ត្រឹម ង ខ. អរិយៈនៅគ្រងដល់អណ្តាត គឺគន្លឹះ អណ្តាត : ទះកន្ត្រឹមកេសរក្នុងសាយ ។

កន្ត្រឹមចក ខ. ឈ្មោះសត្វចិញ្ចឹមយូរពេក ដើររំលង លឿន : រលីកន្ត្រឹមចក ។

កន្ត្រឹម ង ខ. ក្រៀមកំដៅ, ទឹមក្រៀមក្រៀម : ។

កន្ត្រឹម គុ. សម្រង់ចិត្ត, មានឧបទ្វ័សក្នុងច្រូងច្រា ចិត្ត : កើតឧបទ្វ័ស ។

កន្ត្រឹម ង ខ. ស្លាត, ទី, ដំបង : កន្ត្រឹមរលី, កន្ត្រឹមដូរ, កន្ត្រឹមរលី ។

កន្ត្រាំង ខ. ឬ គុ. ម្តាយ ដែលជាដំ, ដែលជាមេខ្លោង, ជាចំបងលើគេ : ប្រុសម្តាយម្តាយម្តាយដំដើមប្រុសក្រែក- ចម្បូប្រោសប្រុសកន្ត្រាំង (ប្រុសមាតា) ។ សសរកន្ត្រាំង គឺសសរក្រែង ។

កន្ត្រឹម គុ. ដែលមានខ្លួន, ដែលមិនចេញ, ទៅកំណត់ កណ្តាល : អន្តិកន្ត្រឹម, ប្រហែលកន្ត្រឹមហែង... ។

កន្ត្រៀង ខ ខ. សំពត់សម្រាប់ផ្គុំមុខ, ផ្គុំដៃ, ផ្គុំមាត់,

ផ្តល់ប្រទះ: កន្សែងរោង, កន្សែងវែង, កន្សែង
ច្របូប ។

កន្សែង ២ កិ. យំ (វ.ស.): ទ្រង់ក្រែកកន្សែង
(ហៅតាមការដែលទ្រង់យំក្រែកកន្សែងដូចគ្នាអស្សុជនល "ទឹក
ក្រែកទ្រង់") ។

កន្សែ ១. បែកខ្ចាត់ប្រាយ: កន្សែខ្ទុក, កន្សែ
រលុះ, កន្សែច្នៃ ។ (ប្រើក្នុងការប្រៀប): ប្រកខ្លះ
(ប. ៣. កន្សែសារពេជ្រ) ។

កន្សែសារពេជ្រ ១. ស្រីជាអន្តរបេសរបស់គ្រូប្រមុខ
គោរពសិទ្ធិជាបង្អង់ជាតិ ក្នុងកាលដែលនៅជាគ្រូមាស ឬដែលបាន
ត្រាស់ហើយ ក៏គង់នៅហៅស្រីនោះថា កន្សែសារពេជ្រ:
នាងពិម្ពាយសាពក ជាកន្សែសារពេជ្រ ខែគ្រូ
សាក្យមុនីនាគម ។

កន្សែម ១. របស់ដែលចង, ដែលខ្ទេចខាតក្នុង
មានលក្ខណៈខ្ទេចខ្ទីរឿង: កន្សែមរដាវ គឺសំណុំ
សាច់ដោះ ។

កន្សែមកាតិ ១. ភ្នំរោងមួយប្រភេទ មានកំពូលជា
កន្សែម សណ្ឋានប្រហែលនឹងសំបុកតា ។

កន្ស៊ី ១. សំណុំមែកឈើ ឬ ស្មៅជាដើម ដែលចង
ប្រហែលគ្នា សម្រាប់ដាក់យកទ្រីតូច ។

កប កិ. ឬ កិ. វិ. ប្រកបផតតាស់: រោកប គឺនៅ

ជាសុទ្ធមិនដែលមានលំដាប់អ្វី: រោស្យកប គឺរោស្យមិនដែល
មានលំដាប់ ។

កប់ កិ. បង្កប់ឲ្យស្ងប់ចាត់មើលមិនឃើញ: កប់
រន្ទាច, កប់ប្រាក់ ។ គុ. ដែលស្ងប់ចាត់ទៅ ។

កប៉ាល់ ១. (ន.) ពាក្យដែលមានកម្លាំងលឿនទៅ
ដោយចំហាយកើតអំពីទឹកនិងភ្លើង បណ្តាលឲ្យចេញខ្លះដើរ ។
(សំ. ៣. កបាល ១. មេសា, កំបែង, គ្រឿង, ...") ។

កបិលវត្ត ១. (ឃ.សំ. កបិលវត្ត) ឈ្មោះក្រុង
កំណើតខែច្រកស្រុកមុនីចោតក្នុងដែនដីស្រុក: ក្រុងកបិល-
វត្ត ហៅក្រោយមកថា កបិលវត្ត ក្លាយមកទៀតថា
កបិលវត្ត ។

កប្ប (កប) ១. (ឃ.សំ. កប្ប) កាលដែលគង់
ទៅយូរអង្វែង: មួយកប្ប, ភ្លើងច្រលំយកប្ប ។

កប្បព្រឹក្ស (កប្បបៈព្រឹក) ១. (សំ. កប្បព្រឹក្ស) ឈ្មោះ
ឈើវិសេសរបស់ព្រះឥន្ទ្រនៅដាច់ពីគ្នា ឬឈើវិសេសដែល
កើតមានក្នុងកាលខ្លះក្នុងមនុស្សលោក ដោយបុណ្យខ្ពង់ខ្ពស់
មានបុណ្យកុសលខ្លាំង ជាឈើមានផ្លែចេញមកដាច់ស្មើគ្នា
តាមគ្រូដល់សេចក្តីប្រាថ្នា ។

កប្បវាល (កប្បពាល) ១. (ឃ.) ឈ្មោះឈើខ្ទេចមួយ
ប្រភេទ ដាច់ដាក់សំខាន់ មានផ្លែបង្កើតជាស្រទាប់ធ្វើជា
កំបោរក្បាលសំគង់: សត្វថ្ងៃពាក្យនេះ ប្រើប្រាស់ប្រាមទៅជា

ក្របាស ប្រើប្រាស់យប់លែងប្រើទៅទៀត ។

កប ១. រោគស្បែកមួយយ៉ាងចណ្តាលរាងស្បែក
រោគសំណាត់មានទំហំនិងខ្លះ: កូនខ្ញុំវារកើតកបរដេរ
រដេរ វាយប់ខាងរៀងអស់ ១ខែហើយ ។

កបល (ក-ម៉ល) ១. (ឃ.) ផ្កាឈូក: ខ្លាំងចិត្ត, ចេះ
ខ្លាំង ។ ប្រើប្រែក្នុងការក្ស ។

កប្បាតិ កិ. ធ្វើឲ្យខ្លាច: កប្បាតិរោគ, កប្បាតិ
ខ័ណ្ឌ, កប្បាតិខ្លាំង ។

កប្បាយ កិ. ធ្វើឲ្យខ្លាច, ខ្លាចកប្បាយ ។

កប្បី ១. ឬ គុ. ភ្លឺ ។ មានប្រែឈើដាច់ដើមដែលភ្លឺ: ថ្ងៃ
កប្បី (ន. ទ្រ.) ។

កប្បាប់ កិ. ធ្វើឲ្យខ្លាច, ខំយាយក្លាប់ឲ្យខឹងពាក្យ និង
សំនិ: ខំយាយកប្បាប់ពាក្យ, ស៊ីស្លាកប្បាប់ពាក្យ,
កប្បាប់ត្រសឹក (ពាក្យក្រុងទម្រង់ការ) ។

កប្បិល ១. ឬ គុ. ចុះស្បែកខ្លះ: ដែលខ្លួន, ដែល
ប្រឡូស: ចុះស្បែកប្បិល (ន. ទ្រ.) ។

កប្ប្រូត កិ. ធ្វើឲ្យខ្លួន, ខំយាយពាក្យដែល ។ តា
ឲ្យប្រឺច: ឲ្យកប្ប្រូត (មិនសូវប្រើ) ។

កប្បី (កំប្បី) ១. ឈ្មោះសំគង់ដាច់ខ្លះមានរោមភ្លឺ
និងភ្លឺ ធ្វើដោយសរសៃស្បែកកំរោង, សរសៃកំបោរកំរោង

មានកំរិតប្រទេសប្រា ។

កប្បី ១ កិ. ធ្វើឲ្យភ្លោះ: កប្បីសម្ប, កប្បីរោង;
កប្បីចិត្ត ។

កប្បី ២ ១. ចំហាយភ្លោះ: កប្បីថ្ងៃ, កប្បីភ្លឺ.
កប្បីស្រុក ។

កប្បី កិ. ឬ កិ. វិ. ធ្វើឲ្យខ្លាច, ខ្លាចខ្លួនឈ្មោះ:
កប្បីស្រី; ខំយាយកប្បី, ខំយាយកប្បី ។

កប្បីរ កិ. ធ្វើឲ្យខ្លាច, ស្រែកឲ្យលាត់ពូកកំរិតខ្លាំង:
កប្បីស្រី, ស្រែកកប្បី ។ ចំបើងរោមនិងស្បែកឲ្យប្រើ
កំរិតខ្លាំងស្រេចទៅភ្លោះ: កប្បីស្រីលាត់កប្បីរទៅ
ភ្លោះ ។

កប្បី ១ កិ. ធ្វើឲ្យខ្លួន: កប្បីជាច្បាប់,
កប្បីជាដេរ ។

កប្បី ២ ១. ភ្លឺ ។ ដែលខ្លួន: កប្បីមាស
គឺនឹងមាសដែលដាច់ប្រែតាមផ្លែដៃកប្បី ។

កប្បី ១. នៃដែលប្រុងខ្លាំង: កប្បីស្រីលាត់
១ កប្បី ។ ក្រុងក្រាមនៃដែលខ្លាំង: រលឹកកប្បី
អញ្ជូលប្រណាម ។

កប្បី (កំប្បី) ១. (ឃ.) ឈ្មោះសំគង់វិសេសមួយ
ប្រភេទ ដែលធ្វើដោយរោមសត្វ... ។

កម្ពុជី ខ. កក្កដា, សណ្ឋានបញ្ជី, ឈ្មោះ: ប្រាសាទបាវនាមកម្ពុជី ២០ ម៉ែត្រ ។

កម្ពុជី (កម-ក) ខ. (សំ. បា.) មាស: កងដៃមាស: ខ្យងស្រី ។ កម្ពុជីយ ភ្នំ ។ ដែលទេវត្តិដោយមាស, ដែលគេយកមាសធ្វើ ។ កម្ពុជីមាលា កម្រងមាស, ខ្សែមាស ។ បើ សុវណ្ណមាលា ។ ល។ ពាក្យថា មាស នេះសំ. បា. មានល្បះជាដំបូងច្រើន, ដោយសង្ខេបមាន១៣ ប្រភេទគឺ សុវណ្ណៈ, សោណ្ណៈ, គុណៈ, កក្កដៈ ឬ កក្កដៈ, សិទ្ធិ, ជម្ពូនៈ, ហិរ, កម្ពុ, បា, ហាវៈ ឬ ហាវៈ, គុណៈ, ជាតុលៈ, ហាវៈ: បើកម្ពុសុវណ្ណៈ ខ្លួនទៀតផ្សំផងជា ១២ ល្បះ: សព្វទាំង ១២ នេះ ប្រែថា មាស ដូចគ្នា ផ្សំគ្នាទៅដើមកំណើតនិងកំណើសម្បូរវិញ្ញាណ: (ពាក្យទាំងនេះសម្រាប់ប្រើក្នុងការព្រះប្រតិបត្តិការប្រើ) ។

កម្ពុជី (កម-ក) ឬ កម-ក ខ. (សំ. បា.) ម. ក. កម្ពុជី ឬ កម្ពុជី ។ ពាក្យសម្រាប់ប្រើផ្សំជាមួយនិងសត្វដទៃជាមាសតាម (អ. ជ. កម្ពុជី) ដូចជា កម្ពុជីប្រទេសប្រទេសកម្ពុជា ។ កម្ពុជីម៉ែត្រ គឺប្រទេសប្រទេសកម្ពុជា ។ កម្ពុជីរដ្ឋ រដ្ឋ ឬ ប្រទេសកម្ពុជា (ប្រទេសខ្មែរ) ជាដើម ។ កម្ពុជី ឬ កម្ពុជី ខ. (សំ. បា. កម្ពុ "មាស" + ជ

ឬ ជា "កើត, កំណើត" = សុវណ្ណកម្ពុជី "ទីកើតមាស, កម្ពុជីប្រទេសជាទីកើតមាស") ពាក្យនេះជាល្បះដ៏ ប្រទេសខ្មែរយើង, យើងហៅប្រទេសរបស់យើងថា កម្ពុជី កំបាន, ថា កម្ពុជីប្រទេស កំបាន, ថា ប្រទេសកម្ពុជា កំបាន, ថា ប្រទេសខ្មែរ កំបាន, ថា ខេមប្រទេស កំបាន, ថា ខេមររដ្ឋ កំបាន កាលណាបើកំបាន យើងត្រូវការប្រើក្នុងការ ឬ ក្នុងការដែលក្នុងការព្រះប្រតិបត្តិការ យើងអាចហៅប្រទេសយើងបានតាមត្រូវការ, ប្រើត្រូវការប្រើក្នុងការ យើងសរសេរ យើងហៅ កម្ពុជីរដ្ឋ ឬ ប្រទេសកម្ពុជា; ឯដំបូងប្រទេស ទេហៅតាមយើងដែរក៏មាន ទេហៅតាមការសន្មតរបស់គេក៏មាន ដូចជាជាកំណើសម ទេហៅប្រទេសយើងថា Cambodge, អង្គ្រេសហៅ Cambodie, អង្គ្រេសប្រទេសខ្មែរហៅ Cambodge, ខ្មែរហៅ Kambuja ។ ល។ ប្រទេសកម្ពុជាយើង តាំងពីត្រូវប្រើបានដំបូងជាប្រទេសឯករាជ្យ អន្តរាគ្រឹះ កុរុសាសន៍ កើតមានសង្គមកម្ពុជីយម ដោយព្រះគតិបស្ថិតិជំល្យាសក្តិវិញ្ញាណ សម្រាប់ ប្រទេសកម្ពុជា សីហនុ ប្រទេសខ្មែររដ្ឋ របស់យើង រៀងមក យើងមាន សាមគ្គី ប្រទេសខ្មែរទេវត្តិប្រទេសកម្ពុជា ម៉ែមុននឹងប្រើ យើងបានប្រកបដោយ សន្តិសុខ សន្តិភាព វឌ្ឍនភាព រដ្ឋបាល ចម្រើនចម្រើន កើតកើន រហូតដល់ថ្ងៃ ឆ្នាំនៃនិងពលកម្មប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពអស់

មានកិច្ចការ ខ្មែរជួយខ្មែរគ្នាឯងដោយពញាសបត្តិភាព. ខ្មែរបង្កើតជីវភាពខ្លួនឯង, បង្កើតសេដ្ឋកិច្ចខ្លួនឯង, បង្កើតវឌ្ឍនភាពខ្លួនឯង, ខ្មែរជាឯកស្រុកសម្រាប់គ្រូប្រឹក្សាសកលលោក ។ ល។

កម្ពុជី (កម-ក) ឬ កម-ក ខ. (សំ. បា.) ល្បះដ៏មួយក្នុងមួយ (អណ្ណា សម័យបច្ចុប្បន្ន) ជាវ្យាបាលល្បះដ៏មួយក្នុងចំនួនល្បះដ៏ទាំង ២០ គឺ កុរុ, សុត្តិ, កោសល, មគ្គ, អន្តិ, សិរិ, កលិន្ទិ, អន្តិ, បញ្ចាល, រដិ, គុមារ, ចេតិយ, រន្តិ, វិទេហៈ, កម្ពុជី, មន្ទៈ ឬ មន្ទៈ, កុរុ, សីហនុ, កសិ, កសិ, បណ្ឌិត ។ រដ្ឋទាំង ២០ ដែលមានល្បះដ៏ទាំងនេះ ចំពោះនៃក្នុងបុរាណសម័យនា ជម្ពូជី (ជម្ពូ) លុបចោលកាល ៧ មកដល់សម័យបច្ចុប្បន្ន កំពុងជាល្បះដ៏ទាំងនេះទៅវិញដោយច្រើន, រឿងនេះហៅថា ល្បះដ៏ដែល ដូចក្នុងសម័យបុរាណត្រង់តាម និង ក្នុងសម័យនៃព្រះសក្យមុនៗនោះសម្រាប់ ប្រើ ក្នុងនាមល្បះដ៏ទាំងនេះ តែគ្មានល្បះដ៏ទាំងនេះទេ ។

កម្ពុជីក, កម្ពុជីកា ខ. (សំ. បា.) ប្រទេសខ្មែរ ឬ ប្រទេសខ្មែរ ឬ ប្រទេសខ្មែរ (ខ្មែរ) : បុរស ខ្មែរជាតិកម្ពុជីក, ស្ត្រីខ្មែរជាតិកម្ពុជីកាដៃ ។

តែជាតិខ្មែរដូចគ្នាទាំងបុរសទាំងស្ត្រី មានខ្លះមន្តា កប់ក្បា ដោយលាមកដូចគ្នា ។

កម្ពុជី (ក) ខ. (បា. សំ. កម្ពុជី) កំពិ: ទោះបីកំពិ ក្នុង អក្រកំ កំពិថា កម្ពុ (កម្ពុជា កុសល, កម្ពុជា កុសល): ខ្យងស្រី, រដិ កម្ពុ, តាមកម្ពុជី ខ្យងស្រី, រដិ តាមកំ ដែលខ្លះបានធ្វើ ឯសេដ្ឋកិច្ចយើង ។ កម្ពុជី (កំ-បា-ក) ខ. (បា.) អ្នកធ្វើការប្រើដោយល្អ (អ្នកស៊ីល្អ): ក្នុង កម្ពុជីកំ ឬ កម្ពុជី (កំ-បា-ក) ខ. (បា. កម្ពុជី) ដំណើរអស់កម្ពុ: គាត់ស្តាប់ដោយកម្ពុជីយរបស់គាត់ ។ កម្ពុជីក (កំ-បា-ក) ខ. (បា.) ខ្យងកើតពីកម្ពុ ទំនុកដែលប្រើក្នុងទេវតាបាសប្រសូត ប្រើ ខ្យងនេះហើយ ដែលប្រើក្នុងប្រទេសខ្មែរ គេថា ។ កម្ពុជី (កំ-បា-ក) ខ. (បា.) ហេតុជាទី តម្រូវនៃប្រទេស: ប្រើកម្ពុជី ។ កម្ពុជី (កំ-បា-ក) ខ. (បា.) អន្តរាគ្រឹះ, ការសន្តិសុខ ភាពសន្តិ: អន្តរាគ្រឹះ ។ កម្ពុជី (កំ-បា-ក) ខ. (បា.) សាលាតែការងារ, រោងសម្រាប់ប្រើការប្រើ រៀង ។ កម្ពុជី (កំ-បា-ក) ខ. (បា.) ផ្ទះ ឬ គុណនៃ កម្ពុ គឺដំណើររបស់កំពិក្រកំ ឬ ល្អដែលសព្វលោកធ្វើដោយ លាម រដិ ខ្យង: តាមអ្នកហៅថា អន្តរាគ្រឹះ មាន ១០ យ៉ាង, រោងល្អហៅថា កុសលកម្ពុជីមាន ១០ យ៉ាង ។

កម្មសិរោត (កំ-ម៉ិះ-ប៉ិះ-សិ-តោត) ខ. (ធា.) ការវិល, កង់ដោយការងារ, ការដាច់ចំពាក់ដោយកិច្ចការផ្សេងៗ ។

កម្មវត្ថុ (កំ-ម៉ិះ-ភំ-វ) ខ. (ធា.) រឿងនៃការងារ; សេចក្តីចម្រើនរឿងក្នុងសំបុត្រសម្លេងៗ ដើម្បីឲ្យដឹងថាជា រឿងនេះ រឿងនោះ : សំបុត្រជាដូរការ ច្រើនតែមាន កម្មវត្ថុ ។ កម្មវត្ថុ (កំ-ម៉ិះ-ភំ-ច-ក-ប្រ-ចក់) ខ. (ធា.) ឈ្មោះវត្ថុកម្មយុទ្ធសាស្ត្រដើម្បីយុទ្ធសាស្ត្រ : កម្មវត្ថុ ខ. (ធា.) ការសម្រាប់សម្រេចកិច្ចការសំខាន់ៗ ឲ្យដឹងក្នុងកិច្ចការសម្រាប់ផ្សេងៗ កម្មវត្ថុយុទ្ធសាស្ត្រ : សូត្រកម្មវត្ថុ ។ កម្មវត្ថុយុទ្ធសាស្ត្រ (កំ-ម៉ិះ-ភំ-ច-ក-ប្រ-ចក់) ខ. (សំ. ធា.) កម្មវត្ថុយុទ្ធសាស្ត្រ, កម្មវត្ថុយុទ្ធសាស្ត្រ វិទ្យាសាស្ត្រ (កំ-ម៉ិះ-ភំ-ច-ក-ប្រ-ចក់) ខ. (សំ. ធា.) កម្មវត្ថុយុទ្ធសាស្ត្រ វិទ្យាសាស្ត្រ ។ កម្មវត្ថុយុទ្ធសាស្ត្រ (កំ-ម៉ិះ-ភំ-ច-ក-ប្រ-ចក់) ខ. (សំ. ធា.) កម្មវត្ថុយុទ្ធសាស្ត្រ វិទ្យាសាស្ត្រ ។ កម្មវត្ថុយុទ្ធសាស្ត្រ (កំ-ម៉ិះ-ភំ-ច-ក-ប្រ-ចក់) ខ. (សំ. ធា.) កម្មវត្ថុយុទ្ធសាស្ត្រ វិទ្យាសាស្ត្រ ។

កម្ម (កំ-ម៉ិះ-ភំ-វ) ខ. (ធា.) ការងារ, ការងារ, ការងារ ។

កម្ម- (មើលក្នុងកាតាឡ កម្ម) ។

កម្មកសមាជិត (កំ-ម៉ិះ-ភំ-ស-ម៉ា-ជិត) ខ. (ធា.) -សាមាជិត) សមាជិតដែលមានការងារ ឬ ដែលប្រកបដោយការងារ ដូចដែលស្ម័គ្រចិត្តល្អដូចគ្នាដោយឧទាហរណ៍សមាជិតមានការងារដោយកម្លាំងកាយ ឬ កម្លាំងចិត្ត ។

កម្រ (កំ-វិ) ខ. ការក្រ, ការលំបាក : កម្រខ្ពស់ ធ្វើបាន, ការកម្រណាស់ ។

កម្រង ខ. អ្វីៗដែលតែងតែក្រ : កម្រងក្រ, កម្រងសក់ ។

កម្រាប កំ. ធ្វើឲ្យក្រាប, ឲ្យក្រ : កម្រាបខ្ពស់, កម្រាបខាង, កម្រាបសម្រាប់ ។

កម្រាល ខ. របស់សម្រាប់ក្រាល, សម្រាប់ក្រាល, សម្រាប់ក្រ : កម្រាលកូក, កម្រាលកុ ។

កម្រាស់ គុ. ឬ ខ. ទោល ឬ ជ្រៅរបស់វត្ថុដែល រឹង : កម្រាស់ ខ្ពស់ ជាដើម ។

កម្រិត ខ. កម្រិតដែលក្រិត ដែលតូចលំបាក; បញ្ញត្តិ : មានកម្រិតខ្ពស់នេះ... ។

កម្រិត កំ. កម្រិត, រដ្ឋល : កម្រិតខ្ពស់, កម្រិតខ្ពស់ ។

កម្រិត ខ. អ្វីៗ ដែលក្រិត : ស្វិតស្វើ កម្រិត, បាយកម្រិត (មើលស្រី) ។

កម្រិតកម្រោះ ខ. កម្រិតកម្រោះ ។

កម្រិត ខ. សត្វឬលើដែលក្រិត : កម្រិតក្រ, ម៉ាត់កម្រិត ជាដើម ។

កម្រិត ខ. អ្វីៗ ដែលចំណេញ, ដែលបានលើស ដើម : ធ្វើការមានលើស, ជួញដូរមានលើស ។

កម្រិត (កំ-ណំ) កំ. ឬ កំ. វិ. ធ្វើឲ្យច្រាម : ដែលធ្វើ ឲ្យច្រាមក្រាមឲ្យយើងច្រាមដាច់ ដាច់ច្រាម ក្នុងចិត្តនោះខ្លះច្រាមច្រាម : ចម្រើនកម្រិត, ធ្វើកម្រិត ។

កម្រិត គុ. ដែលខ្លះ : មនុស្សកម្រិត (ធា. គុ.) ។

កម្រិត កំ. ធ្វើឲ្យខ្លះ : យកកម្រិត ទៅកម្រិតធ្វើថ្នាំ ។

កម្រិត ខ. របស់ដែលខ្លះ : យកកម្រិត មកលាយចំណីច្រាម ។

កម្រិត ខ. មនុស្សដែលខ្លះ : កុំធ្វើកម្រិត ខ្លះ ។ ចិត្តខ្លះ : កម្រិតខ្លះ ។

កម្រិត ខ. អំណាចធាតុដែលធ្វើអាយុ : ឲ្យកម្រិត, ឲ្យខ្លាំង, ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបាន ។

កម្រិត ខ. ឬ គុ. មនុស្សក្រ, មនុស្សកម្រិត,

មនុស្សក្រលំបាក : មនុស្សកម្រិត ។ ដែលខ្លះ អត់ឃ្លានមានសុខចុះជាមួយគ្នា : កម្រិត, មនុស្សខ្លះ កម្រិតដ៏ធំធូងណាស់ (ធា. គុ. កម្រិតកម្រិត) ។

កម្រិតកម្រិត គុ. ដែលក្រខ្លះអត់ឃ្លានចុះ, មនុស្សខ្លះជាមួយគ្នាដោយនៅស្រុកខ្លះ ឬនៅស្រុកដទៃ ទោះ ទោះយ៉ាងណា ចាប់ពី ឆ្នាំដំបូង : មនុស្សកម្រិតកម្រិត គុ., មិត្តកម្រិតកម្រិត, ប្រពន្ធកម្រិតកម្រិត ។

កម្រិត (កំ-ណំ) កំ. សម្រាកចិត្ត, ធ្វើឲ្យស្រួលចិត្ត, លំហើយចិត្ត, ធ្វើចិត្តឲ្យស្រាកស្រាន្ត, ឲ្យស្ងៀមចាកការអួល ផ្សេងៗ : ធ្វើរលនកម្រិតចិត្ត (ធា. គុ. កម្រិត) ។

កម្រិត ខ. ចំណាយ ឬ អំណាចដែលស្រួល ឬ ស្រួល ឆ្លើយ : កម្រិតកម្រិត, កម្រិតកម្រិត ។

កម្រិត ខ. មនុស្សស្រួលដើមដែលមានកម្លាំង ខ្លះ : មនុស្សកម្រិត ។

កម្រិត ខ. អ្វីៗ ដែលក្រិតចេញមក ។

កម្រិត ខ. សំណល់ដែលសល់អំពីគេ : ការខ្លះ ជាមួយគ្នាណាការងារ ឬ អ្នកខ្លះ ។

កំរិត (ធា. គុ. គុ.) ។

កំរិត (កំ-រ) ខ. (សំ.) ជំនួយយ៉ាងមានតម្លៃប្រយោជន៍ សម្រាប់ប្រើជាថ្នាំសម្រាល, គំរិតប្រមូល : ។ ល ។

សាសនាសាស្ត្រ (ព.ក.) ។

ក្រី (ក-រី) ខ. (សំ. ព. ក្រី) អ្នកប្រាជ្ញដែលចេះតែង
ធនុ, កាតកប្រាជ្ញ (អ្នកប្រាជ្ញខាងសំដី) ។

ក្រីនិកន្ទ (—និកន្ទ) ខ. (ព. ក្រី + និកន្ទ) ក្រី
ជាអ្នកនិកន្ទ, អ្នកនិកន្ទខាងកាតកប្រាជ្ញ ។

ក្រីនិកន្ទន៍ (—និកន្ទ) ខ. (ព. ក្រី + និកន្ទន៍)
ការរៀបរៀង, ការចងក្រង, ការតែងធនុរបស់ក្រី ។

កសិកម្ម (ក-សិ-ក) ខ. (ព. ក) ការធ្វើកសិកម្ម, ការ
ងារដែលធ្វើប្រកបរបរកសិកម្មរបស់ គឺការធ្វើស្រែចំការ ។

កសិករ (—ក) ខ. ឬ គុ. (ព. ក) ។ ម. ព. កសិករ ។

កសិការ (—ក) ខ. ឬ គុ. (ព. ក) អ្នកធ្វើកសិកម្ម ។

កសិណ (ក-សិ-ណ) គុ. (ព. ក) “ជាតិកសិ” ។ ខ.
ប្រភេទនៃសម្បត្តិផ្សេងៗ ដែលកំណត់យកពីលំហូរនៃសម្បត្តិ

រដ្ឋណ៍ ជាគ្រឿងដឹកយកកាន់ចិត្ត ។ ប្រភេទជាសំណងៈ
កសិណសាក្សី, យើងនឹងយកពាក្យនេះជាកសិណ

មិនបាទទេ ។

កសិណវិក្រម (កស-សុ-វិ-ក-រ-ក) ខ. (ព. កសិ
+ កាសិវិក្រម) អាណិតកម្មខាងការងាររបស់, ការងារចិញ្ចឹមជីវិត

ដោយបរិស្រ្សចំការ ។

កហិបណៈ (ក-ហ-បៈ-ណ) ខ. (ព. ក. សំ.
កាហិបណ) ប្រាក់ទម្ងន់ ៤ បាទ ។

កខ្សោយ (ក-ខ-យ) ខ. (ព. កខ្សោយ) ចង្កេះក្រី
ខ្លាចខ្លាច ស្រដៀងនឹងក្រីខ្លាចខ្លាច: ចង្កេះកខ្សោយ, អំបុក

មួយកខ្សោយ ។ និយាយក្លាយមកជា ក្រខ្សោ កំហែង,
ខ្លាចនិយាយថា កខ្សោយ វិញ, ចាស់ៗ ក៏ដើមកំហែង កខ្សោយ

នៃ គ្រាន់តែសរសេរគ្រាន់ថា កខ្សោ ម៉ូល្លោះឯង ។

ក១ ខ. ចំណង់សម្រាប់គាត់ទំក ធ្វើដោយលោហ-
ធាតុផ្សេងៗ ឬដោយដីលាយកំណៈ កាតិក ។

ក១ ២ កិ. សរសេរកាលយុទ្ធន គឺសរសេរចុះឈ្មោះ
សំដៅអ្នកដែលនឹងទទួលសំបុត្រ ទៅស្រាមសំបុត្រដែលនឹងធ្វើ

ទៅ: ការស្រាមសំបុត្រ: សរសេរថែមសេចក្តីផ្សេងៗ
លើខ្នងសំបុត្រជាសញ្ញា: កាតិកសំបុត្រ ។

ក១ ៣ ខ. ភ្នំ ដែលសោរ, ដែលគស់រលាតដោយ
ប្រចាប់ ឬ ដោយទំក, ដោយស្តោរដោយដើម: កាតិកកំហែង,

កាតិកដុត ។ សម្បត្តិដែលស្រង់យកតែស្រង់និងប្លែក ឬ ផ្តល់
យកតែទំកចេញពីកំហែងថា កាត ដៃ: កាតសម្ប ។ កាត

សំបុត្រ គឺសំបុត្រដែលស្រង់យក ។ កាតមនុស្ស
គឺមនុស្សដែលប្រើធ្វើការធ្វើមិនកើត.... ។

កាតកតិ (កាត-ត-តិ) ខ. (ព. ក) ឈ្មោះបេតិកភ្នំ
ពាក្យ (បទដ៏លើកក្រោយលោក): ខេត្តច្របាប់ក្រុម ប្រ-

សើរទុក្ខម ខ្លាចអ្នកដង ប្រើទុកសំចោល កុំបីមាន

គួរ ប្រាជ្ញាបុណ្យដង កើតដោយប្រណិប័តន៍... ។

កាតកណិក (កាត-ក-ណិក) ខ. (ព. ក) ឈ្មោះប្រាក់
បុរាណដែលធ្វើប្រើក្នុងប្រទេសបុរាណ ។

កាតកនាស្សី (កាត-ក-នាស្ស) ខ. (សំ.) ឈ្មោះប្រាក់
មានក្បាលដោយប្រ (មានក្បាលរៀងរាម) ។

កាតកបាទ (កាត-ក-បាទ) ខ. (ព. “ដើងក្រែក”) ឈ្មោះ
វត្ថុឈ្មួញមួយយ៉ាងមានសណ្ឋានដូចដើងក្រែក សម្រាប់ប្រើជ្រើត

សព្វដែលសរសេរទុកហើយសរសេររៀនពីលើ ឬក៏ក្រោមស្រូវ
កាតិកក្រែកនេះ (+) ។

កាតិ ខ. ឈ្មោះអាវុធមួយប្រភេទដៃ: កាតិកាត ។
ឈ្មោះប្រាក់ដែលប្រើក្នុងប្រទេសកម្ពុជាមាន ៣ យ៉ាងគឺ ចំនួន

១០ សេន, ២០ សេន, ៥០ សេន ។

កាតិ ១ ខ. សូត្រដោយសំឡេងសត្វស្លាប មានសព្វ
ចរាគមន៍ដើម ដែលយំតម្កើន ។

កាតិ ខ. (ព. “ក្រែកក្រី”) ឈ្មោះរឿងនិទានមួយ
ដែលហៅថា រឿង កាតិ ។

កាតិកាខោក ខ. សូត្រដោយរបស់ដែលចាស់
មិនលាភមិនជិតស្និទ្ធ, សូត្រស្រួលមិនតិរច្ឆរ ។

កាតិ ១ កិ. លាតចំកាត់ទៅកាត: កាតិស្លាប, កាតិ
ដង ។

កាតិ ២ ខ. សន្តត្រកើត, សន្តត្រច្រើន, សន្តត្រច្រូង:
ក្រែកដាច់កាតិ ។

កាតិ ៣ គុ. ឬ កិ. វិ. បើចេញទៅកាត: ភាស៊ី
ស្រូវខ្លាតកាតិកា ។

កាតិ ០ គុ. ដែលនិគពេញ: ទឹកកាតិផ្តិល,
ស្រូវកាតិកាតិ ។

កាតិ ២ គុ. ទិវតិស្តុតិ ដែលមានសណ្ឋានចិញ្ច្រកច
ដោយកំហែងជាប្រភេទ: មនុស្សកាតិ ។ ព. គុ. ស្តុតិ ។

កាតិ កិ. ធ្វើឲ្យបាត់: កាតិទុស, រើសកាតិកាតិ
មិនបាត់ទេ ។ ធ្វើឲ្យស្លាប់: អ្នកកាតិកាតិ, ខ្មោចកាតិ ។

កាតិសម្រែក ខ. ឈ្មោះស្រែកក្នុងស្រែកកាតិ
ឈរឬអង្គុយឈរមុខ ហើយចាប់ដៃឆ្នែកទៅវិញទៅមក ធ្វើដៃ

នោះ ឲ្យមានសណ្ឋានដូចស្រែក ហើយយោគទៅយោគ
មក ហៅ លេងកាតិសម្រែក ។

កាតិ កិ. ដឹងខ្លះដោយកិច្ចពិចិយ: កាតិខ្លះ,
ដឹងកាតិ ។

កាតិ ខ. ឈ្មោះប្រភេទមួយយ៉ាងកើតក្នុងដី សម្រាប់
ប្រើជុត, មុត ជាប្រេងរិសេសដែលមកពីធាតុប្រទេស: ប្រេង

កាតិ ។

កាតិ ២ ខ. (ព. Carte កាតិ ឬកាតិ) ប្រាក់ដែលត្រូវ
ខ្លួន ឬត្រូវខ្លួន: កាតិកន្ទខ្លួន, កាតិកន្ទខ្លួន, ខ្លួនប្រាក់

បដិភាគ, បាតភាគ វលវ ក្នុងសម័យនេះ មិនប្រើទេ,
ប្រើតែ បដិភាគ, មត្តសញ្ញាណបដិភាគ តែហើយ ។

កាតា ១ គិ. (សំ. ព. គខ (កម) "ហោត្តរាជ...")
ផ្ទាល់ដោយប្រដាប់មានមុខមុតមានព្រួញ, រណះដាងដើម: ភាគ
ឈើ, ភាគសត្វ, ភាគសត្វ ។

កាតា ២ គុ. ដែលកើតឡើងដោយឥរិយាបថនៃទិដ្ឋភាព ឬ
គំនិតដែលមានជាតិ ឬ ទ្រង់ទ្រាយទីតាំង: កូនភាគ,
កូននេះភាគទៅទាតិមួយ ។

កាតាតាលី គិ. ឈ្មោះនៃស្រុកកំណត់នៅ: រាជ្យ
កាតាតាលីកូនប្រសើរដែលមិនតាមដំបូងនេះ បើ
ទុកជាមែកកាតាលី ឬ គំនិតចាលីមី គឺប្រោះ
មែកមត្តសញ្ញាណបដិភាគ ។

កាតាតាតិច្ឆ (កាតាតាតិច្ឆ) ខ. (ព. វ.) ។ ឃ. គ.
កាតាតាតិច្ឆ ។

កាតាសា គិ. កាតាសាតាតា ។

កាតាតា ខ. ជាយកាល, ជាយក្រិម សម្រាប់ទុក
បរិភោគក្នុងគ្រាប់សត្វ ឬ ក្នុងគ្រាប់សត្វដែលបានដាក់វិញ
សំដៅ: ពាក្យនេះគ្រប់យក្រិមស្រ្តី លាវ ថា "បាវភាគ"
ប្រែថា ជាយកាល (ឃ. គ. នេះឡើងដំបូង) ។

កាតាតិកា (កាតិកា) ខ. (សំ. កាតិកា) វ. ឃ. គ. កតិកា ។

កាតាតិប ខ. បុព្វបុត្រកាតាតិបសាសនាមហាមាតិ មាន
សន្យាព្រះពុទ្ធសាសនា (ឃ. គ. កតិប) ។

កាតាតិ ខ. ប្រដាប់ច្បាប់ដោយល្អស្រស់ស្អាត មាន
លក្ខណៈដ៏ល្អឆ្លងឡើង មានសន្យាព្រះពុទ្ធសាសនាសម្រាប់វេទនា
ដំបូង មានប្រដាប់ដើម ។

កាតាតិ ខ. ឈ្មោះនៃស្រុក កើតឡើងដោយ
ស្លឹកគ្រាប់: ស្រុកភាគ; ពាក្យនេះគ្រប់យក្រិមស្រ្តី
លាវ ថា "ទាវភុម" ប្រែថា អន្តរស្រុក ។

កាតានី គិ. ឈ្មោះនៃ: ភាគដំបូង, ភាគច្រក ។
ប្រាកដថា ចាប់តាំងដោយមុនៗ: ភាគការណាត្រូវធ្វើ
ការនេះឲ្យហើយ ។

កាតានីត ខ. ខែវិច្ឆិកា, ខែវិច្ឆិកា: ភាគវិច្ឆិកា, ភាគ
វិច្ឆិកា, ភាគវិច្ឆិកា, ភាគវិច្ឆិកា ។

កាប ខ. ខ្លះសម្រាប់វិច្ឆិកា: កាបនេះ ។

កាបៗ ខ. សុំសម្រេច: ថាស្រែកក្នុងកាបៗ ។

កាប័ គិ. (ព. គប្ប "សម្រេច, ផ្តាច់...") ប្រហែល
ដោយគ្រឿងមានមុខមុត មានជាវិធានដំបូងដើម ។

កាបិណេតិ ខ. (ព. វ.) ខុទ្ទកាល័យ; កាល័យ
គណនៈឡើយ: ទីតាំងព្រះពុទ្ធសាសនាសម្រាប់ស្រ្តី, របស់ចៅក្រម ។

កាប្ប ខ. ប្រដាប់ធ្វើដោយស្រូវសម្រាប់ដាក់ប្រាក់
ដាងដើម ។

កាបិ ខ. (ស.) របស់ប្រើក្នុងគំនិតដំបូងបុគ្គលាយ
ក្នុងប្រទេសសម្រាប់ផ្សំស្រោច ។

កាបិដេវី ខ. (ស.) ភាគច្រើន ។

កាប្យ (កាប) ខ. (ព. វ. សំ កាប្យ) របៀបពាក្យខ្លះ
មានឈ្មោះ (កំណាព្យ): ពាក្យពាក្យ, ត្រង់ពាក្យ ។

កាប័ ខ. (ព. វ.) សេចក្តីប្រាថ្នា, ចំណង់: ទ្រង់
សម្រេចគំនិតលើសលែងស្រាប់តែប្រាថ្នា ។ សព្វនេះប្រើជាទ
សម្រាប់ដាងដើមនោះ ចើងឡើងនឹងដើមសព្វដទៃ អ. ថ. កាប័:
ដូចជា កាមកុណា, កាមកុណា ជាដើម ។ កាមកុណា
ចំណេះចំណេះនៃសេចក្តីប្រាថ្នាអារម្មណ៍ទាំងដំ គឺប្រ, សំឡេង,
ភ្លឺ, លេ, សម្បូរ ។ កាមច្នូនៈ (កាម-អាច-ជាង-ទៈ)
សេចក្តីចេញចិត្តក្នុងកាម ។ កាមកុណា ចំណង់ចំណេះកាម,
សេចក្តីប្រាថ្នាមិនចេះចប់ក្នុងកាម ។ កាមកុណា សេចក្តីលំ-
បាកក្នុងកាម, ទុកដែលកើតឡើងប្រោះកាម ។ កាមបន្តិៈ

(—ប្តី-កៈ) ភព័កាម ឬ កាមដូចដាច់ ។ កាមបិទ្បហៈ

(—ប្តី-វិ-ទ្ប-ហៈ) សេចក្តីភ្លេចស្រេច, ពេលវេលា, អន្ទៈ
អន្ទៈប្រោះកាម ។ កាមភព ភព័កាម ឬ ភព័ដែលប្រកប

ដោយកាមទុកតាំង ដ, បានដល់ភព ១១ គឺទៅលោក ៦,
មនុស្សលោក ១, អាយុក្មេង ២ ។ កាមភាគិសយ្យ

(—សៃ-យ៉ា) ដំណេករបស់បុគ្គលក្នុងបរិភោគកាម (ក្នុងបរិភោគ
កាមប្រើនៃគ្រឿងទៅទាំងទ្រង់) កាមអន្ទៈជា សុខដំបូង ។

កាមភាគិ ក្នុងបរិភោគកាម ។ អត្ថិ, កាមភាគិ ។

កាមយោគ សេចក្តីប្រកប ឬ ក្បួនយកក្នុងកាម ។ កាម-
ភព គម្រោងក្នុងកាម ។ កាមភពាទ្ធសីយ គឺលេស

យ៉ាងល្អ ដែលដិតប្រាប់ប្រាប់ទៅក្នុងសង្គម ដំណេក ។

កាមភព ពេលកើតឡើងប្រោះកាម ។ កាមវិភក្តិ (—វិ-
ភាគ-កៈ) សេចក្តីត្រិះរិះក្នុងកាម ។ កាមវិយោគ ការ

ប្រាតិប្រាសនឹងសត្វកាម ។ កាមសិរិយោ: ឬ កាម-
ស្នេហា សេចក្តីស្រឡាញ់ដាក់ជាប់ស្និទ្ធក្នុងកាម ។ កាម-
សុខ សុខក្នុងកាម ឬសេចក្តីសប្បាយដែលកើតឡើងក្នុងកាម ។

កាមសុខសិក្សាកុមារ ការប្រកបរបៀប ៗ ក្នុងកាមសុខ,
ការប្រតិបត្តិដាច់ចិត្តចំពោះកាមសុខ ។ កាមាទីវិ: (—អា-ទិ-
វិ: វិ) ឬ កាមាទីវិ (—ទិ) ទោសនៃកាម, ទោស

ដែលកើតក្នុងកាម ។ កាមាម្មណ៍ អារម្មណ៍កាម ៦ យ៉ាង

មានចារម្មណ៍ជាដើម ។ កាមាប្បវ ឈ្មោះនៃស្រ្តី ៦ ជាង ឬ

ឈ្មោះចិន្តដែលប្រាប់ទៅក្នុងកាមភព ឬ ដែលចុះសិក្សាកាម-
ភព ។ កាមាសវិ: (—សៈ-វិ) អានៈនៃកាម ។ កាមបាទា

(—ប្តី-វិ) សេចក្តីប្រកាន់ក្នុងកាម ។ កាមប្បកៈ (កាមៈ-
អាច-កៈ-កៈ) ក្នុងក្នុងប្រោះកាម ឬដែលដួត, ដែលវិក្រក្នុងកាម ។

ការសម្ភា ការស្វែងរកការ ។ ការងារ: (-ឃៈ) អង្គការ ឬ ការងារ ឬ ការងារ ។

កាយ- (មើលក្នុងកាតា កាយ) ។

កាយ ខ. (ឃៈ) ប្រទេសជាតិប្រជុំអាមា ៣២ មាន សក់, រោង, ប្រពនជាដើម ប្រពន្ធសំបូរហើយ កាយ ។ កាយខ្លះ: (កាយៈ-ខ័-ខ័) ឈ្មោះកិលេសមួយពួកដែលប្រ វិន័យកាយមានអំណាចកាយខ្លះ ជាដើម ។ កាយគោសតិ ស្ថានដែលគាំងនៅក្នុងកាយ, សេចក្តីពិចារណាក្នុងរូបកាយ ។

កាយច្បាស្រួច (ក-យ៉ា-ច័-ស-សា-ច័) សេចក្តីស្ងប់កាយ, សេចក្តីស្ងប់ស្រួលកាយ ។ កាយច្បាសាទ (-ប៊ៈ-សាទ) ចសាទរបស់កាយ (ម.ព. ចសាទ ២២) ។ កាយគុណ (-គុណ) ចិវិសម្រាប់ចងកាយ ដ៏អង្គុន៍ចង្កេះ ។ កាយវា-

រាយ: សេចក្តីស្ងៀមនៃកាយ គឺមិនប្រព្រឹត្តឡើយនៃកាយ កាយ ។ កាយច្បង ឬ កាយ ។ កាយវិភាគ ការ វិភាគនៃកាយ, ការខូចគំនិតនៃកាយ ។ កាយវិការ ការពង្រីកនៃកាយ, ចលនានៃកាយ ។ កាយវិញ្ញាណ (ម.ព. កាយវិញ្ញាណ) ។ កាយវិញ្ញាណ សេចក្តីដឹងច្បាស់នូវ អារម្មណ៍នានាកាយ គឺកាយនាមរូបនិងដោន្តនានាដែលមាន កាយច្បងច្បាស់ឡើយសេចក្តីដឹងឡើង ។ កាយវិវេក

សេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់នៃកាយ (ម.ព. វិវេក) ។ កាយសម្មស្ស ការចំណាស់នូវដោន្តនានាដោយកាយ ។ កាយសុខ សេច- ក្តីសុខកាយ ។ កាយសោយយ្យ: សេចក្តីស្គាននៃកាយ គឺការមិនប្រព្រឹត្តឡើយនៃឧបទ្វីនដោយកាយ ។ កាយាទុច្ចរយ្យ- នា ការពិចារណាលើឃើញឃើញ ។ កាយជាដ្ឋាននៃច្រើន ជាដើម ។ កាយិកទុក្ខ (ក-យ៉ៈ-ក-) សេចក្តីលំបាកនៃការ ប្រព្រឹត្តទុក្ខកាយ, ទុក្ខនានារូបកាយ ។ កាយិកសុខ សេចក្តីសុខនានារូបកាយ ។ ។ ។

កាយ- (មើលក្នុងកាតា កាយ) ។

កាយិក (ក) ខ. (សៈ. កាយិក) "ប្រព្រឹត្តិ" សព្វ ថ្ងៃប្រើជាពាក្យ: ព្រះកាយិក "ប្រព្រឹត្តិ" ។

កាយិក (ក:ពាស) ខ. (សៈ) ។ ម.ព. កាយិក ។

កាយិក គ. មូលនៃសូត្រ, សរសេរចោលដោយ ដោយខ្លះ: ការសូត្រ, ការសរសេរ... ។

កាយិក គ. មូលនៃសូត្រ, សរសេរចោលដោយ ដោយខ្លះ: ការសូត្រ, ការសរសេរ... ។

កាយិក គ. មូលនៃសូត្រ, សរសេរចោលដោយ ដោយខ្លះ: ការសូត្រ, ការសរសេរ... ។

កាយិក គ. មូលនៃសូត្រ, សរសេរចោលដោយ ដោយខ្លះ: ការសូត្រ, ការសរសេរ... ។

កាយិក គ. មូលនៃសូត្រ, សរសេរចោលដោយ ដោយខ្លះ: ការសូត្រ, ការសរសេរ... ។

កាយិក គ. មូលនៃសូត្រ, សរសេរចោលដោយ ដោយខ្លះ: ការសូត្រ, ការសរសេរ... ។

កាយិក គ. មូលនៃសូត្រ, សរសេរចោលដោយ ដោយខ្លះ: ការសូត្រ, ការសរសេរ... ។

កាយិក គ. មូលនៃសូត្រ, សរសេរចោលដោយ ដោយខ្លះ: ការសូត្រ, ការសរសេរ... ។

កាយិក គ. មូលនៃសូត្រ, សរសេរចោលដោយ ដោយខ្លះ: ការសូត្រ, ការសរសេរ... ។

កាយិក ខ. (ឃៈ. សៈ. កាយិក ឬ កាយិក) កិច្ច ឬ គំនិត ដែលត្រូវធ្វើ: ធ្វើការ, មានការ, ការធ្វើ... ។

កាយិក ខ. ការសម្រាប់ប្រើដាក់ទាំងនឹងការដែល ជាតិវិធាននៃច្បាប់ ដើម្បីធ្វើឲ្យទៅជាមនស្ស ឬ ធូលី ។ សំនេះ (ក៏.), ការសំនេះ (ខ.) ជាដើម ។

កាយិក (ក-យ៉ៈ-ក-) ខ. (ឃៈ) នាមសព្វ ដែលជាឈ្មោះមនុស្ស ឬ សព្វ ឬ ធម្មតាសម្រាប់ដាក់ដោយ ខ្លួនឯង ឬ ធូលី "ធូលី", "ធូលី" ហើយនេះជាដើមហៅថា ការកាយ ។

កាយិក ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ ។

កាយិក ខ. កិច្ចដែលត្រូវធ្វើតាមបុគ្គលរបស់ខ្លួន: ធ្វើការងារ, មានការងារ ។

កាយិក (ក-យ៉ៈ-ក-) ខ. (ឃៈ) កន្លែងធ្វើ ការងារ, ទីនៃការងារ ។

កាយិក (ក) ខ. (សៈ. ឃៈ. កាយិក) ហេតុ, ដំណើរ: ចាស់ការណ៍របស់យើង, សេចក្តីកាយ ការណ៍ ។

កាយិក ខ. (ឃៈ) ស្រៈជាចំណុចនៃអារម្មៈ, សព្វថា "កាយិក, កាយិក, កាយិក, កាយិក, កាយិក, កាយិក" ជា ការកាយិក អំពីកាយិក (តាមដំណើរការណ៍) ។

កាយិក គ. យោងទាំង, គំនិត, មិនឲ្យសម្រេចល ដល់ខ្លួន ឬ ដល់លំនៅ ដោយប្រតិបត្តិ ឬ ប្រតិបត្តិគំនិត របស់គំនិតនៃគំនិតដើម ។

កាយិក (ក-យ៉ៈ-ក-) ខ. (ឃៈ) ឈ្មោះធម្មតាមួយ ២០៨ ចិល្បៈក្រាម ។

កាយិក (ក-យ៉ៈ-ក-) ខ. (ឃៈ) កិច្ចការ ឬ ការងារដែលត្រូវធ្វើ ។

កាយិក (ឃៈ-យ៉ៈ-ក-) ខ. (ឃៈ) ការ កំណត់ ឬ កម្រិតនៃកិច្ចការដែលត្រូវធ្វើ: កំណត់រយៈកាលនៃ កិច្ចប្រតិបត្តិការទាំងអស់, សម័យនៃការប្រព្រឹត្តិទៅរបស់ វិញ្ញាណ: ក្នុងកាយិក ១៨៦៦ នេះ ធម្ម ធម្មយមុខចំណាយខ្លះ ដែលមិនជាការចាំបាច់ ។

កាយិក (ឃៈ-យ៉ៈ-ក-) ខ. (ឃៈ) កាយិក + កាយិក ទំនាក់ទំនង, កន្លែងដែលមាន, មាន ប្រតិបត្តិសម្រាប់ធ្វើការ: ទៅកាន់កាយិក, នាយកាយិក, នាយកាយិក ។

កាយិក (ក-យ៉ៈ) ខ. (ឃៈ) ឈ្មោះប្រតិបត្តិសម្រាប់យ៉ាង មតិស្រាវជ្រាវ: សព្វដែលស្នាក់ប្រតិបត្តិទៅ ពីហៅ សព្វ កាយិក ។

កាយិក (ក-យ៉ៈ) ខ. (ឃៈ) ធូលី, ធូលីកាយិក ។ អត្ថ. កាយិក ។

ការដ៏ ខ. ប្រដាប់សម្រាប់ប្រកប ៗ ព្រះស្រែក, ៣៧, ប្រើដេ ខ្សាច្ចៗដោយស្រីក្រៃ ឬ ដោយចង្កូងដាំដើម មាន៣៣ សំបែង មានកងក្រៅ : អង្ករមួយការដ៏ ។

ការញ្ជូចិញ្ចួន (ក-ញ្ជ-ចិញ្ច-ចិន) ខ. (ឃ. ការញ្ជូ+ចិញ្ច) ចិញ្ចប្រកបដោយកណ្តា, ចិញ្ចដែលមានសេចក្តីរាល់គ្នាសុរ ។

ការញ្ជូភាព (-កញ) ខ. (ឃ. ការញ្ជូ+ភាព) ភាពដែលចិញ្ចដែលមានកណ្តា, សេចក្តីរាល់គ្នាសុរ ។

ការណ៍ក (-ណ៍-កៈ ឬ -ណ៍ក) ខ. ឬ គុ. (ឃ.) អ្នកមានកណ្តា ឬ ដែលមានកណ្តា ។

កាល ខ. ខ. (សំ. ឃ.) ព្រះ, ពេល, សម័យ : កាល រមារ, កាលពីឆ្នាំមុន, កាលដែលខ្ញុំធ្វើការ ។

កាលបរិច្ឆេទ (កាលៈ-) ខ. (ឃ.) ការកំណត់ ពេល, ការប្រើនៅថ្ងៃខែឆ្នាំ ។ កាលបរិច្ឆេទ (-វិច្ឆេទ) ការប្រើប្រាស់កាល, ការចូលវេលា, ដំណើរខុសកាល ។

គ. ខ្ល. កាលសម្បត្តិ ។ កាលវិភាគ ការចែកកាល, ការចែកចេញវេលា ដើម្បីធ្វើការងារឲ្យបានស្រួល, ការ ចែកចុះការទៅតាមកាលវេលា ។ កាលសម្បត្តិ ការសម ប្រកបដោយកាល, ការត្រូវទំនងតាមវេលា, ដំណើរដែល ត្រូវតាមកាលសម័យ ។ គ. ខ្ល. កាលវិបត្តិ ។ កាល-

គុកាល កាលតាមសំដាប់កាល, ឬដងខ្លួនកាល ។

កាល ខ. ខ. (សំ. ឃ.) មច្ចុ, មច្ចុក, សេចក្តី

ស្តាប់ : ព្រះកាលគឺជាបង្គំលូកយុសស្តាប់ខ

សត្វរោគ ឥតមានវិសមុទរឡើយ ។

កាលភិរិយា (កាលៈ-ភិ-រិ-យា) ខ. (ឃ.) រលចក្តី ស្តាប់ : ធ្វើសាលភិរិយា ។

កាលៈទេសៈ ខ. (ឃ. កាល “ព្រះ, ពេល, សម័យ” + ទេសៈ “ស្រុក, ប្រទេស”) កាលសម័យរបស់ ស្រុកទេសៈ កាលខ័តប្រទេសៈ មុនខ័តប្រកបមុនរបរ ផ្សេង ។ គប្បីពិចារណាលើលក្ខណៈមិនឲ្យសមរម្យ ទៅតាមកាលៈទេសៈ ។ ពាក្យនេះ សម័យសព្វថ្ងៃ គេ ប្រើទៅសំដៅនឹងយោង “ហេតុការណ៍ចម្លែក, ប្រវត្តិៈពេក, គ្រឿងលាស់ផ្សេង ។ ការបែងចែកប្រយោល” ។

កាល ខ. ខ. (សំ. ឃ.) ព្រះ, ពេល, សម័យ : កាល រមារ, កាលពីឆ្នាំមុន, កាលដែលខ្ញុំធ្វើការ ។

កាលបរិច្ឆេទ (កាលៈ-) ខ. (ឃ.) ការកំណត់ ពេល, ការប្រើនៅថ្ងៃខែឆ្នាំ ។ កាលបរិច្ឆេទ (-វិច្ឆេទ) ការប្រើប្រាស់កាល, ការចូលវេលា, ដំណើរខុសកាល ។

គ. ខ្ល. កាលសម្បត្តិ ។ កាលវិភាគ ការចែកកាល, ការចែកចេញវេលា ដើម្បីធ្វើការងារឲ្យបានស្រួល, ការ ចែកចុះការទៅតាមកាលវេលា ។ កាលសម្បត្តិ ការសម ប្រកបដោយកាល, ការត្រូវទំនងតាមវេលា, ដំណើរដែល ត្រូវតាមកាលសម័យ ។ គ. ខ្ល. កាលវិបត្តិ ។ កាល-

គុកាល កាលតាមសំដាប់កាល, ឬដងខ្លួនកាល ។

កាល ខ. ខ. (សំ. ឃ.) មច្ចុ, មច្ចុក, សេចក្តី

ស្តាប់ : ព្រះកាលគឺជាបង្គំលូកយុសស្តាប់ខ

សត្វរោគ ឥតមានវិសមុទរឡើយ ។

កាលភិរិយា (កាលៈ-ភិ-រិ-យា) ខ. (ឃ.) រលចក្តី ស្តាប់ : ធ្វើសាលភិរិយា ។

កាលៈទេសៈ ខ. (ឃ. កាល “ព្រះ, ពេល, សម័យ” + ទេសៈ “ស្រុក, ប្រទេស”) កាលសម័យរបស់ ស្រុកទេសៈ កាលខ័តប្រទេសៈ មុនខ័តប្រកបមុនរបរ ផ្សេង ។ គប្បីពិចារណាលើលក្ខណៈមិនឲ្យសមរម្យ ទៅតាមកាលៈទេសៈ ។ ពាក្យនេះ សម័យសព្វថ្ងៃ គេ ប្រើទៅសំដៅនឹងយោង “ហេតុការណ៍ចម្លែក, ប្រវត្តិៈពេក, គ្រឿងលាស់ផ្សេង ។ ការបែងចែកប្រយោល” ។

កាល ខ. ខ. (សំ. ឃ.) ព្រះ, ពេល, សម័យ : កាល រមារ, កាលពីឆ្នាំមុន, កាលដែលខ្ញុំធ្វើការ ។

កាលបរិច្ឆេទ (កាលៈ-) ខ. (ឃ.) ការកំណត់ ពេល, ការប្រើនៅថ្ងៃខែឆ្នាំ ។ កាលបរិច្ឆេទ (-វិច្ឆេទ) ការប្រើប្រាស់កាល, ការចូលវេលា, ដំណើរខុសកាល ។

កាលិកប្រ (ក-លិ-ក-ប្រ) ខ. (សំ.) សារភក្តីមាន, ឧស្សាហកម្ម ឬ ស្មើកេរ្តិ៍ដែលផ្សាយចេញតាម កំណត់កាលទៀងទាត់ ។

ការី ខ. គិ. ព័ន្ធយករណ៍, ព័ន្ធដោយព្រាង, ដោយ ប្រដាប់សម្រាប់ការផ្សេងៗ : ការីស្រីក្រចេក ។

ការី ខ. ខ. (ឃ.) វត្ថុស្និតធ្វើដោយស្បែកគោ, ស្បែក គ្រូបី ឬ ដោយដំរីស្លឹកផ្សេងៗ សម្រាប់កំទេចឈើ ឬ គ្រដាស ដាំដើម ។

ការី ខ. ខ. (ឃ.) គ្រឿងប្រដាប់ចាក់ប្រឡើងធ្វើដោយមាស ឬប្រាក់ មានល្បាយកញ្ចប់ មានទងច្រវាក់ច្រវាក់ ។

កាលី ខ. គិ. បង្កិតបូលឡូត៍ ឬ បង្កិតចេញឲ្យ ស្រឡះ, ឡូត៍ដាស់ : កាលីបរិមាណស្រី ឬ កាលី ទោប; អង្គុយកាលីឲ្យដិតៗឲ្យបង្កិតទៅ ដើម្បីឲ្យ បាតចុះគ្នាច្រើន ។

កាលី ខ. ខ. ប្រើយវត្ថុសម្រាប់ចាយ មានសណ្ឋាន បូល ប្រហោងកណ្តាល ៤ ជ្រុង ធ្វើដោយស្ពាន់, ទងដែង, សំណុំសំ, មកដំគ្រូកចិច ឬ ស្រុកអណ្តូង : សព្វថ្ងៃក្នុងដែន កណ្តាល សែងប្រើប្រើយវត្ថុនេះកំណត់មានសេស ។

កាលី ខ. ខ. ធម៌មនុស្ស, ធម៌ដំរី ។

កាលអង្ករ ខ. ប្រាក់ចៀវឲ្យសម្រាប់ថ្លៃឧត្តររបស់ អ្នករាជការខ្មែរដើម ក្នុងព្រះយមរាជវាំង ក្នុង ខែ ១ បើកតាម ចំនួនគ្រួសាររបស់ខ្លួន ។

កាលវិស្ស (ក-ល-វិ-ស្ស) ខ. (សំ. កាលវិស្ស) សំគន់គ្រួសារកំរិតអង្វរត់ គណៈលៀងសម្រាប់ សមណៈក្នុងព្រះគុដ្ឋសាសនាប្រើប្រាស់; សព្វថ្ងៃប្រើសំដៅតាម មកថា “កាលវិស្ស” ។

កាលីសត ខ. (ឃ. gazette) សារភក្តីមាន, សេចក្តីផ្សាយកំណត់ផ្សេងៗ : កាលីសត, រឿងកុម្មី កាលីសត ។

កាលិក ខ. ស្មើគ្រូបីដែលមួយប្រភេទ រូបតំ ។

កាលី ខ. រលកគ្រឿងស្រកាមួយប្រភេទ ពួកកុម្មុយ គ្រូហម សណ្ឋានដូចគ្នាទាំងគ្រឿងចរ តែងដាង ។

កាលី ខ. ស្មើគ្រូបីស្រកាមួយប្រភេទ រូបតំ ។

កាលីកណ្តី ខ. (ឃ. សំ. កាលីកណ្តី) មនុស្ស ឥតបុណ្យ, មនុស្សចង្រៃ (ឃ. ឃ. កាលីកណ្តី) ។

កាលីកិណី (កាល-កិ-ណី) ខ. (ឃ.) មនុស្ស ធ្វើខ្លឹមស្បែងខ្លួនឲ្យប្រកាសស្មើដោយវត្ថុមានកេរ្តិ៍ខ្ពស់ : ម- ឲ្យស្រកាម្យកិណី គឺមនុស្សចង្រៃខ្លៅ, មនុស្សចង្រៃ : ស្រី

កំលែម ខ. (ព.) សេចក្តីស្រែកចម្រើន៖ ស្រះ
កំលែម ។

កី ១ ខ. ប្រដាប់សម្រាប់ឡាញសំគង់ ។

កី ២ ខ. ប្រដាប់ដាក់ទងធ្វើដោយឈើសម្រាប់ទ្រទ្រង់
ដែលប្រដាប់ ។

កី ៣ ខ. ចំនុះប្រដាប់ ៤ ព្រះ ព្រះមួយ ។

កំលែម ខ. ឈ្មោះសត្វចក្ខុវិស័យពួក មានក្នុងរឿង
បុរាណ ។

កីឡដ្ឋាន ឬ កីឡដ្ឋាន (កី-ខ្សាត់-ហ្វេ ឬ កី-ខ្សាត់-ហ្វេ) ខ. (ព.) ទីកន្លែងសម្រាប់លេងល្បែងផ្សេងៗ ។

កីឡា ខ. (ព.) ការលេងល្បែង, ល្បែងកម្សាន្តផ្សេងៗ៖
លេងកីឡា, ប្រកួតកីឡា ។

កីឡាមណ្ឌល (—មន់-នល់) ខ. (ព.) មណ្ឌល
នៃកីឡា, វាលដីសម្រាប់លេងកីឡា, ទិសសម្រាប់លេងកីឡា ។

កីឡាអក្ខរកម្ម (—អត ឆៈ ពៈ លៈ កំ) ខ.
(ព.) ល្បែងដែលគេរោតលេងដោយកម្លាំងចលនា, កីឡា
សម្រាប់ធ្វើខ្លួនឲ្យមានកម្លាំងចលនា, ឲ្យស្រាយចលនា ។

ក្រែងក្រែង គ. ឈ្មោះសាស្ត្រាមួយច្បាប់សម្រាប់ប្រ-
ដោយសុល្ហតាមទំនងគតិលោក ទំនងគតិល្អ៖ សាស្ត្រាភិក្ខុ
ក្រែង ។

កិះ គ. ផ្តំដោយស្រាមនៃ ដើម្បីឲ្យសញ្ញា ហោរា
ដោយសម្ងាត់ ។

កុក ១ គ. គោរព៖ អង្គុយកុក ។

កុក ២ ខ. ឈ្មោះសត្វចក្ខុវិស័យពួក ចាប់ផ្តើមដំណើរ-
ហោះ កុកមានច្រើនប្រភេទមាន កុកប្រាស, កុកត្រក, កុកសាប ជាដើម ។

កុក្កដនេត្រ ខ. (សំ. ព.) កុក្កដនេត្រ (ពាក្យ
មាន) ឈ្មោះវត្ថុធាតុមួយយ៉ាង មានសណ្ឋានដាច់ខ្ពស់
ពីរជាន់ តូចតាង ចំក្រោម ប្រសើរនឹងក្រែងមាន(ខ) សម្រាប់ប្រើ
សរសេរដាក់ក្នុងក្បាលបន្ទាត់ ដើមសេចក្តីទំនិម្លយ ។ (ប្រើដៃ
ក្នុងសម័យដាច់ដើម) ។

កុង ១ គ. បំបាត់ប្រវែង ។

កុង ២ ខ. វត្ថុភ្លឺដែលមានសណ្ឋានពោង, ដែលរំពង
បង្ហាញផ្សេងៗ៖ កុងខ្លា, កុងស្លឹក, កុងសម្រាប់កែ
កណ្តាប់ ។

កុង ៣ ខ. (ចំ.) ទុករបស់មាតា ឬ បិតា (ដីតា) ។

កុង ៤ គ. ផែនដីច្រក, ផែនពោង៖ ផ្លូវកុង ។

កុងកាប់ គ. ការតោ, ថែរក្សា, ច្រកច្រក៖ ព្រៃ
នេះខ្ញុំបានកុងកាប់ទុក មិនឲ្យខ្មោចរោក កាប់ផ្តាច់ ។

កុងដាត់ ខ. ឃ្លាចដើមសរ ។

ក្រុង ខ. (ព.) ក្រុង ឬ ក្រុង ឬ ក្រុង ។

ក្រុងស៊ីលេនាបតី (—សេនាបតី) ខ. ក្រុង
ដ៏ទុក្ខការផែនដីធំ មានសេនាបតីទាំង ៤ ជាចក្ខុវិស័យ មាន
អន្តរហោសេនាបតីអធិបតី (ឧ. ព. ក្រុងស៊ីលេនាបតី) ។
សត្វថ្លៃហោរា គណៈដើម ។

កុងស៊ី ខ. (ចំ.) ក្រុងចូលហ្វេ មាន កុងស៊ីស្រា,
កុងស៊ីកាវេន, កុងស៊ីបញ្ចក់ ជាដើម ។

កុងស៊ីល ខ. (ព.) អាជ្ញាធរកិច្ចការយុត្តិធម៌ជាតិ
ខ្មែរ ។ ពាក្យនេះក្នុងខ្មែរភាសាជា "កុងស៊ី" តាម
ពាក្យសៀមព្រោះសៀមសរសេរ "ស៊ីល" មានថា "ស៊ី" ។

កញ គ. ឬ គ. វិ. ទៀត៖ កកកញ, មើល
ទៅយើងកញ ។

កញ្ជា ខ. (សំ. ព.) សត្វចក្ខុវិស័យពួកប្រមោយ
(ដី) ។ គុ. ប្រសើរ, ខ្ពង់ខ្ពស់ ។

កញ្ជាធិបតី (—បិៈ ដី) គុ. (សំ. ព.) កញ្ជា-
ធិបតី ដែលដាច់លើចក្ខុវិស័យ ។ ខ. សេនាបតីគ្រួស
កងទ័ពដ៏ធំគោក ។

កុង (កុង) ខ. (សំ. ព.) ខ្លះ ខ្លះ លំនៅរបស់អ្នក
ឬស ។

កុងកក្ក (កុង-ក-កក) ខ. (ព.) កុងកក្ក-
យក្រប្រទេសដ៏សំបូរដីធ្លី ដែលសម្រាប់យកក្នុងកុង, កុងខ្លួន ។

កុងម្លឹក៖ ១ (—កៈ) ខ. (ព.) អ្នកមានសម្បត្តិ
ដោយផលប្រយោជន៍កើតពីស្រែចម្ការច្បារដំណាំ ។ សំដីនិ-
យាយច្រើនគ្នាយកថា កុងម្លឹក ។

កុងម្លឹក៖ ២ ខ. (ព.) ឈ្មោះស្រូវដាច់ស្រូវមាន
សម្បត្តិដែលហៅថាកុងម្លឹក៖ ដែលដាច់ច្រើនកុងម្លឹកហៅថា
ស្រូវកុង ។

កុងកក (កុង-កក) ខ. (ព.) ដងអង្ករ, ល្អងអង្ករ ។
ពាក្យនេះច្រើនគ្នាយកថា កុងកក ។

កុងកល (កុង-កល) ខ. (សំ. ព.) ប្រដាប់សម្រាប់
ចាក់ប្រដាប់ មានទំហំ, ក្រវី ជាដើម ។

កុងក្លី ខ. (សំ. ព.) ប្រដាប់សម្រាប់ដាក់ទុកច្រូច,
ទំពេកទឹក៖ កុងក្លីមាន, កុងក្លីប្រាក់, កុងក្លីស្លា ។

កុងម្លឹក៖ (កុង-ម្លឹក) ខ. (ព.) ទិដ្ឋិអាត្រា, ការយល់
ឃើញទុសបាកសេចក្តីពិត, សេចក្តីយល់ឃ្លានពីទំនងទំនង (ទិដ្ឋា-
ទិដ្ឋិ) ។ ព. ទុដ្ឋិ ។ គ. ទុ. សុដ្ឋិ ។

កុង ១ ខ. កល, កលដោយ៖ ដាប់កុង, ដោង
កុង, ច្រកកុង ។ ឈ្មោះល្បែងដែលលេងដោយទំនងកល
ដោយផ្សេងៗ៖ លេងកុង, ទៅមើលកុង ។ ពាក្យនេះ
ខ្មែរហៅតាមសៀម ដែលសរសេរ "កល" តែមានថា "កុង" ។

ខ្មែរយកពាក្យ កុម្ម ទោះបីក្របី ក៏ទៅជាមានពាក្យដ៏ផ្សេងគ្នាដ៏
កល ១ កុម ១ (ម. ព. កល) ។ ក្នុងសម័យចម្បងខ្មែរ
យើងហៅ កាលយុទ្ធ ។

កុម ២ គឺ. ខក ឬ ស្តុនដំណើរ ព្រោះជាកលកំ
ជ្រុលហួសវេលា : ខ្ញុំកុមដំណើរ ទៅមិនទាន់កាល ។

កុម ឬ កុម្ម ១. សូត្រដោយគោះ, ដោយចោះ, ចំក
ភ្នំ ៖ មនុស្សពាក់ស្បែកដើរដើរកុម ១ : គ្រួសារ
ចោរដោយកុម ១ : ហាមចំកស្រូវក្នុងដំណើរកុម ១ ។

កុមកម្ម (កុ-មិ-កំ) ខ. (ព.) គំរើជ្រុលជ្រើម,
ការចេះចោរ, ចលាចល ។

កុមករ (កុ-មិ-ក) ខ. (ព.) អ្នកបរចោរ, អ្នកដាំបង្ក
ហេតុជ្រុលជ្រើម ។

កុមារ ខ. (សំ. ព.) ក្មេងប្រុស ។

កុមារង្វាង (កំ-កំ-ងាង) ខ. (ព.) ឈ្មោះថ្នាក់
រៀនវិទ្យាភាគកុមារស្រូវទី ១២ ទៃក្រសួងបឋមសិក្សា ។

កុមារភាព (កុ-មិ-ភាព) ខ. ភាពទៃកុមារ, ដំណើរ
ដែលទៅជាកុមារ, វ័យទៅក្មេង ។

កុមារសង្រ្គោះ (កុ-មិ-សៈ) ខ. (ព. សំ.) ការ
សង្រ្គោះកុមារ, ការជួយទំនុកបម្រុងដល់ក្មេង ។

កុមារាណុប្រោះ (កុ-មិ-ក) ខ. (ព. សំ.) ។ ម. ព.
កុមារសង្រ្គោះ ។

កុមារី (កុ-មិ-រី) ខ. (សំ. ព.) ក្មេងស្រី ។

កុមុទ (កុ-មុ-ទ) ខ. (សំ. ព.) ឈ្មោះព្រះមាតា ។ ពាក្យ
នេះចាស់ទុំហៅក្រាយមកថា កុមុទៈ ត្រូវត្រូវ កុមុទ វិញ ។

កុម្មៈ (កុ-ម-ភៈ) ខ. (ព. សំ.) ក្នុង, ផ្ទាំង ។ ឈ្មោះទៃ
ទី ១១ តែស៊ុយធីតិ មាន ២៨ ឬ ២៩ ថ្ងៃ ត្រូវផ្ទាំងទៃហ្វ្រែយែរ
(ទៃទី ២) ចាក់សែស ។ សព្វថ្ងៃយើងក៏ប្រើជាទៃទី ២ ដែរ ។

កុម្មការ (កុ-ម-ភៈ-ក) ខ. (ព.) អ្នកធ្វើក្នុងផ្ទាំង, អ្នក
ធ្វើការដោះដី, ស្តុនផ្ទាំង ។

កុម្មការង្វាង ខ. (ព.) ទឹកក្នុងរបស់ស្តុនផ្ទាំង,
ក្នុងផ្ទាំងធ្វើក្នុងផ្ទាំង ។

កុម្មណ្ឌិ (កុ-ម-ភៈ-ណ) ខ. (ព.) អមនុស្សច្នកយក្ស ។
ត្រើនហៅក្រាយថា កុម្មណ្ឌៈ កុម្មណ្ឌៈ ទាំង ២ ថាហា
កែវកែវកលក្សណា បង់ទៅយូរម៉ឺនខ្លះ ទំនំទៅគេច
ចង់យាត្រា... (ព. ព. សាស្ត្រាស្រ្តសិទ្ធិសិល្បៈវិទ្យា
ភ្នំ. កុម្មណ្ឌិ ។

កុយ ខ. ស្នែងរោល : កុយរោល ។

កុរី ខ. ឈ្មោះផ្ទាំងទី ១២ (គ្រូក) ។

កុលដីកា (កុ-ល-ដី-កា) ខ. (ព.) កូនស្រីខ
ត្រកូល, កូនស្រីអ្នកមានត្រកូល : ទារីកុលដីកា ។

កុលបលីកោដ (កុ-ល-បិ-លី-កោដ) ខ. (ព.)
កង្វល់ ឬ ការវេលាដាច់ដីកាដោយត្រកូល ។

កុលបុត្រ ខ. (សំ. ព. កុលបុត្រ) កូនប្រុសខៃ
ត្រកូល, កូនប្រុសអ្នកមានត្រកូល : កុលបុត្រសិក្សា
ខ្ញុំវិញ ។

កុលពិរោធ (កុ-លិ-ពិ-រោធ) ខ. (សំ. ព. កុល
"កុល" ដឹង វិរោធ "កំហឹង, កំហុស" កំហឹង ឬ កំហុស
ដែលកើតចំពោះត្រកូលរបស់ខ្លួន : រក្សកុលពិរោធ ។

កុលមជ្ឈិយៈ (កុ-លិ-ម-ជៈ-យៈ) ខ. (ព.)
សេចក្តីកំណាច់ត្រកូល គឺការមិនចង់ឲ្យអ្នកដទៃ ចូលទៅមក
ត្រូវស្រយាទាក់ទងកប់មានត្រកូលរបស់ខ្លួន ។

កុលវិជ្ជា (កុ-លិ-វិ-ជ្ជា) ខ. (ព. សំ. កុលវិជ្ជា) ច្បាប់
ត្រកូល : មាន ២ ច្បាប់ គឺ គ្រូប្រើយៈ, គ្រូប្រើណា : វិស្សៈ,
សូត្រ : ហៅឲ្យគេឃើញថា ចក្ខុកុលវិជ្ជា ។ ម. ព. វិជ្ជា ឬ
វិជ្ជា : ទី ២ ខ. ទៀតដឹង ទើបដាក់ច្បាប់ ។

កុលវិបត្តិ (កុ-លិ-វិ-ប-ត្តិ) ខ. (ព.) វិបត្តិត្រកូល
គឺត្រកូលដែលមានសេចក្តីប្រតិបត្តិខុសចាកតន្ត្រីដទៃ, គន្លងច្បាប់
ឬដែលសូត្រខុសត្រូវ ។

កុលសម្បត្តិ ខ. (ព.) សម្បត្តិត្រកូល, ការចម្រើន
សមប្រកបរបស់ត្រកូល គឺត្រកូលដែលប្រព្រឹត្តសុចរិតតាមតន្ត្រី
ដប់ ឬដែលមានត្រូវត្រូវត្រូវ ៗ ត្រូវមិនដាច់ ។

កុលសម្ព័ន្ធ (កុ-លិ-ស-ស-ម-ប័-ន្ធ) ខ. (ព. -សម្ព័ន្ធ)
សម្ព័ន្ធវែងត្រកូល, ការចងស្តុកមេត្រីភាពទំនង គឺត្រកូលមួយ

ទៅត្រកូលមួយ : មនុស្សដែលប្រមូលផ្តុំគ្នាជាវង្សត្រកូល ហើយ
បិទទៅក្រោមដំណាច់មេត្រីមួយ : ខ្មែរស្រី ជា កុលសម្ព័ន្ធ
ខៃច្រើនសកម្មជា ។

កុលវិសៈ (កុ-លិ-វិ-សៈ) ខ. (ព.) វង្សខៃត្រកូល,
សែស្រឡាយរបស់ត្រកូល ។

កុលាប (កុ-លិ-ប) ខ. ឈ្មោះដើមឆ្ការមួយប្រភេទ
សណ្ឋានទាស់មិនច្រា មានក្តីត្រូវមួបមួប ។

កុលាលភាជនី (កុ-លិ-សៈ-ភា-ជ-នី) ខ. (ព.)
ភាជនី, ពា. ផ្ទាំង ឬ ក្នុងដែលធ្វើដោយដី ។

កុលលី (កុ-លិ-លី) ខ. (ព.) កម្មដែលកម្លាំងចង់
ខ្លាំងក្លាព្រាត់ (កុលលី) ។ ម. ព. អកុសល ។

កុលលី ២ ខ. (ព.) ដែលល្អប្រណិ, ដែលជាច្បាប់ :
ចិត្តកុសល : ដែលប៉ុនប្រសប់, ល្អសាវ័ង្ស : កុសល-
បលីភី ។

កុសលោបាយ (កុ-ស-លោ-បាយ) ខ. (ព.
កុសល + ទាយ) ទាយដ៏ប៉ុនប្រសប់, កិច្ចការដ៏វាង្ស :
អ្នកវង្សទាយច្រើនគ្រោះថ្នាក់ ដោយសារកុសលោ-
បាយរបស់ខ្ញុំ ។

កុសិណិ (កុ-សិ-ណិ) ខ. (ព.) ឈ្មោះក្រុង
ដាច់ទៅខៃស្តេចមហាក្សត្រមួយខ្ញុំប្រទេស ក្នុងដាច់ក្សត្រសម័យ :
ត្រកូលក្រុងនេះគេប្រទះចូលវិវិត្តាត្រកូលខៃស្តេចនេះ ។

កុសីនបុគ្គល (កុសី-នៈ) ខ. (ធា.) បុគ្គលដែលខ្ជិលច្រមុយ ។

កុស្យម (—មៈ ឬ —ស័) ខ. (ធា.) ផ្កាឈើ ។

កុហក ០ (កុហកៈ) ក. (ធា.) និយាយឲ្យគេរាងខំដើរ៖ កុំកុហកគេបាប ។ ខ្លាដែលតម្រូវពាក្យ កុហក ឬ ក្រហក ត្រូវប្រើជា កុហក តែ ។

កុហក ២ គ. (ធា.) ដែលចំរាងដំដើរ៖ តាត្យ កុហក, មនុស្សកុហក ។

កុះ គ. និពន្ធ៖ កុម្មារខេមរាមន្ត្រះកុះរាសាវ ។

កុះករ គ. ច្រើន, បរិបូណ៌, សម្បូណ៌, ជេរជាសៈ

ស្រុកខេមរាមនុស្សកុះករ ។

កុឡិ ខ. ឈ្មោះជាតិមនុស្ស ទៅប្រទេសមួយ ក្នុងទ្វីបអាស៊ី ។

ក្នុង ខ. សូត្រដោយមនុស្សចង្អុលទៅខ្លា ឬ ដោយធ្វើយត៖ កុស្ត្រឡើយក្នុង!; ក្នុងចង្កី, ក្នុងអញនៅឯរណៈទេ ។

ក្នុង ខ. សូត្រដោយសំឡេងលក់រាង ។

ក្នុងកម្ម (កុ-នៈ-ក) ខ. (ធា.) ក្នុង “កោង+កម្ម” អំពើត្រហេង, អំពើកោងកាចជ្រិចជា; ពុតឡុត; ការសំដែងអាកប្បកិរិយាប្រឆាំងចំពោះរឿង ឬ កិច្ចការណាមួយដែលខ្លួនមិន

ចោលចិត្ត ។

ក្នុងដោយ ខ. (ធា.) ក្នុង “កោង, ត្រហេង” + ទុក្ខាយ) ទោយកោង, ទោយដែលត្រហេងកោងកាច៖ អ្នកធ្វើក្នុងដោយ ជាមនុស្សក្បែរច្បាប់ សម្រាប់ប្រទេស ។

ក្នុង ក. សកសំបកជាមនុះខ្លួន, ប្រកោសចុះខ្សែខ្លះ៖ ក្នុងកក់, ក្នុងសម្បុររោង, ក្នុងទេ ។

ក្នុង ខ. មនុស្ស, សត្វដែលតែងតែរំលោភបំពាន ដោយក្នុងប្រុស, ក្នុងស្រី, ក្នុងឈ្មោល, ក្នុងញី ។ មនុស្សនៅក្នុងបន្ទប់ទឹកនៅហាយតាយ ឬ មេត្តម្តង៖ ក្នុងក្នុង, ក្នុងឈ្នួល... ។ ខ្មែរ ៗ ជាតូច ខ្លះយាឡើយចង់ដឹងខ្លះ៖ ក្នុងប្រអប់, ក្នុងសោ ។

ក្នុងកណ្តុរ ខ. ឈ្មោះរោងមួយយ៉ាង មានសណ្ឋានប្រហែលទង់ត្រាប់ខ្លះ រឿងកើតនៃនៃមណ្ឌល-ក. ព្រះល្យែង រឿង៖ ខ្សែក្នុងកណ្តុរនៅក ។

ក្នុងកំប្រា ខ. កំណត់ឈើ ឬ កំណត់ឲ្យស្រូវសម្រាប់សឹក ទង់ត្រូក្យ, ខ្សែ, ខ្សែ ហើយមូលតែត្រហេងភ្លឺ មាននិមនៈដាងើម ដើម្បីឲ្យតឹងឡើង៖ ក្របែងក្នុងកំប្រា (តាត្យនេះ ច្រើនហៅខុសគ្នាតាមទម្លាប់ស្រុក, ឆ្មាក្រុមខ្លះហៅ មេ-កំប្រា) ។

ក្នុងក្រាញ់ ខ. សន្ទុះប្រេង ឬ ខ្លាញ់ ឬ ស្តុរគ្រាញ់ ដែលចម្រាញ់ដាស់ក្នុងខ្លះ ត្រូវកម្រើកក្នុងព្រៃ ខ្លួនលោក ឡើង មានការប្រហែលត្រីក្រាញ់មាត់, កញ្ជ្រឹក៖ ស្តុរគ្រាញ់ លោកក្នុងក្រាញ់ (តាត្យនេះស្រុកខ្លះហៅ តាត្យក្រាញ់, មាត់ក្រាញ់, ស្តុរឡើងតាត្យក្រាញ់, ស្តុរលោក មាត់ក្រាញ់) ។

ក្នុងគោល ខ. ឈ្មោះស្រែកមួយប្រភេទ ដែលគេយកដំឡើងស្រាលមានល្អជាងដើមដើមដើមដើម បើលើកដើមយប់ដុះដុំឈើទោះឲ្យដោះ ដាច់កណ្តាលទីស្តុរលើក ហើយយកដំបូង វាយដំឡើងដំឡើងទៅខ្លាតទៅកាន់ទីរបស់ខ្លួន ។ ទាំងពីរខាង បើពួកលោកវាយបាន ទៅដល់ទីរបស់ខ្លួនមុន ពួកនោះឈ្មោះ៖ លើកក្នុងគោល ។

ក្នុងញី ខ. ប្រដាប់ធ្វើដំកើរស្តុរ មានសណ្ឋានដាច់ បូលសម្រាប់បោះប្រហើលលោង (ម. ព. គុណី ទង) ។

ក្នុងចាប ខ. (តាត្យចេមត) ជិស្សប្លុយរបស់មេមត់ និងមនុស្សដែលរាងរាងដើរកាន់ខ្លោចមេមត់ ហើយប្រគល់ខ្លួនជាសិស្សរបស់មេមត់ រួមមេមត់ហៅមនុស្សនោះថា ក្នុងចាប ក្នុងកាលដែលខ្លោចមេមត់កំពុងចូលដាច់រូប (មេមត់ស្រុកខ្លះហៅ តង់ចាប) ។

ក្នុងជញ្ជីង ខ. គំនុំស្រា ឬ ដែកដែលគេសឹកជាប្រហោងចោះដាក់ខ្សែ ឬ ដែកសឹកមានចំនួនលេខ សម្រាប់ខ្លឹមស្រា មួយទំនងនិងត្រង់ ឲ្យស្រូវតាមកំណត់ត្រែកជញ្ជីង ។

ក្នុងក្រីង ខ. ឈ្មោះរឿងប្រហារមួយប្រភេទ ធ្វើក៏ដែក ឬ សំណាមាសស្លាកមួយ ទំហំប៉ុនព្រែកសំនង ឬ គ្រឿង ត្រូវប្រើ ចងក្រាបនឹងខ្សែដង សម្រាប់ចោលទៅហើយកម្រាញ់ មកវិញ ។ ឈ្មោះប្រដាប់សម្រាប់ក្រាបនឹងគំនុំបូលមុខមុខ ហើយចោលទៅក្នុងទឹកឈើ ដើម្បីនឹងចងក្រាបមុខមុខនោះ ។

ក្នុងទោល ខ. ផ្កា, ក្នុងសង្កត់ទោល ។

ក្នុងប្រយោល (—យ៉ែល) ខ. ប្រដាប់មួយយ៉ាង មានសណ្ឋានដូចក្នុងក្រីង ឬ ក្នុងក្រីង សម្រាប់ចងខ្សែស្រង់ពីលើមកប្រហារ ដើម្បីឲ្យដឹងជាស៊ីច ឬ ត្រង់ ។

ក្នុងលង ខ. ឈ្មោះជិតមួយប្រភេទ មានកំលើកពីលើ ស៊ីលើតាមហោរ ។

ក្នុងលោក ខ. ឈ្មោះប្រដាប់មួយប្រភេទ ពួកគ្រយង, ទោល គេតូចជាង មានត្រី ខ្យង ភ្លៅ ជាអាយុ ។ ស្រុកខ្លះហៅថា អោលោក, ខ្លះទៀតហៅថា លោលោក ។

ក្នុងសង្កត់ ខ. រឿងប្រដាប់ធ្វើដោយមាស, ប្រាក់ មក្នុងក្រាប ដោយនឹងខ្សែសម្រាប់ចងខ្លះនោះ ។

ក្នុងសរ ខ. ព្រួញសម្រាប់ចាញ់ (ម. ព. សរ) ។

ក្នុងស្រីង ខ. កង្កែបមួយ (ម. ព. កង្កែបមួយ ទៀតផង) ។

ក្រប ០ ខ. ទិសទិសនោះមានជំនួលសណ្ឋានដូចខ្យង សម្រាប់ដាក់លើខ្នងដំរី៖ ក្របខ្យង ។

ក្រប ២ ខ. ឈ្មោះកង្កែបមួយប្រភេទ យំព្យ ក្រប ។

ក្រប ១ ខ. សូត្រស្របគ្នា: ក្នុងស្រុកភ្នំបែក
ក្រប ១ ៧

ក្រប ១ ក. ធ្វើស្រែស្រុកប្រើក, ឲ្យវិលដោយយកភ្នំ ១
ទៅ: ក្រប ១, ក្រប ១៧, ក្រប ១៨, ក្រប ១៩ ។

ក្រប ២ ខ. ឈ្មោះសំបុយប្រភេទ ធ្វើវិស្សោ និងស្រះ
ក្នុងស្រុកស្រុក: ក្រប ១ ។

ក្រប ៣ ខ. (ក.ប.) ទើបៗ ពាក្យសម្រាប់និយាយដោយ
ឆ្ងល់: ហេតុអ្វី? (ហេ:—) ដូច្នោះទេ? ។ ប្រើក្នុងសេចក្តី
ផ្សេងៗទៀតមាន: ខេត្ត, ខោត្ត, អម្បាលខេត្ត
(ប្រើប្រាស់ក្នុងសាស្ត្រសេដ្ឋកិច្ច និងការប្រកាស) ។

ក្រប ៤ ខ. ភ្នំនិមួយប្រភេទ ដើមតូចៗ តាម ២ ភ្នំតូចៗ
មានទំហំខ្លះ មានដើមកំណើតមកពីប្រទេសដំណើរ ឈ្មោះ
តូចមកដាច់ស្រុក ក្នុង ដែលខ្លះយកថា ស្រុកកំណើត
ស្ថា ខ្លះប្រើប្រាស់ស្រុក (កម្ពុជាប្រាសាទ) សុំចំណេញការងារ
តូចខ្លះទេ កំពុងមកដល់ប្រទេសកម្ពុជា ឬស្រុកហៅ ក្រោយ
គឺពាក្យដើមទៅជា ដូងកល់កែ, ឬខ្លះជា ដូងកល់កែ
ហៅក្រោយមកទៀតថា ដូងកល់ ។

ក្រប ៥ ក. ធ្វើដាក់លុប, ចងដោយខ្លួន: ចងមើលម្យ៉ាង
មុន: ក្នុងស្រុក, ក្នុងខ្លួន ។ បើជាពាក្យប្រៀបជា
ចាប់ចិត្ត, ចងចិត្ត ឬ ស្រឡាញ់: ក្នុងចិត្តមេត្រី

ក្នុងក្តីស្នេហា ។

ក្រប ៦ ក. ធ្វើស្រាប់លាច, ធ្វើឲ្យរាតតាម: ក្នុងអំឡុង
ដាច់ដើម ។

ក្រប ៧ ខ. ពាក្យសម្រាប់និយាយផ្សំជាមួយពាក្យកំណើត
ពាក្យ: ក្រប ១, និយាយក្រប ១៨: ក្នុង ។

ក្រប ៨ ខ. បុគ្គលជាតិមួយនៅក្នុងស្រុកមួយ: ក្រប
មានប្រើនាម: ក្នុងវេទក, ក្នុងអំឡុង ដាច់ដើម ។

ក្រប ៩ ខ. ចង្កោមថ្ងៃ, សំណុំថ្ងៃ: ក្នុងស្រុក, ក្នុង
ស្រុក ដាច់ដើម ។ ចំពោះអង្គលនិងសណ្តាប់ធ្នូ គេហៅ
សំដៅយកថ្ងៃឆ្នាំថា ក្នុង: អង្គល ១ ក្នុង, ក្នុងអង្គល,
សណ្តាប់ ១ ក្នុង តិច្ចយថ្ងៃ ។

ក្រប ១០ ខ. (យ.) ទង: ដំណើរ និងទង ។

ក្រប ១១ ក. វ. ពាក្យសម្រាប់ប្រើនាមពាក្យនិមួយស្រេច
ទៀត: កើត គឺនិមួយស្រេចមើលក្រោយ ។

ក្រប ១២ គ. ប្រាប់ខ្លួនទៀត ។

ក្រប ១៣ ក. កំណើតទៀត: ប្រកប: កើតរោគ,
កើតសង្គ្រាម, កើតមកជាមុន: ធ្វើកើត, ធ្វើ
មិនកើត, កើតការ ។

ក្រប ១៤ ខ. ឈ្មោះទិសភាគព្រះអាទិត្យ: គឺទិសបូព៌ា:

ទិសភាគ: កើត, ឈរចម្រុះទៅឯកើត ។ ឈ្មោះ
ចំណែកថ្ងៃភាគខ្មៅ គឺកំណើតថ្ងៃ ១ ទៅដល់ថ្ងៃទី ១៥ :
ថ្ងៃ ១ ៧ (—ថ្ងៃអាទិត្យ ១ កើតទៅមាយ) ។

ក្រប ១៥ ខ. ចំបូលស្រូវ ឬ ចំបូលមាយ ។ ចាស់ៗ
តំណាលប្រាប់ថា ចំបូលនេះឈ្មោះថា ចំបូលក្តី ឯឯដែរ
ពីព្រោះក្នុងសម័យប្រេងតាយ ទៅក្រោយមួយនោះ មានបុរស
ម្នាក់បរិភោគចំបូលស្រូវនេះក្នុងទីជិតគ្នា អង្គុយប្រទល់មុខគ្នា,
បុរសម្នាក់ទៀតនោះកំពុងស្រវឹងមិនទាន់ចូលទៅក្នុងមាត់ ទឹក
ស្រវឹងនោះបាញ់ទៅលើចូលក្នុងមាត់, កើតជាជម្រោះដាស់
ចំបូល រហូតដល់កើតក្តីនិងថ្ងៃប្រម... ទៅព្រមក៏យោងនេះថា
ចំបូលក្តី, ឈ្មោះនេះក៏កើតមកតាំងពីកាលនោះមក ។ នេះជា
ប្រវត្តិដែលចាស់ៗ បានតំណាលប្រាប់ ក៏ត្រូវប្រាកដថា ចំ
បូលក្តី នេះកើតមានក្នុងសម័យសាម ។ ម. ៣. ចំបូលស្រូវ
និង ថ្ងៃមាយ ទៀតនិង ព្រះនាមឈ្មោះចំបូលមាយ
នេះឯង ។

ក្រប ១៦ ក. ឬ គ. ដែលមានសេចក្តីចម្រើនទៀតលើស
ចំបូលដើម: កេសិមួយនាមក៏បង្កើត គឺរាស្ត្រមួយនាម
បានចម្រើនទៀតច្រើន ។

ក្រប ១៧ ក. កាយប្រមូលគាត់ស្តី គាត់កេរ្តិ៍ដាច់ដើម:
កេសិស្រូវ, កេសិក្តី: ។

ក្រប ១៨ ក. ក្នុងក្រលសៅលើឡើយដល់ដែលដេក ។

ក្រប ១៩ ខ. កន្លែងទីតាំងទុរយោធន៍សម្រាប់ចម្លង
របស់ទាំងឡាយពីខ្លះដាក់ទៅលើឈាមដំនើរដែលខ្ពស់ ឬ ទទួល
របស់ទាំងឡាយពីឈាមដំនើរខ្ពស់ដាក់មកក្នុងខ្លួនវិញ ។

ក្រប ២០ គ. ដែលកកឈរខ្លោចសាច់ទៅក្នុងក្រោយ:
ក្រប ១៧ ។

ក្រប ២១ ក. កៀន, កល់ទាល់និង ឬ និងកល់, និង
និង: ទូកកើតនិងប្រាំនិង, កកល់បើកទៅកើតនិង
ប្រាំនិង ។ បើជាពាក្យប្រៀបថា ទ្រង់ទាល់និង: និយាយ
ទៅ ស្រាប់តែកើតសភាពក្នុងកាលចំណោម ។

ក្រប ២២ ខ. ឈ្មោះកេសិស្រូវក្រោយយ៉ាង
ច្រើនកើតក្នុងក្រល ជួនកាលរាងកាយដល់ក្លែងក ឬ មុខកំ
មាន, កាលបើក: ឬ បុគ្គលិក រវាងចេញទឹកចូលនៃ
មោស, ដាច់នេះនឹងតិចក្បាលកាលដល់ ។

ក្រប ២៣ ក. កើត: ទូកកៀន ។

ក្រប ២៤ ក. ចេញដោយដៃម្នាក់: កៀន ៣ ។

ក្រប ២៥ ក. ប្រមូលទៅ, ប្រមូលទៅមក: កៀន
នា, កៀន ៣ ។

ក្រប ២៦ ក. ឬ គ. ក្រាប, ទ្រង់: គោរកៀន,
ក្រប ២៧, កៀនមិនប្រមូលទៅ ។

ក្រប ២៨ ខ. ឆ្នើសម្រាប់ចម្លងចេញខ្លួនចំណេះ:
ក្រប ២៨ ។

ក្នុងខ្ញុំបាទបដិក្រិភយើយ ។ ឈ្មោះនិងក្រិម្យយ
យ៉ាងមានតម្លៃ ។ គោះហៅថា ក្រិភៈ ដងក្រិភៈ ។

ក្រិដ ខ. ចោទ ឬ ឈ្លានពាន ក្រិដសមុទ្រ ។
ក្រិដៈ ក្រិដដក្កានី ។ ឈ្មោះក្រិដ ឬ ធ្វើនៅក្នុង
ក្រិដ ក្នុងស្រុកកណ្តាលស្ទឹង, សម្រាប់ដាក់ស្ករព្រាត :
ក្នុងក្រិដ ។

ក្រិដស្វាយ ខ. ឈ្មោះស្រុកមួយ នៅខាងទិស
អាគ្នេយ៍ក្រុងភ្នំពេញ, នៅក្នុងខេត្តកណ្តាល ។

ក្រិប ក. វិទនាយកក្រិប : ក្នុងក្រិប ។

ក្រិភី ក. ដុត, ប្រមូលដោយខ្លឹះ ប្រមូលនាំយកទៅ ។

ក្រិភេរ ក. ក្រិភេរបានជាដំបៅ, ប្រមូលឲ្យបាន
ក្រិភេរ : ទំដំក្រិភេរ ។ ឱយាយបក្សៈបក្សៈស្រៀម្រឹក
នេះខ្លះ ពីគោះខ្លះ ដើម្បីឲ្យគេចុះចូលមកទានខ្លះ : ឱយាយ
ក្រិភេរ ។

ក្រិ ខ. ក. កិច្ចក្រិកដោយនិងដំបៅឲ្យឆ្ងាតពីចង្កេះ ឬ
ពីភ្នំដែលកំពុងក្រិកនោះ ។

ក្រិ ២ ខ. គ្រឿងប្រដាប់ដាក់ដុត ។

ក្រិស ក. ក្រិស ឬ ក្រិសដោយខ្លឹះ : ក្រិសបដុត,
ក្រិសស្រូវ ជាដើម ។ ឱយាយក្រិស គំនិរាយ
ក្រិស្រូវខ្លះខ្លះ : ឱយាយក្រិសមាយ ក្រិសមាយ

គឺឱយាយបក្សៈបក្សៈក្រិភេរនេះបដុត គឺគោះខ្លឹម ។

ក្រិកៗ ខ. សូត្រដោយសម្រែកសម្រានសេកដាដើម ។

ក្រិដ ខ. កាត់ប្រយុទ្ធជាដំបៅ ។ កាត់ខ្លះ

គ្រឿងឱយាយក្រិដការលេងល្បែងស៊ីសង : មេហ្វាយកេដ
គំនិតអ្នកចាត់ ដើម្បីកុំឲ្យចាត់ត្រូវ, អ្នកចាត់កេដ
គំនិតមេហ្វាយ ដើម្បីចាត់ត្រូវ ។

ក្រិដ ២ គ. ឬ ក. វិ. ក. គំនិតច្រើនគំនិត : ច្រើន
កេដ ។

កេដកង ខ. ឬ កងកេដ ខ. ឈ្មោះស្រុកក្រិម្យយ
ប្រភេទ មានចំនុះដំបៅសម្រាប់ដាក់ដុត ។

កេដកង ២ ខ. ឈ្មោះកងប្រយុទ្ធជាដំបៅ មានក្នុងរឿង
ក្រិដខ្មែរថា ជាចលនាទៀងទាត់សំ ។

កេដកាង ក. វិ. ឬ គ. ដែលមានដំណើរគេងកាង :
ដើរកេដកាង ។

កេដកាង (កេដ) ក. (ម. ព. វិកេដ និង កំណេដ) ។

កេដកេដ (កេ-ដ-កេដ) ខ. (ក.) របស់ដែល
ទុកដុតដាច់សម្រាប់ដាក់ដុត ឬ សម្រាប់ប្រទេស, វត្ថុដំបៅខ្លះខ្លះ
ដំបៅខ្លះ : ប្រទេសដំបៅ ។ កេដកេដកេដ
កេដកេដ ដោយសេរីកាត់ប្រយុទ្ធជាដំបៅ មើប
ឈ្មោះជាមានកេដកេដកេដ ។

កេ (កេ) ខ. (ស. ព.) ខង : រស្មី ។ ឈ្មោះ
ផ្កាឬប្រាក់សិប្បកម្មនានា ។ ឈ្មោះផ្កាមានក្នុងក្រិដដែល
គ្រាន់តែដាក់កាលមកលើផែនដី : ភ្នាក់ងាយត្រូវកេ ឬ
កេក្រាង ។

កេកុមាលា ខ. (ស. ព.) រស្មី ។ ត្រូវតាម
ល្អិត ឬ អង្គ ហោយកេដនៅខាងដំ ដំបៅខាងដំបៅ ២ :
ត្រូវកេកុមាលា ។ យកត្រូវតាមនេះមកដាក់ជាឈ្មោះមន្ទីរ
ពេទ្យដំបៅនៅក្រុងភ្នំពេញ : មន្ទីរពេទ្យត្រូវកេកុមាលា ។

កេ ខ. ដំណែល, ជាសម្បត្តិរបស់សត្វធូលី ឬ មាតា
បិទដាដើម : ស្រែនេះជាគោរបស់ដំបៅខ្លះ, ត្រូវសាង
មាតា ជាគោរបស់ត្រូវមេហាក្រិដ ជាបុគ្គល
របស់ខ្លះ ។

កេកាល ខ. ឈ្មោះស្រុកច្បាប់ចាស់មួយ មាន
ពាក្យប្រដាប់ដំបៅខ្លះខ្លះ : សាស្ត្រានុកេកាល ។

កេ ខ. (ស. កិច្ច; ព. កិច្ច) សេចក្តីសរសើរ, ការ
ល្បី, ការល្បីលេចធ្លោ, ខ្លះខ្លះ : កេកុណ្ណា, ឱយាយ
បដាប់កេកុណ្ណា, កេកុណ្ណាម៉ែសូល្យ ។

កេដកេដ (កេ-ដ-កេ-ដ) ខ. (ព.) ដំ
បៅខ្លះខ្លះដែលបរលិបដៃអច ឱយាយប្រដាប់ចេញមួយ
តាមចំនុះចំនុះដំបៅ ដើម្បីឲ្យកើតសុខដំបៅប្រយោជន៍ដំបៅខ្លះខ្លះ

កេដ គឺដំបៅដំបៅប្រយោជន៍ជាសាធារណៈ ។

កេល ក. កាត់កែលកោយដំបៅទៀងមេដង, ដោយ
កេដដំបៅដំបៅ ដើម្បីឲ្យបានទៅដំបៅដើម ប្រដាប់ចាត់
ត្រូវជាដំបៅ (ល្បែងកេដ) ។ ក. វិ. វិលវង, សៀវ :
ដើរកេល ។

កេ ក. បំបាត់ប្រដាប់ឲ្យចុងចំណីគឺជាដំបៅ ដើម្បីឲ្យ
មានកងដំបៅ ឬ ជាគ្រុយ, ជាសាដី : កេកេកាង ។

កេល ឬ កេលី (កេល, កេ-ឬ កេ-) ខ. (ព.)
សក់, សក់ខ្លោយ (ឬប្រដាប់ដំបៅ) : ត្រូវកេល, ត្រូវ
កេលា ; ចម្រើនត្រូវកេលា ថ្វាយ គឺកាត់សក់ថ្វាយ ;
កេកេកេលា គឺកោលកាត់ ។

កេលី (កេ-ល) ខ. (ស. ព.) សំអង្កា, កេលីភ្នំ ។
សំណុំកេលី ។ ត្រូវកេលី ឬ មានសំបៅដាដើម ។

កេលីសីហា : (-សីហា) ខ. (ព.) សីហាដែល
មានកេលី គឺសំណុំកេលី ឬ ត្រូវកេ ហៅ កេលីកេដ-
សីហា កំពៅ គឺកេលីសីហាជាស្នេហាឲ្យមិត្តជាដំបៅ ។

កេ ក. ក្តីដោយស្រាមដៃ, ដោយក្រពក : កេដដៃ,
កេដមាស ។

កេ ក. បើធ្វើទៀងទៀតឲ្យខុសគំនិតកាត់ដើម : ត្រូវកេ
ជាដី, កេដកេដ, កេសដី, កេដខ្លះ, កេដប្រ ។

កែក គុ. ដែលមានលំដាប់លើកំណើត: ក្របី
ស្រែកកែក, ដើរកែក ។ (ប្រហែលជាពាក្យមកពី
សំ. ធា. រកករ ។ ស្រែកកែក, ល្បឿនម្តង ។)

កែក្រាយ ១ កិ. ដើរយាងយាសទៅមក ដូចដំណើរ
ល្បឿន: កែក្រាយចូលទៅ ។

កែក្រាយ ២ គុ. ដែលមានដំណើរយាងយាស បែប
ដំណើរល្បឿន: ដំណើរកែក្រាយ ។

កែខែ កិ. បែបបក, ដោយស្រាយពាក្យសំដី: ចាំ
ដិតកែខែមើល ក្រែងរលាយកើតការ; ក្រែងឆ្ងាយ
កែខែឲ្យអស់កាលសេចក្តី ។

កែង ១ ខ. ប្រដាប់ជាងឈើសម្រាប់ឡើងឲ្យគ្រឿងគ្រង
គ្រង: ក្រែងដាក់កែងមើលសិន ក្រែងឡើង ។

កែង ២ ខ. ច្រាបឆ្មៃឬដើង: កែងវែង, កែង
ដើង ។

កែងកោង គុ. ដែលមានអាការព្រហ្មហេតុព្រហ្មហេតុ។

កែង កិ. ចង្កាច់, ប្រឡូលហេតុដោយអង្គ: កែង
គល, កែងទទេ ។ ចំណាត់សំគាល់, ទាយកំណាត់ចុក:
កែងគិរុណាសាស្ត្រ គឺកំណាត់សម្គាល់ខ្លះទឹកញៀន ឬ ទាយ
ទឹកញៀន ។ (ច្រាប់ច្រើនជា រកក្សា កំណាត់: ពាក្យនេះប្រហែល

ជាពាក្យមកពីបាលីថា កក្សា ទេដិក ។)

កែប ១ ខ. ឈ្មោះប្រដាប់កើតចូលយ៉ាង ក្នុងក្រុមខ្លីយ
តែងតែចាប់យើងដំណាច់ខ្លីយ: ដេកកើយកែប ។ ឈ្មោះ
ប្រដាប់សម្រាប់ចងលើខ្នងសេះ: ចងកែបសេះ ។

កែប ២ ខ. ឈ្មោះក្រុងមួយនៅមាត់សមុទ្រ ជាក្រុង
ធំដើម ដែលគួរឲ្យគំនិតចូលចិត្តទៅទស្សនា សម្រាក កម្សាន្ត
(ហៅ បុរីកែប) ។

កែប កិ. បែប, បែបឲ្យបានម៉ត់ចត់ ឬ ឲ្យសមរម្យទៀត។

កែវ ខ. គេនាំគ្នាសាងដំណើរស្រួល ធ្វើឲ្យស្រួលនឹង
សំណា លាយដោយគ្នា ស្មើគ្នាលាយ ឬ កើតនឹងគឺឲ្យមានស្មើ
គ្នាផ្ទះ ។ បើជាពាក្យប្រៀប គឺអ្វីៗ ដែលរាប់អាចជាមានផល ។

កែស ១ ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ ស្លឹកស្រឡៅនឹង
ឈើក្រាមរមាស តែដំណាង ។

កែស ២ ខ. ឈ្មោះគ្រឿងសម្រាប់ប្រទេស សណ្ឋានដូច
គ្រឿងបាយ: គ្រឿងសមាគម ៣ ប្រភេទគឺ កែសធម្មតា ប្រ
ដូចល្អ, កែសដទៃទៀត ដំណាច់ដូច ហើយនឹង កែសប្រាក់
ដំណាងទៅទៀត ។

កែអ្នក ខ. ឈ្មោះចេតនាខ្លះមួយប្រភេទ សម្រាប់
លេងបក្សលមេច: កែអ្នក ។

កែរ ខ. ឈ្មោះសេដ្ឋកិច្ចប្រភេទ ប្រភេទស្រឡៅនឹង

គិត, សំទៅតែក្នុងគ្រូ, គេរាប់អាណេយកស្រុកមកដឹកជាង
គ្រូដាក់ ។

កែ ខ. គន្លឹះ: កែកាំភ្លើង, កាំបិតកែ ។

កែលាស (កែលាស) ខ. (សំ. ធា. រកលាស)
ឈ្មោះឃ្នកសែសម្រាប់ក្នុងក្រុងហ្វីម៉ាលីយ (មាននិយាយក្នុងរឿង
បុរាណ) ។

កោក ១ ខ. សូត្រដោយនិយាយ, ដោយផងដែរគ្រង
ហើយក្បែរក្បែរច្បាស់ណាស់: និយាយកោកៗ ដកកោក
ញញឹមក្នុងកោក, ដទៃកោកៗ ។ កោកសឹក
តែមាត់គ្រូដោក កែក្នុងកោកក្របី ពាក្យបុរាណនិយាយ
ប្រៀបនឹងមនុស្សដែលបានកោសសំដីកោកៗ តែងប្រយោជន៍
បានទៅអ្នកដទៃផង ។

កោង គុ. រៀបចំកោងឡើង: រលឹកកោង ។ បើ
ជាពាក្យប្រៀប មនុស្សរកោង គឺមនុស្សប្រហើត ។

កោញនាទី (កោញ ច: តាត) ខ. (ធា.) ការ
បង្ខំសុរសពុ ដូចជាសម្រែកសែសព្រៀប: ដំបែកដូត
រកក្តាទាទ គួរឲ្យស្រប់ស្រងឹ (ប្រើចំពោះតែដំបែក) ។

កោង (កោង) ច. សំ. (សំ. ធា.) ចំនួន ១០ លាន ។

កោដ្ឋ (កោដ) ខ. (ធា.) ជម្រក ។ របស់សម្រាប់
ដាក់សត, ដាក់តាម ។ ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទក្របីជាង ។

កោណ ខ. (ធា.) គ្រង, ម៉ូ, រឿង ។ ប្រើច្រើន

រៀងខាងក្នុងសំបុត្រសព្វ ។ គ្រឹះកោណ (ធា. ធា.) ។

កោត កិ. ស្លេង, ស្លេង: គួរកោតទៅដទៃ ។
ខ្លាច, ខ្លាចៗ, (ប្រើនិយាយដំបូងពាក្យគ្រង, ឬ ធ្វើត,
ខ្លាច, ខ្លាច: កោតគ្រង, កោតញញឹម, កោត
ខ្លាច, កោតខាម) ។

កោន កិ. ជ្រកដោយអាការព្រហ្ម: គេប្រើនិយាយ
ច្រាប់ថា ជ្រកកោន ។

កោប ខ. ឈ្មោះរោគសាស្ត្រមួយយ៉ាង កើតនៅ
អណ្តូ: បណ្តាលឲ្យអណ្តូ: ទោះបីជាដំណើរឡើង ។

កោមល (—សំ) ខ. ក្លាយមកពី កមល
(ធា. ធា.) ។

កោយ ១ កិ. ខ្ពស់ដោយបោយ, ខ្ពស់ដោយដក ។

កោយ ២ ខ. មេដង្កំ ។

កោរ កិ. កង់លើដោយកំដៅ: កោរសក់,
កោរចិញ្ចឹម, កោរពុកចង្កា ។

កោលាហាល (កោលិហាល) ខ. (ធា.) សេចក្តី
ច្រក់ផ្អើល, គ្រួសគ្រឿង: កើតកោលាហាល ។

កោស កិ. ស្រវល់: កោសជ្រូក, កោសដូង
ជាដើម ។

កោសល្យស គ. ឱយាយសៀមនាម ចក្ខុវិស័យ ក្រិយាបាយអាយ : កុស្តមួយថ្ងៃ រាមករកាសស្រងងង គីប៊ីដង ។

កោសល្យ ឬ កោសល្យ (កោ-សល) ខ. (ឃ.) ភាពដែលខ្ពស់អ្នកចុះប្រសប់, ការឃ្លាស់វៃ ។ ច្រើនច្រើនរៀនខាង ពុទ្ធភាសនាធម៌ ហត្ថកោសល្យ ការចុះប្រសប់ដោយដៃគឺ ការដើរកាត់ ឬ ខ្លួនសាងដើម ។

កោសិយ (កោសិ) ខ. (ឃ.) ព្រះឥន្ទ ។

កោសុម ខ. ក្លាយមកពីពាក្យ កុសុម អង្គ ។

កោសេយ្យ (កោ-សេ) ខ. (ឃ. ស. កោសេយ) សំគង់ដែលធ្វើដោយស្រូវ, ព្រៃ ។

កោសេយ្យក្រសួង (-យ៉ិះ-ស៊ី) ខ. (ស. កោសេយ្យក្រសួង; ឃ. កោសេយ្យក្រសួង) សំគង់ស្រូវ, ព្រៃ ។ ដែលហៅ កោសេយ្យក្រសួង នេះដាស់ដីក្លាយពីសៀម ព្រោះសៀមសរសេរ ក្រសួង គេអាចតាមដំឡើងបស់គេថា ដីគ; ឯខ្មែរយើងសរសេរ ក្រសួង អាចតាមដំឡើងបស់យើង ថា កាស ចំនែកដោយយើងថា កាស ឬ ក្រសួង ជាធម៌ចូលសៀម ទៅទៀត ក៏ក្លាយសំឡេងថា កាស, ស្រដៀង ក្រសួង (កាស) ទើបត្រូវបានប្រើឱ្យខ្មែរ, ខ្លួនជា ក្រសួង ដែរ យើងស្រូវ

សរសេរ ស្រដៀង ក្រសួង ក្រសួង ក្រសួង ។ ស ។

កោសេយ្យវ័យក្មេង (-យ៉ិះ-ស៊ី-ប៉ិះ-ក) ខ. (ឃ.) ការចិញ្ចឹមតាង, ការធ្វើស្រុត, មុខរបរស្រុត ។

កោសេយ្យវ័យក្មេង ខ. (ឃ.) ខ្លួនចិញ្ចឹមតាង, អ្នកប្រកបមុខរបរស្រុត ។

កោរ ខ. គ. ហៅដោយសំណាមអាផ្ទះ : ដីការរោង ។ កំពាវរោង (ឆ្ម) : ឆ្មការរោង ។

កោរ ខ. គ. ស្រែកឡើង ច្រើនឱយាយតែខាង ខ្លួន : កោរសរស្រង ។

កោរ ខ. គ. ធ្វើវត្តមានច្រើនបរិភោគដើមឡោះ ទឹកក្នុងទ្រូងមានសណ្ឋានដូច្នោះ : យកស្រូវទៅកោរទឹក កុំឱ្យស្រាចាចស៊ីបា ។

កោរ ខ. គ. ខ្លាំង : ក្បឿងកោរដាច់កៅដៃ វ៉ែល ។

កោរ ខ. គ. ទីដី ឬ ខ្លួន ដែលមានទឹកក្នុងទ្រូង : កោរ កុស, កោរខ្លួន ។ អយ្យិះក្នុងកោរច្រើន : កោរ មាត់, កោរទា ។

កោរក្រដា ខ. ឈ្មោះទ្រព្យមួយរបស់ពុទ្ធជន មិនទៅ ប្រទល់ល្មនសឡាប្រទេសថៃ ។ កាលនឹងមក កោរកុស

ជាស្រុកមួយនៅក្នុងខេត្តកំពង់, ជាប់លើកខេត្តកំពង់ចាម ហើយនៅក្នុងខេត្តមួយ ដាច់ដោយខ្សែក ក្នុង គ.ស. ១៧៧៧ (ព្រះរាជព្រះប្រទេស ២៤៦-៧៧ ចុះថ្ងៃទី ១៣ មករា ១៧៧៧) : ខេត្តកោះកុង ក្នុងសម័យសន្តិភាពស្រុក ឱយមស្រុកសាស់ចម្រើនច្រើនណាស់ ។

កោរដំ ខ. ឈ្មោះស្រុកមួយក្នុងខេត្តកណ្តាល : ស្រុកកោរដំ ។

កោរស្រី ខ. ឈ្មោះស្រុកមួយនៅតាមដងទន្លេ មេគង្គ មួយក្នុងខេត្តកំពង់ចាម : ស្រុកកោរស្រី ។

កោរអណ្តែត ខ. ឈ្មោះស្រុកមួយក្នុងខេត្តតាកែវ : ស្រុកកោរអណ្តែត ។

កោរទណ្ឌ (-ទង) ខ. (ស. ឃ. កោរទណ្ឌ) ខ្ពុ ។ សព្វថ្ងៃប្រើដាក់ដល់ : ព្រះកោរទណ្ឌ គឺខ្ពុសម្រាប់ ល្បីស្រឡាត់ ។

កោរយក់ ខ. (ចំ.) ឈ្មោះផ្ទះយក់សម្រាប់មិន ឲ្យជក់ខ្យល់, ឲ្យជក់លាមក, ឲ្យជក់ខ្លុះ ឬ ទឹកដៃ ។

កោរសិប ឃ. ស. (ស. កោរសិប -សិប) ដប់ប្រាំបួនដង (៧០) ។

កោរស៊ី ខ. (ឃ. caoutchouc) ឈ្មោះឈើមួយ ប្រភេទមានដំណើរយឺត សម្រាប់ធ្វើសង្ការៈបានច្រើនយ៉ាង : ដើមកៅស៊ូ, ដើមកៅស៊ូ ។ ប្រជាតុស្តិយធីតដែលគេ

ធ្វើតំរើឈើនោះ កំហៅថា កៅស៊ូ ដែរ ។

កៅហាយ ខ. ឈ្មោះស្រុកស្រុកមួយក្នុង : ស្រុកកៅហាយ ។

កៅឡាក់ ខ. (ចំ.) ប្រដាប់មានក្រៅសណ្ឋានខ្ពង់ ដុំក្រៅដែលបានស្រួល សម្រាប់សិក្សា ឬ ព្រមព្រៀង យោង ខ្សែ ឬ សម្រុតចុះបានដោយងាយ ។ វេ. រ៉ាត ។

កៅឡៅ ខ. (ចំ.) ផ្ទះមានក្រៅខ្ពស់សម្រាប់ទៅ ឬ សម្រាប់បរិភោគភោជនាហារ : ផ្ទះកៅឡៅ, ខ្សែដំកៅឡៅ ។ ឈ្មោះផ្ទះយក់ : ដំកៅឡៅ ។

កៅអី ខ. (ចំ.) គាត់សម្រាប់អង្គុយ, សម្រាប់ដេក : កៅអីអង្គុយ, កៅអីដេក ។

កៅអ៊ូ ឬ កៅដី ខ. (ចំ.) ឈ្មោះសេរី, លេខខ្ពស់ ក្នុងស្បែកមួក, រាជ្ជកម្ម ដែលដាក់ស្រូវ ១ សង់វិញ ជា ៣ ជា ៤ ។ បើធ្វើការកៅអ៊ូប្រដាប់, កំណែខ្លាំង កំហៅថា កៅអ៊ូ ដែរ ។

កុំ ខ. គ. ការប្រើដំណើរដំណើរកំណែសព្វគ្រប់គ្រង ដោយមិនយល់ព្រម : កុំទៅ, កុំមក, កុំឱ្យ, កុំថាវិញ, កុំពោលភាមរតក់ហ្នឹង, ... ។

កុំ ខ. គ. ដុំ, ប្រមូលគ្នាទៅដុំ, សម្បូរ. កុរា : ទឹកត្រជាក់ត្រីកុំ, ហាមមុស្សរទៅកុរកុំ ។

កំបាយ ខ. ឈ្មោះផ្លូវឬផ្លូវក្រវាត់ ឬផ្លូវក្រវាត់
ចូកគេ : កំបាយ ។

កំបាយមារ ខ. ឈ្មោះស្រុកមួយក្នុងខេត្តព្រះវិហារ :
ស្រុកកំបាយមារ ។

កំបោក គ. ធ្វើឲ្យភ្លើងប្រហាយ, កម្រត់កម្រាយ ។

កំបោករោត (កំបោក-រោត) គ. កំបោកខ្លាំង ។

កំញូង (-ញូង) ខ. កម្រោចអ្វីៗ ដែលចេះភ្លើង
ហើយមិនចាត់ស្ករទៅផាតិះ (របស់ស្លើង របស់ស្រាល) ។

កំញាត (-ញាត) ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ មាន
ដំបូកច្រើន ដំបូកទាំងអស់ កំញាត ឆៃ ។ ឈ្មោះស្រា
មួយប្រភេទ ហៅថា ស្រាកំញាត ។

កំញើញ (-ញើញ) គ. សំនែងកិរិយាខំកម្រ ធ្វើការ
សម្លៀកខ្លួនខ្លាចខ្លាចស្លៀក ។

កំដរ គ. ឬ គ. វិ. ធ្វើឲ្យបានជាគ្នា : កំដរគ្នា;
ដេកកំដរ, ទៅកំដរ, ទៅកំដរគេ ។

កំដឹង គ. ដំបាក់ចំណុលគេ : កំដឹងទ្រព្យគេ ។

កំណាត ខ. (ព. ថ.) វត្តដែលកកចង់ចង់ : កំណាត
ខ្លាញ់, កំណាតប្រដី, កំណាតសំរាប់ សំរាប់ដែលឆ្កែ
តាមទឹកហូរតាមកម្រិតជាតិក្រវាត់ឬផ្លូវ ។ ល។

កំណាត់ ខ. គ. កាត់សម្រាប់ : កំណាត់ទុកកូន

ចិត្ត, កំណាត់ចាំមិនប្រាស ។

កំណាត់ ខ. សេចក្តីដែលកាត់, ដែលសម្រាប់
ទុកជាដំបូង, ជាភិក្ខុ, ទុកជាប្រាកដ : ធ្វើតាមកំណាត់,
ដាក់គុកមានកំណាត់ ។ សំបុត្រ ។

កំណាត់ហោតុ ខ. សេចក្តីដែលកាត់សម្រាប់ហោតុ ។

កំណាប់ ខ. របស់ដែលកាប់ទុក : កំណាប់ប្រាក់,
កំណាប់មាស, កាសកំណាប់ ។

កំណាប់ ខ. ប្រដាប់សម្រាប់កាប់ : យកកំណាប់
មកកាប់សំនឹម, យកកំណាប់មកកាប់ កុំឲ្យរង្គៀង ។
ប្រដាប់ប្រដាប់ : កំណាប់គ្រូ គេយកកាប់កាប់ហូរ
មួយ ដូនកំណាប់គ្រូ ។

កំណាវ ខ. របស់សម្រាប់ការខ្លួន (មិនសូវច្រើន) ។

កំណាច ខ. ឬ គ. មនុស្សឬសត្វដែលកាច : កាច :
មនុស្សកំណាច, គាត់កំណាច (ព. ថ.) ។

កំណាច់ ខ. អ្វីៗ ដែលកាច់ : កំណាច់ឈើ
(មិនសូវច្រើន) ។

កំណាញ់ ខ. ឬ គ. ការកាញ់ឆ្មារ ដែលហ្នឹងហ្នឹង
ទ្រព្យរបស់ទុកមិនបាយ មិនប្រើ ឬ មិនឲ្យសាធារណៈទូទៅស្តាប់
ឬកងទៀត : មនុស្សកំណាញ់ ។

កំណាត់ ខ. អ្វីៗ ដែលកាត់ ឬ ដាច់ដាច់ :

កំណាត់ឈើ, ឬស្រូវ កំណាត់ ។ កំណាត់សំរាប់
សំរាប់ចាស់ដាច់ដាច់សម្រាប់អ្វីៗ ដាច់ដាច់ដាច់ ។ ឯ
សំរាប់ក្នុងដែលកាត់ហើយ ហៅថាខ្លាតគេថា សំរាប់ ខ

កាវ, សំរាប់ ខ ក្នុង ឬ ហៅថា សំរាប់ ខ ម៉ែត្រ,
សំរាប់ប្រវែង ២ ម៉ែត្រ; បើសំរាប់ដៃហៅថា សំរាប់មួយ
គី, មួយដាច់; ឲ្យក្នុងសម័យចុកកា កុំដែលហៅសំរាប់
ក្នុងដែលកាត់ហើយគេថា កំណាត់ ឡើយ, ហៅ
កំណាត់ ចំពោះតែសំរាប់ចាស់សម្រាប់អ្វីៗ ដែលប្រឡាក់,
ដែលសៅហ្មងកុំឲ្យឆ្ការឆ្កា ។

កំណាត់ ខ. របស់ដែលខ្លាចប្រកាន់; មុខងារដែល
ខ្លាចប្រកាន់ : សហាយកំណាត់, ហៅកំណាត់,
កំណាត់ខ្មែរ ។

កំណាត្យ ខ. ពាក្យពាក្យ : លើកកំណាត្យ,
តែកំណាត្យ ។

កំណាតិ ខ. (ព. ថ.) ការកាត់, ដំណើរដែលកាត់,
តំរើដែលសង្កត់ឲ្យបក, ឲ្យរួត, ឲ្យរួចស្មើ : កំណាតិខ្មែរ
ដូរខែ ធ្វើកុំចាំចាំហើយទៅទៀត ។

កំណាច ខ. ការកាច; ចំណងដែលចង់ចង់ : កំណាច

ស្រូវ, កំណាចខ្មែរ ។ លាក់កំណាច ឱលាក់កុត, លាក់
កលល្បិច (ព. ថ.) ។ ខ្លាចប្រើមាតា កំណាច, តែតទៅខ្លាចប្រើ
គាត់ កំណាច ឆ្ងៃ ។

កំណើត ខ. ជាតិ, ដំណើរដែលកើត; កាល
វេលាដែលកើត; ទីតាំងដែលកើត : ចាប់កំណើត, ឆ្នាំ
កំណើត, ស្រុកកំណើត ។ មនុស្សកំណើត
គឺមនុស្សមិនមានសេចក្តីចម្រើន ដោយប្រយោជន៍គ្រប់លំដាប់ :
កាត់កំណើត! (ព. ថ.) ។

កំណើន ខ. (ព. ថ.) ការដែលបានកើតឡើងលើស
ពីចំនួនដើម : កំណើនផលិតផលផ្សេងៗ ។

កំណើល ខ. (ព. ថ.) ការដែលកើល ឬ កល់ដំណើរ
ជាដើម; ទីដី ឬ អ្វីៗ ដែលឆ្លុះឡើង : មានកំណើល
គ្រឿងសម្រាប់មាត់ទទួល ។

កំណេរ ខ. (ព. ថ.) ការកេង, ការប្រមូល :
កំណេរគ្រឿង, កំណេរគ្រឿងគេ ។

កំណេរ ខ. (ព. ថ.) ការកេង, ការប្រាថ្នា : កុំ
បណ្តោយតាមកំណេររបស់ ។

កំណេរ ខ. ការកេង, ការប្រមូលដោយឡើង : កំ-
ណេរកេងម៉ឺន, កំណេរកេងទឹក ។ អ្វីៗ ដែលកេ

ក្រិយកថេយ្យ យកមក : របស់កំណើត ។ (ឆ្នាំប្រើ
មកជា កំណើត, គេទៅទ្រង់ប្រើជា កំណើត វិញ ដើម្បីឲ្យ
ស្របគ្នាទាំងពាក្យដទៃទៀត ដូច កំណត់, កំណប់ ជាដើម) ។

កំណើត ១. (ក. ជ.) ការកើត, ការឡើងវិញ
ដើម : ប្រើកំណើតដើម, រមួនកំណើត ។

កំណើត ២. (ក. ជ.) ការកើតដោយខ្លួន :
កំណើតស្រស់, កំណើតស្អាត ។

កំណើត ៣. (ក. ជ.) ការកើត, ការដំបូងដោយស្រាប់
ឬ ដោយប្រពៃ : ដំណើរដំបូងដោយចេញទៅដោយ
សារកំណើតរបស់មិត្តភ្នាក់ ។

កំណើត ៤. សំណើ ឬ វិញ្ញាណដែលគេកែប្រែ,
កែតម្រូវដែលគេកែហើយ : សុំឱ្យមើលការកំណើត ។

កំណើត ៥. ការកើត : គ្រូកំណើត, ជាប់កំ-
ណើត ។ គុ. ដែលគ្រូគ្រូគ្រូ : មនុស្សកំណើត,
គោកំណើត, រោងកំណើត ។

កំណើត ៦. (ក. ជ.) ការកើត, ការដែល
រឿងកើត : គ្រូពាសសំគង់វិលទៅតាមកំណើត
វិលបញ្ចប់ដៃនេះ ។

កំណើត ៧. (ក. ជ.) ការកើត, សេចក្តីកើត :

ខ្ញុំមានកំណើតគ្រប់ដំណើរដោយសាររបស់អ្នក ។

កំណើត ៨. (ក. ជ.) ការកើត, ការកើតកើត :
ខ្ញុំមានកំណើតដើម ។

កំណើត ៩. មនុស្សដែលមានសំពោះ : ជាងការ
សក់ : ក្បាលដែលកោះ : ស្រមណីកំណើត, ជាង
កំណើត, ក្បាលកំណើត (ក. ជ.) ។

កំណើត ១០. (ក. ជ.) ការដែលកោសដោយ
ខ្នាតដោយកំណើតដើម : ស្នាមដែលកោសដោយភ្នំ :
សាត្តិកមើលតាមកំណើតស; គ្រូប្រយ័ត្ន : កំឡ
ជ្រុលកំណើត ។

កំណើត ១១. ដំណើរដែលកោះ ឬ មនុស្ស, សុទ្ធ,
របស់ដែលកោះ : ជាប់កំណើត, ទៅក្នុងកំណើត ។

កំណើត ១២. ជាពាក្យដែលបានប្រាប់ហើយថា ខ្លះយប់សែត
ប្រើ គ្រោះបានសរសេរជា កំណើត វិញ ។

កំណើត ១៣. ជាពាក្យដែលបានប្រាប់ហើយថាខ្លះសរសេរជា
កំណើត វិញ ។

កំណើត ១៤. ឬ គុ. អ្វីៗ ដែលបាន : មនុស្សកំណើត
ដើម្បី, ដើម្បីកំណើត (ក. ជ.) ។

កំណើត ១៥. ឬ គុ. មនុស្សដែលប្រព្រឹត្តធ្វើតែដំណើរមក

អាចក្រាម : មនុស្សកំណើត (ក. ជ.) ។

កំណើត ១៦. ដែលបានចុះ : ដៃកំណើត, មនុស្ស
កំណើត ។

កំណើត ១៧. ឈ្មោះត្រីស្រោកមួយប្រភេទក្នុងព្រៃ
គ្រោះ គេមានក្នុងដំណើរ, ប្រមូលកំណើតហៅ គ្រឹកំណើតប្រមូល ។

កំណើត ១៨. ឈ្មោះខ្យល់មួយប្រភេទ ដែលបង់
ក្នុងខ្យល់ដោយស្រាប់វិលទៅ : ខ្យល់កំណើតក្នុង; ឃ. ហៅ
មណ្ឌលកំណើត (មី-ខ-ស-កំណើត) ខ្យល់បង់មូល ឬ ប្រមូល ។

កំណើត ១៩. ដែលបិទមាត់ទៅយើងខ្លួន : មាត់កំណើត ។

កំណើត ២០. ឬ គុ. អ្វីៗ ដែលបែក : ផ្តល់កំណើត,
បានកំណើត (ក. ជ.) ។

កំណើត ២១. វត្ថុមានសាច់ផ្តុំសំណើ មានពណ៌សកើតក្រី
ឬ យ៉ាងដែលផុតស្ងួត ឬ អំពីសំបកឈើស, គ្រូជាដើម,
ដែលគេឱ្យស្ងួត : កំណើត, កំណើតស្ងួត ។

កំណើត ២២. ដែលបានដាក់មើលមិនឃើញ : ការ
កំណើត, សេចក្តីកំណើត, របស់កំណើត, អាថ៌កំណើត ។

កំណើត ២៣. ចំណង់ខ្លះធ្វើដោយសំណើ ឬ ដោយដៃ
ស៊ីខ្លាត : ទឹកដោះគា ១ កំណើត, កំណើតទឹកដោះគា ។

កំណើត ២៤. សព្វមេតហៅប្រាក់រៀល ។

កំណើត ២៥. ដំណើរ : កំណើតដំណើរដូចជាស ។

កំណើត ២៦. ស្លែងហើយកប់ : កំណើត ។

កំណើត ២៧. ដែលខ្លួន ឬ មិនប្រមូល :
របស់កំណើតកំណើត ។

កំណើត ២៨. ដែលកើតក្បែរ : បង្កើតកំណើត ។

កំណើត ២៩. ឧបត្ថម្ភធ្វើកំណើត សាច់ដូចជាស ឬ ខ្លួន :
ស្រាមួយកំណើត, ប្រេង ១ កំណើត ។

កំណើត ៣០. ធ្វើហើយមូលប្រមូល : កំណើត, ធ្វើ
កំណើត ។

កំណើត ៣១. សក់ដែលគេកោះដំណើរខ្លះទៅសល់គេ
មួយដុំ : កំណើតសក់, សក់មួយកំណើត ។

កំណើត ៣២. ដែលធ្វើទើប អស់ស្រុង : សំណើ
ទើបកំណើត ។

កំណើត ៣៣. ដែលចេញទៅគាត់ : ការកំណើត (ក. ជ.) ។

កំណើត ៣៤. ស្នាមកំណើតកំណើត គឺជាទឹក : ស្នាម
កំណើត ។

កំណើត ៣៥. ឬ គុ. អ្វីៗដែលកំណើត; គាត់, កំណើត ។
ប្រើទាំងយាយថា កំណើត, កំណើត ។

កំរើម ២ ខ. ឈ្មោះជាសមាសភាពកំរើម ធ្វើដោយ
បញ្ចេញស្រី ឬ ផ្កា : អីកំរើម ១ កំរើម ១

កំរើម ៣ ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ ក្នុងពួកឧត្តា ជា
ឈើមានផ្លែស្រស់, គ្រើមផ្កាប្របូរណ៍ស្លឹក, មានព្រែក មាន
ប្រយោជន៍ដាំការពារមិនឲ្យប្រាក់ចាត់ ។

កំរើម ៤ គ. ដែលនិយាយស្រាប់ : ចាត់កំរើម,
រាត់កំរើម, មុខកំរើម ។

កំរើម ៥ គ. ដែលចោងស្រី, ដែលចោងទៅទាត់
មុខ : រោងកំរើម (ព.ប្រ.) ។

កំរើម ៦ ខ. កំប្លែងកំរើម ទុកទាត់ក្រោយព្រល ឬ
សត់សេរីដែលនៅពេលដូចព្រល : កាលកំរើម ចិន
ស្រស់ៗទុកកំរើម ។

កំប្រែក ខ. សន្តិសុខមុខ ដើម ២ ក្នុងពួកសត្វមាន
គោរមន៍ខ្ពស់ក្នុងពួកសត្វ មុខចេញបែបពណ្យ សម្បុរ
ប្រដៅ កំរើម ប្រដៅ កំរើម ។

កំប្រែ គ. ដែលស្រស់ស្រាយមានសាច់ឈាម : ស្រស់
កំប្រែ, រាត់កំប្រែ ។

កំប្រែង ខ. ឈ្មោះធ្វើដោយបញ្ចេញស្រី, បញ្ចេញ
ឬ ដោយស្រែក មានដៃម្ខាងម្ខាង សម្រាប់ដាក់សំដៅក្នុង
ស្រាល ឬ គ្រឿងសាច់ដៃ, សម្រាប់កាន់ដាច់ដៃខ្លួន ។

កំប្រែង ៧. ពាក្យសម្រាប់និយាយជាមួយនិងពាក្យ
កិរិយាប្រែងចោយចង : ឈរមុខកំប្រែង,
អង្គុយកំប្រែង ។

កំប្លែង គ. ស្រាសលើដំណើរស្រាស ហើយមានលក្ខណៈ
ស្រដៀង : ស្រាប់កំប្លែង, ស្រាប់កំប្លែង, មុខកំប្លែង ។ ឬកាល
ប្រើជា ឧទាហរណ៍ ដូចពាក្យថា "កំប្លែងកំរើមដូច
អង្គុយកំប្រែង..." ។

កំប្លែក ខ. ឈ្មោះប្រភេទពួកសត្វ ដែលមានកាយសំបុក
ដើមក្រហម មិនស្រដៀងដូចដើមសត្វទេ ។

កំប្លែង គ. មូលដ្ឋានលើដំណើរសម្បុរ : ក្បាល
កំប្លែង ។

កំប្លែង ៤. ឬ គ. លេងដោយបងប្អូន ឬ ឲ្យ
អ្នកដទៃគោរមសប្បាយសើច : គូការងារកំប្លែងស្រស់
លាស់ ។ មនុស្សកំប្លែង គឺមនុស្សដែលចេះលេង
ក្រមាច់ឲ្យគេសើច ។

កំប្រែក ខ. ឈ្មោះស្នេហាមួយប្រភេទ ខ្លាចក្រឡើង
គុះដណ្តែងលើទឹក ។ កំប្រែកនេះមានប្រយោជន៍គ្រើមយ៉ាងក្តី
គ្នាវាគេប្រើជាអង្គការ, ដើមនិងស្លឹកស្រស់ប្រើដាច់លក្ខណៈ
សម្រាប់ដោប្រាប់ : ដើមដែលហាលវិញស្លូត អាចប្រើការងារ
គ្រើមយ៉ាងក្តី វេញធ្វើជាខ្សែចំណាត់, ខ្សែស្រែ, ធ្វើគ្រឿង, ធ្វើ
សំព្រឹត ។ ល ។

កំរើម ៥ គ. ស្រីដែលប្រើធ្វើស្រែដាំដំណាំ : ស្រី
កំរើម (ព.ប្រ.) ។

កំរើម ៦. (ម.ន. កំរើម) ។

កំរើម ៧. (ម.ន. កំរើម) ។

កំរើម ៨. ៧. ដែលបង្កើតឡើងដោយខ្លួន, ដែលគេ
លេចចេញក្នុងចម្លង : គេតែងកំរើម, យើងតែក្បាល
កំរើម ។

កំរើម ៩. ការងារដែលរស់រវើកឲ្យ ឬ សព្វ
ដែលដឹងនៅក្នុងចន្លោះក្នុងព្រៃកំរើមគ្រឿងទាំងពីរទាត់ ។

កំរើម ១០. ឈ្មោះស្រីដែលមួយប្រភេទ សន្តិសុខក្រៃល
រូបដូចសំព្រឹតក្បាលទៅក្នុង ។

កំរើម ១១. ដែលមានខ្លួនស្នេហា រោងស្រីកំរើម :
គេតែងគ្រឿងចាញ់ការងារកំរើម ។

កំរើម ១២. ដែលមានពាក្យ : ក្បាលកំរើម, ក
កំរើម, ដើមកំរើម (ព.ប្រ.) ។

កំរើម ១៣. ទឹកដែលនៅមានទឹកដែលដោយខ្លួនស្រី
ឬចេញជាដើម : កំរើមខ្លួន, កំរើមកំរើម, កំរើម
ទឹក ។ ចន្លោះកំរើម គឺស៊ី (ព.ប្រ.) ។ កំរើមខាង ខ.
ឈ្មោះទ្រព្យមួយក្នុងពួកសត្វ ។ កំរើមខាង ខ. ឈ្មោះ

ទ្រព្យមួយក្នុងពួកសត្វ ។ កំរើមខ្លួន ខ. ឈ្មោះស្រុក
មួយក្នុងព្រៃកំរើម ។ កំរើមខ្លួន ខ. ឈ្មោះស្រុក
មួយក្នុងព្រៃកំរើម ។ កំរើមខ្លួន ខ. ឈ្មោះទ្រព្យមួយក្នុង
ពួកសត្វ ។ កំរើមខ្លួន ខ. ឈ្មោះស្រុកមួយក្នុងព្រៃ
កំរើម ។ កំរើមខ្លួន ខ. ឈ្មោះស្រុកមួយក្នុងព្រៃ
កំរើម ។ កំរើមខ្លួន ខ. ឈ្មោះស្រុកមួយក្នុងព្រៃ
កំរើម ។ កំរើមខ្លួន ខ. ឈ្មោះស្រុកមួយក្នុងព្រៃ
កំរើម ។ កំរើមខ្លួន ខ. ឈ្មោះស្រុកមួយក្នុងព្រៃ
កំរើម ។ កំរើមខ្លួន ខ. ឈ្មោះស្រុកមួយក្នុងព្រៃ
កំរើម ។ កំរើមខ្លួន ខ. ឈ្មោះស្រុកមួយក្នុងព្រៃ
កំរើម ។

កំរើម ១៤. ឈ្មោះទ្រព្យមួយក្នុងពួកសត្វ ដាច់ដៃដាច់
សម្បុរ មានគ្រប់ទ្រព្យដាច់ដៃទ្រព្យក្នុង : ទ្រព្យកំរើម ។

កំរើម ១៥. ខ្លាំងខ្លាញ់, កេងកង, ខ្លាចចេញ, ខ្លាច
ចេញចាកការងារគេ, ឬដាច់ដៃ : កំរើមខ្លាំង, កំរើម
ស្រី, អង្គុយកំរើម ។

កំរើម ១៦. ដែលកាយសំបុកទៅទាត់ : ក្បាល
កំរើម ។

កំរើម ១៧. កំរើមទៅទាត់ គ្រើមដាច់ខ្លួនទៅលើ :
ដាំកំរើម, មុខកំរើម ។

កំរើម ១៨. ដែលកំរើម, ក្រមាច់ : មុខ
កំរើម ។

កំពាយ ខ. និវេសន៍សត្វក្នុងមាត់ច្រើត ឬ កំពោង
ជាដើម ពាក្យនេះកំពាយព្រៃមានន័យ៖ អ្នកដើរកេងកងច្រើត
រាត្រីនឹងស្រឡាតកម្រើតកំពាយកំពាយ ។ កំពូក
លាមកដែលនៅក្នុងកំពាយនេះទ្រះ ត្រង់នោះទ្រះ៖ កំពាយ
លាមក; កំពោងច្រើតនៅក្នុងនីវេសន៍មានកំពាយ
លាមក ។

កំពិកកំពិក គុ. ដែលមានគោរមិយធម៌ ។

កំពឹង ខ. សាច់ដែលដុះក្នុងគ្រាប់ មានលាដោយរា
គន្ធកុះដុះចេញជាគ្រុយ៖ កំពឹងដូង, កំពឹងត្នាត ។

កំពឹងដួង ខ. ឈ្មោះសត្វដុះក្នុងមាត់មាននោះ ប្រ
ភាសត្នាដូង, ឈ្មួស, ពេញវែងទំនុកសម្បុរព្រះ ។

កំពឹងឆ្មាយ ខ. ស្រ្តីក្មេងដែលនៅលើទឹក ឬ ដុះនៅ
ទីដីសើម មានឆ្មាយចេញពីខ្នង មានស្នាមពណ៌សប្រដាប់ ផ្កា
តូចៗ ឬ ក្រហម, ច្រើតជាដុំ៖ កំពឹងឆ្មាយសើម, កំពឹង-
ឆ្មាយកំបោះ ។

កំពិស ខ. ឈ្មោះសត្វទឹកមួយប្រភេទ មានរូងដូច
គ្រោងតែខ្លួនជាង ។ សាច់ត្រូចក្នុងដែលនៅក្នុងក្រែងមានសណ្ឋាន
ដូចកំពិស កំពោងកំពិស នៃ៖ កំពិសក្រូច ។

បើបង្កប់ ៦ គ្រាប់ ៦ កំពោង កំពិស នៃ៖ ខ្លឹម ១ កំពិស ។

កំពូក គុ. ដែលគុកដុះ៖ ឧសកំពូក, ឈើកំពូក

(ព. ទ្រ.) ។

កំពុង ខ. គុ. ដែលពេញកំពូក ពណ្តាលឡើងមិនរាប
ស្មើ៖ ពេញកំពុង, ថ្កាស់កំពុង ។

កំពុង ខ. ខ. កាលក្នុង, កាលដែលដាច់នៅក្នុងកំពុង៖
កំពុងធ្វើការ, កំពុងស៊ី, កំពុងនិយាយ... ។

កំពូក ខ. កំពូក, កំពូក៖ កំពូកច្រើត, ដី ១
កំពូក ។ គុ. ដែលមានសណ្ឋានដាច់ខ្លួន៖ ដីកំពូក ។

កំពូង ខ. កូង (ព. ទ្រ.) ។

កំពូល ខ. ក្នុងដុះខាងលើ៖ កំពូលក្នុង, កំពូល
ចេតិយ ។ កំពូលឧត្តរ ឬ កំពូលកស្រ្ត ដីម្ខាស់ដែលដី
កំពូលស្រី ដីស្រីដែលដើមដាងគេ ។

កំពូរ គុ. ដែលមានស្នាមរមែងរមៃ សព្វគ្រាន់ប្រហែល
នឹងចុះ៖ ដើមកំពូរ (ព. ទ្រ.) ។

កំពើង គុ. ដែលកើង៖ ផ្តួលកំពើង, កញ្ជើកំពើង ។

កំពៀច គុ. ដែលកៀច, ដែលដកសាច់មិនលើក្លា៖
ច្រមុះកំពៀច, មនុស្សកំពៀចដើម ។

កំពែង ខ. រូងធ្វើដោយដង្កូវ, ដោយឬ ឬ ក្នុងដែល
សើកកំពែងឱ្យទិណាខ្លះដើម្បីឱ្យដក់ទឹក ។ កំពែងខ្សៀ
នីតែមក្រាលខ្សៀ ។ កាលពីក្នុងសម័យបុរាណ ដង្កូវនឹង

បានយកពាក្យខ្សែថា កំពែង នេះច្រើតថា កំពែង
ថែអាចថា កំពែង ព្រោះអក្សរ “វ” ថែមានខ្យល់ជា
“ផ” ខ្សែ, លុះដល់សម័យពេក ខ្សែខ្លះយកសំដីនេះមកច្រើ
ថា កំពែង ប្រាកដយកសំដីថែ ដែលជាពាក្យសំដីខ្សែចុំ
ច្រូសនោះកំពោង ។

កំពោង ខ. ឈ្មោះសត្វដុះក្នុងមាត់មាននោះ ក្នុងក្រពេញ
ច្រើតនៅក្នុងនីវេសន៍មានកំពាយលាមក ។

កំព្រាយ គុ. ដែលមាននិវេសន៍រាប់ទន់ចោកទាប
មិនទែងវែង, ដកស្រី៖ ស្នូមកំព្រាយ, មនុស្សកំព្រាយ,
រាងកំព្រាយ ។

កំព្រា គុ. ឬ ខ. មនុស្សសត្វដែលដក់មួយ ដក
អាពុក៖ មនុស្សកំព្រា, កំព្រាអាពុក, កំព្រាម្តាយ ។

កំព្រើង គុ. ដែលស្នូមរាស់ ស្បែកស្នូមដុះ៖ ស្នូម
កំព្រើង, រាងកំព្រើង ។

កំព្រើស គុ. នៃខ្នង, នៃដោយកម្លាំងប្រឹង ខឹងកង់
ខឹងចង់បែនដោយពិបាក៖ រើកំព្រើស ។

កំព្រើល គុ. ឬ ខ. ដែលច្រើល, ដែលមានសតិមិនល្អ,
តាំងឱ្យធ្វើអ្វីៗ មិនច្រៀមខឹងឬត្រា៖ មនុស្សកំព្រើល (ព. ទ្រ.) ។
(ខ្លះសរសេរថា កាស្រ្តីល ទើបត្រូវតាមរបៀប) ។

កំកិរ ខ. ខ. ឈ្មោះត្រីស្រុកមួយប្រភេទ រាងដីដក់ខ្ពស់
មានច្រកព្រៃចេញ, ខ្លះមានខ្លៅ ១ ដុំសងខាង៖ ត្រីកំកិរ ។

កំកិរ ខ. គុ. ឬ ខ. ដែលចូលចិត្តតែខាងក្រោយ ឬ
ខាងក្រោយក្រោយ, ដែលមិនចាំបាច់៖ មនុស្សកំកិរ; ពាក្យ
កំកិរ (ព. ទ្រ.) ។

កំក្វិក គុ. ឬ ខ. ដែលចូលចិត្តតែខាងក្រោយក្រោយ, ដែល
មិនចាំបាច់៖ មនុស្សកំក្វិក; ពាក្យ
កំក្វិក (ព. ទ្រ.) ។

កំក្វន ខ. វិះ ច្រើតនិយាយក្លាប៉ះដុំកំក្វន៖ ការ
ចោះម៉ែនជាដុំកំក្វនអ្វីទេ ។

កំក្វនជើង ខ. បិក្ខៈនិងកំប្រិមនៈខ្លះដង្កូវម្នាក់គ្រឹម
ក្លៈជើង ។

កំក្វនដៃ ខ. បិក្ខៈនិងកំប្រិមនៈខ្លះដង្កូវម្នាក់គ្រឹម
ក្លៈដៃ ។

កំកែម ខ. ឈ្មោះសត្វដុះក្នុងមាត់មាននោះ ក្នុងវែង
ដមក្រាល ក្នុងមាត់ស្នាមបែកត្រី, ខាងក្រោយលើដី, អ្នកដក់
រាប់រានតែដោយក្រាលត្រង់ទុកសម្រាប់តែដំបែ ។

កំកែល គុ. ឬ ក. វិះ ដែលសើច, ដែលកក់ពេក,
ដែលមិនច្រើត៖ ទំកក់កំកែល, សេចក្តីរកកំកែល,
កំកែលកំកែល ។ ច្រើតថា កំកែល កំកែល ។

កំក្វាយ ខ. ឈ្មោះត្រីដុះក្នុងមាត់មាននោះ ក្នុង

ត្រីក្រ កងកំរង មានព្រំដាច់ដី : ត្រីកំភ្លាញ ។

កំរឹង ខ. ឈ្មោះប្រទេសមួយប្រទេស ស្ថិតនៅក្រុងស្រីរាជ ឬក្នុងស្រុកស្រីរាជ ដែលមានប្រទេស ច្រើនប្រទេស រួមមានស្រុកចំរុះ រួមមាន រួមមាន ។

កំរើប ក. រំលួល, ចម្រើនឡើង : រោគកាន់តែ កំរើបឡើង ។

កំរាល ខ. រោគរាងកាយមួយ ឬ រាងកាយដែល ខ្លីលំអិត ដោយហេតុឃើញខ្លះខ្លះ, គ្រុឌស្រួត មានឈឺចាប់ ឈាមដាច់ដើម : កំរាលចូល, រោគកំរាល ។

កំលុង (កំលុង) ខ. ទំ, ពួក, ក្រុម, ប្រសប់ : រស់ ក្នុងកំលុងជាមួយគ្នា ។

កំលោះ (កំលោះ) ខ. ឬ គ. មនុស្សប្រុសដែល ពេញកាយ, ពេញកម្លោះឈាមមានប្រពន្ធ : មនុស្សកំលោះ, មនុស្សពេញកំលោះ ។ ភ្លើងដែលកំលោះចេះពេញបន្ត កំលោះ ភ្លើងពេញកំលោះ ដែរ ។

កំសាក គ. ដែលខ្វះខាតច្រើន, ដែលមិន ភ្លើង, មិនអស់អាច : មនុស្សកំសាក, ខ្មោចកា កំសាក (គ.ទ.) ។

កំសាកក្រី ខ. មនុស្សដែលមិនភ្លើងពេញកាយ

គឺមនុស្សដែលខ្វះខាត ខ្វះខាត : មនុស្សកំសាកក្រី ។ មានកំសាកក្រី គឺមានឈ្មោះមួយប្រទេស ដែលមានប្រទេស ខ្លះខាត ។

កំស្លុល ខ. គុណ្ណិយ ឬ គុណ្ណិយ ដែលធ្វើឲ្យមានកងកំរិត, គ្រុឌ, មូល សម្រាប់ចង់ដឹងឲ្យស្អាត, រាងស្អាត, រាង មង, រាងខ្លះខ្លះដែល កុំឲ្យខ្លួនខ្លួនឬ ដើមង, ចាកអ្នក គ្នាចុះដល់ដី : កំស្លុលស្អាត, កំស្លុលមង ។

កំស្បែក ខ. ប្រដាប់មានចំពូល, មានសណ្ឋានស្បែក លម្អាប់ដាច់ (ត្រង់) ។

កំហាប់ ខ. កំហាប់ចិត្ត, អំណាចចិត្ត ។

កំហាក ខ. ទំកម្មៈ, ស្នេហា ឬ អ្វីៗ ដែលដោយខំ ទំកម្មៈចាកចេញមកនោះ : ទំកំហាក ។

កំហាក ខ. (គ. ថ.) បែបគ្នា : ទំកំហាកនេះ មានកំហាកច្រើន ។

កំហិត ខ. មនុស្សដែលខ្លាំង : ជាតិកំហិតឲ្យ ធ្វើឲ្យហើយក្នុងកំហិត ក្រ ថ្ងៃ ។

កំហិល ខ. (គ. ថ.) កាត់ចូល : ផ្លូវកំហិល របស់ ។

កំហឹង ខ. សេចក្តីទាំង ។

កំហុល ខ. ភ្នំដែលមានខ្ពស់ គឺភ្នំស្នាយ : កំហុល រុក, កំហុលទឹកគ្រី ។

កំហុស ខ. សេចក្តីខុស ។

កំហូច ខ. ការខូច; របស់ដែលខូច : មនុស្ស កំហូច, របស់កំហូច ។

កំហើប ខ. (គ. ថ.) បែបរឹប, ភាពរឹប : ធ្វើ កំហើប, កំហើបសម្បូរ ។

កំហែង ក. បញ្ចេញការបែបបែង ធ្វើឲ្យខ្លាច ភិតភ័យដោយភព ឬ អាការមុរ, ផែ, ទើង : ចោរកំហែង យកទ្រព្យអ្នកដទៃលើកណ្តាលផ្លូវ ។

កំហោក ខ. (គ. ថ.) ការចោក : កំហោកមួយ រាង ប៉ុន្តែខ្លាំងណាស់ ។

កំអួក គ. កាន់ខ្លួន, ធ្វើឯង : មនុស្សកំអួក (មិនស្មើគ្រី), ក្រិនច្រើន ធ្វើដំកំអួក ។

កំរី ខ. អ្វីៗ ដែលរៀបជាដាច់, ជាដាច់សម្រាប់ចូល, សម្រាប់ទ្រ, សម្រាប់រង : កំរីដេក, កំរីខ្លះ ជាដើម ។

កំរ្រួច ខ. ឈ្មោះភ្នំភ្លើងធំនៅប្រទេសកម្ពុជា ចំពង់ឆ្នេរស្រុកស្រីសោយ ឬ ឆ្នេរស្រុកស្រីសោយ ឬ ឆ្នេរស្រុកស្រីសោយ (ហៅក្រោយមកថា ក្រ្រួច) ។

កំរ្រួច ខ. ប្រដាប់ធ្វើដំបូលដំបូលដំបូល មាន ស្នូលស្រស់ដាច់ដំបូលសម្រាប់ស្រូប, សម្រាប់ចាញ់ទឹក : បាញ់កំរ្រួច (ហៅក្រោយមកថា ក្រ្រួច) ។

កំរឹប ខ. ប្រដាប់ធ្វើដោយដៃមានចុះម្រាង, មាន ដងម្រាង ម្នាក់មាន ដំក់មាន, សណ្ឋានខ្សែៗ សម្រាប់ប្រើ កាប់, កាប់, បិទ, បិទ, អាវ, ពន្លាជាដើម : កំរឹប បែក, កំរឹបត្រា, កំរឹបបណ្តោះ, កំរឹបស្នា, កំរឹបប្តីស្នា ។ ល ។

កំរ្រើម (—ប្រមា) ខ. កំរឹបត្រាស្រួច ។ ជាដំបូល ពេលរបស់ប្រមា ដុះចេញពីដីត្រង់ត្រង់ពេញទាំងខ្លួន សម្រាប់ ប្រើជាអាវុធដាច់ចាញ់ម្នាក់ផ្សេងលើសពីអាវុធនា ឬ សម្រាប់ការពារ ខ្លួន ។

កំរ្រោះ ខ. ផែក, សើ, តក, ឬស្បែកដែលមាន ប្រហោងប្រដុះចេញ សម្រាប់ដុះឬ ចាញ់ : ដុះកំរ្រោះ, បាញ់កំរ្រោះ ។

កំរ្រើង ខ. ឈ្មោះអាវុធច្រើងដោយដៃសម្រាប់ចាញ់ ប្រហារដោយកំហាប់ចាប់, ឡើយ ក្នុងប្រមាភ្លើង មានអាយុៈគឺ ស្នូក, ដៃក្របោង, កែ, គន្លឹះតម្រោះកែ ។

កំរ្រើត ខ. ឈ្មោះសំភារៈដំបូល លាច់ដំបូល ឡើងលើបង្អួចព្រៃ ជាមកកំរ្រើតប្រទេសប្រក្រ : សំភារៈកំរ្រើត ។

កាំឆ្មៃ ខ. ឈ្មោះគុំឆ្មៃឆ្មៃ មានពាក្យស្រដៀងគ្នាផ្សេងៗ
ផ្លូវជាដើម ឬក្រសួងច្រើនយល់ថាពើងចារិកៗ ។

ក្រំ ខ. ឈ្មោះបុគ្គលិកប្រភេទពួកកុរ សម្បុរស
ចំពោះខ្មែរកោង ដើមខ្មែរ ។

ក្រំ គ. វិ. ពាក្យសម្រាប់បម្រើការងារ ធាតុរូប
ឲ្យវិសេសឡើង ដើយក្រ, ភិក្ខុ ។

ក្រំ គុ. កោងកាប់ចូល ៖ ក្រំក្រំ, កោងក្រំ
ជាដើម ។

ក្រំ គុ. កោងសណ្ឋានដូចក្រំ ៖ កោងក្រំ ។

ក្រំ ខ. ឈ្មោះបុគ្គលិកប្រភេទ សណ្ឋានប្រហែល
ដីសព្វគ្រប់ គែង, ខ្ពស់, កង្វែងតាម, សម្បុរស ។

ក្រំ គុ. ដើមប្រវែងប្រវែងមិនរើប្រយៈ ឈើ
ភ្នំភ្នំ ជាដើម ។

ក្រំ គុ. ទ្រង់គេចឆ្កៀង ៖ ក្រំ ជាដើម ។

ក្រំ គុ. ដែលរើបុគ្គលិកចុះក្រំឡើង ឈើរើប
ភ្នំភ្នំ ។

ក្រំ គុ. បែបដូចៗ ច្រើនមិយាយតែប្រមុខ ៖ ក្រំ
ប្រមុខ, ប្រមុខភិក្ខុ គឺប្រមុខក្រែង ។

ក្រំ គុ. ពាក្យសម្រាប់បម្រើការងារខ្មែរ ឲ្យវិសេស

ឡើង ៖ ពោះបីខ្មែរក្រំ គឺបីក្រំបុរសណាស់ ។

ក្រំ គុ. កោងដូចក្រំ ៖ កោងក្រំ ជាដើម ។

ក្រំ គុ. កោងសណ្ឋានក្រំ ៖ កោងក្រំ ។

ក្រំ គុ. ឬក៏វិ. ដែលមានដំណើរគេ, មានកងខ្លះ
ដំណើរក្រំ, កងក្រំ, គេក្រំ ។

ក្រំ គុ. ទ្រង់សមរម្យ, រាប់អនាមី ។

ក្រំ គុ. ដែលមានសំឡេងវល់ ដំណាយមិនល្អច្បាស់
ដោយខ្យល់ចេញពីច្រមុះច្រើន ព្រោះខ្លះមនុស្សច្រមុះ ឬ មុះ
គល់ប្រឡូង, ដាច់កង្វែង ៖ មុខស្បែក, សំឡេងក្រំ ។

ក្រំ គុ. ដែលភ្លើងភ្លើងទង់តោង ៖ ក្រំ ។

ក្រំ គុ. ភ្លើង ៖ ក្រំ ។

ក្រំ គុ. ពាក្យសម្រាប់បម្រើការងារខ្មែរវិសេសឡើង
ខ្មែរក្រំ គឺខ្មែរហើយមិនស្អាត, មិនល្អ, មិនសមរម្យ ។

ក្រំ គុ. ដែលមានសព្វគ្រប់ក្រំដាច់ខ្លាហាមគ្រប់
ដោយមានបួស ឬ កេតប្រើគេឃើង ៖ ក្រំ ។

ក្រំ ខ. ឈ្មោះសត្វបង្កើនប្រភេទ មានកេត
ស្វាបដុះនៅលើក្បាលដូចជាដុក មានផ្ទាល់ដូចមាន សំណុំ
កម្រងដៃ មានព្រះពោធិកេតកម្រងទាំងអស់ សម្រែកក្រំ
ហើយស្អា ។

ក្រំ ខ. ឈ្មោះសត្វបង្កើនប្រភេទ មានផ្ទាល់
ប្រភេទដោះ ក្រំ ។

ក្រំ (ដើម) ខ. ឥដ្ឋប្រទេស, រវើយៈបុរសនិរត្តដាច់
(ព. ទ្រ.) ៖ ពាក្យសម, រាបសាលា ក្រំខ្មែរ, ខ្មែរ
ប្រសា ៖ ពាក្យខ្ពស់, ពាក្យថ្លៃថ្លាហៅ ក្រំប្រទេស ឬ
ក្រំហៅ ៖ "អរិយៈកំចាត់" ។

ក្រំ (ដើម) គ. ធ្វើស្ទើរដឹងហត់ ដាច់ដឹងអណ្តូង
ក្រំហៅក្រំ ជាដើម ។

ក្រំ (ដើម) គុ. ពាក្យសម្រាប់បម្រើការងារ
វិសេសឡើង ៖ ចង្កៀតវិសេសក្រំ គឺចង្កៀតណាស់ ។

ក្រំ (ដើម) ខ. ឈ្មោះដំណាក់ដាច់ប្រមូលយ៉ាង
ពួកគ្រាវ, មានដើម ជាងប្រើដាច់ប្រមូល ។

ក្រំ (ដើម) គុ. ក្រែងស្រង, ណាស់, គេក
ប្រើក្រំ គឺប្រើគេណាស់ ។

ក្រំ (ដើម) ខ. ឈ្មោះប្រមូលប្រភេទ មានស្លែង
ម្នាក់ បែកខ្វែងជា ៣ ដូចជាប្រើស ឲ្យប្រមូលជាងប្រើស,
សម្បុរកំទុសគ្រាវប្រើស ។

ក្រំ (ដើម) គ. ប្រក្រាសាច់ប្រមូលដៃ ៖ ក្រំ
ច្រំដាច់កំទុសប្រមូល ។ គ្រឿង ៖ ក្រំដាច់ចង្កៀត គឺ
វិច្ឆិកា ។

គ្រឿងក្រំដាច់ចង្កៀត ។

ក្រំ (ដើម) ខ. ឈ្មោះសត្វមានស្លែង ដើម
គ្រាវប្រើស គ្រាវប្រើសយ៉ាង ៖ ក្រំប្រាស, ក្រំ
ស្រង, ក្រំសេរ ។ ល ។

ក្រំ (ដើម) ខ. (ប. ព. ក្រំខ្មែរ) ។

ក្រំ (ដើម) គ. ទារប្រមូល, ម្លូងដោយដៃកណ្តាល ។

ក្រំ ខ. ឈ្មោះសត្វមានស្លែង មានប្រមូល
គោលដូច សម្រាប់ប្រើការ មានក្រាលដាច់ដាច់ដាច់
ដាច់ដាច់ដាច់ ។

ក្រំ (ដើម) ខ. (ស. ទ្រំ អ. ច. ទ្រំ) ខ
"សរសេរ, ខ្លះ" ប្រដាប់សម្រាប់សរសេរធ្វើដោយឈើកង
វែង ប្រើការលុបដោយទឹកល្អប្រសើរ ។

ក្រំ (ដើម) ខ. ប្រដាប់សម្រាប់សរសេរធ្វើដោយ
ឈើខ្ពស់ ឬ ធ្វើដាច់ដាច់ដាច់ ។

ក្រំ (ដើម) គ. បំបែកដោយក្រែងដៃ ៖ ក្រំ
ឈើ ជាដើម ។

ក្រំ (ដើម) ខ. ទារប្រមូល, ទារប្រមូល, ទារ
សម្រាប់បម្រើការងារចាស់ (ព. ទ្រ.) ៖ ពាក្យសម, រាបសាលា
ហៅ ទារ ឬ ទារប្រមូល ៖ ពាក្យខ្ពស់, ពាក្យថ្លៃថ្លាហៅ
វិច្ឆិកា ។

ក្តី ២ (ដើម ៥) គ. ពាក្យបុរាណប្រើដូចគ្នាដឹង
ពាក្យ ក្តាត់ (ឧ. ក. ក្តាត់) ។

ក្តី ១ (ដើម ៥) ខ. (ឧ. ប.) វត្តអារាមជាទីនៅនៃ
ភិក្ខុសាមណេរៈ ឲ្យកូនទៅនៅក្តី គឺឲ្យកូនទៅវត្តដោយមាន
ភិក្ខុសាមណេរៈប្រើប្រាស់ ឲ្យបាននេះដឹងសេចក្តីទូលប្រើកំប្រោស
នៅក្តី នៅវត្ត ។

ក្តី ២ (ដើម ៥) ខ. (សំ. ព. គតិ «ដំណើរ
ការណ៍») ដំណើរ, ហេតុ, ការណ៍ទាំងអស់, អធិការណ៍
ដែលផ្តល់ឱ្យសង្គមដល់ទីពេញការណ៍ដ៏ជ្រុះជុះ កើតក្តី, គុណ-
ការដ្ឋានក្តី, កាត់ក្តី, ស្មារតី ។

ក្តី ៣ (ដើម ៥) ខ. ឯបាតសព្វប្រាប់សេចក្តីថា ឬ,
ក៏ដោយ ដ៏ទាំងនេះទាំងនោះ ឬ នេះក៏បាន នោះក៏បាន : ខ្ញុំក្តី,
អ្នកក្តី; ទោរអមក្តី គេកុំមកក្តី ។

ក្តីក្តី (ដើម ៥ ទាំង ២) ខ. អធិការណ៍ខ្លះទៅ, អធិ-
ការណ៍វាយង, វិវេទធម្មតា : កើតក្តីក្តីដឹងគ្នា ។

ក្តីណា (ដើម ៥) អធិការណ៍សព្វប្រាប់សេចក្តីថា
ណាញ់, អ្វីញ៉, ខ្សែចង្កី : ទោរប័ទ្ធសត្រូវក្តីណា អ្នកអត់
ទេគ្នាទៅ !

ក្តីប (ដើម ៥) ខ. ផ្ទៃឈើចូច្នោះ : ក្តីបស្វាយ,
ក្តីបអម្ពិល ជាដើម ។

ក្តី៖ (ដើម ៥) គ. ឆ្មោះឆ្មោះ : ក្តីក្តីក្តី, បែក
ច្រើនក្តីក្តីក្តី ។ ស្រែកបែកក្តី៖ គឺស្រែកលុះដល់
ចេញច្រើនដំបូងដំបូងឆ្មោះ : តែតាមទម្លាប់ស្រែកប្រើដូចគ្នា
ដឹងនៅគ្រងគ្រងស្រែកយ៉ាងថា ស្រែកបែកក្តី ។

ក្តីក (ដើម ៥) ខ. សេចក្តីក្លាស់ដើមក្នុងចំនួន, សេចក្តី
ធាតុក្នុងចំនួន : ភ័យក្តីក, ភ្នាក់ប្តីក ។

ក្តីកៗ (ដើម ៥) ខ. សូរខ្លះៗ : ឮសូរក្តីកៗ
(មិនសូវប្រើ) ។

ក្តីង (ដើម ៥) ខ. សូរខ្លាំងឮខ្លះដោយភ្នាក់របស់អ្វីចូច
ចុង : ឮសូរក្តីង ។

ក្តីងក្តីង (ដើម ៥) ខ. សូរខ្លាំងខ្លះៗហើយឮសូរខ្លះៗ
ពីរសំឡេង : ឮសូរក្តីងក្តីង ។

ក្តីល ១ (ដើម ៥) ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ មាន
សណ្ឋានប្រហែលដំបូង, តែសាច់ដើមមានពណ៌លឿងខ្លះៗ :
ដើមក្តីល ។

ក្តីល ២ (ដើម ៥) គ. ទាល់, ប្រ, ទាល់ប្រដាប់ដឹង គឺ
លុះចំរើន, ដិតមិនឃើញ : ក្តីលដំដិត, អំពីក្តីល ។

ក្តីលចេស (ដើម ៥) គ. ធ្វើបម្រើមិនពេញសាច់, មិន
ដាក់គ្រាប់ (ផ្ទៃឈើជាដើម) ។

ក្តីប (ដើម ៥) ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ ដើម

មានប្រា, មើមមានពិសលុយហើយរហាស់ដឹង តែចើបស្រួលចេញ
បរិភោគបាន ។

ក្តីល (ដើម ៥) គ. គូលទ្បល់ដោយទោមនស្សចិត្ត :
ក្តីលក្តីក្តីចិត្ត ។

ក្តីល្អ (ដើម ៥) ខ. គួរល់សម្រាប់ទាំងអង្គ, មាន
គ្រឿង, បានប្រើប្រាស់ ទាំងបានប្រើប្រាស់ក្នុងកាល វេលា
ដឹងចុះក្តី ទាំងអស់គ្រប់ដោយដឹង ។ មានគួរល់ក្តីល ១
យ៉ាងទៀត មានសណ្ឋានដូចគ្នា ទីទៃតិក្រាតែមិនកប់ក្នុងដំដឹង
មិនទាំងអស់គ្រប់ដោយដឹង គឺកាត់អង្គដោយដៃ ។

ក្តីល្អ ២ (ដើម ៥) ខ. សរសើរគួរជាដំណើរ : ក្តីល្អ
ខ្ញុំ, ក្តីល្អរបៀប, ខ្ញុំ ១ ក្តីល្អ, របៀប ១ ក្តីល្អ ។
ស្រែកទ្រហោងក្តីល្អ ។

ក្តីល្អ (ដើម ៥) គ. កកទះចេញពីទីដើមដោយប្រ :
ក្តីល្អលាមក ជាដើម ។

ក្តីល្អ (ដើម ៥) គ. ចូចស្មើគ្នា ដឹងមិនដល់កំណត់ :
ផ្ទៃក្តីល្អ, បុគ្គលក្តីល្អ ជាដើម ។

ក្តីល្អៗ (ដើម ៥) គ. វ. ដែលខ្លាំងក្របាច់ ដោយ
ស្រែក ឬ យ៉ : ស្រែកក្តីល្អៗ, យំក្តីល្អៗ, ដេញយំ
ក្តីល្អៗ ។

ក្តីល្អ (ដើម ៥) ខ. ប្រដាប់សម្រាប់ទ្បល់ក្បាល
មានសណ្ឋានផ្សេងៗ ខ្លះស្រួច, ខ្លះទាល់, ខ្លះគ្រឿង : ក្តីល្អ

ខ្លួន ។ មូលដ្ឋានសម្រាប់ដើរក្រោង ហៅ មូលក្តីល្អ (ឧ. ។
ត្រឹមត្រូវដែលមានប្រឡងខ្លាំងខ្លាំង កំហៅ កម្លោះក្តីល្អ ។
សម្រាប់ប្រដាប់គ្រឹមចន្លោះចំរើនចុះមក ហៅ ក្តីល្អច្រមុះ ។

ក្តីល្អ ១ (ដើម ៥) គ. ចាប់ប្រសោបដោយដៃទាំងពីរ។
ឬក៏ផ្តោបដឹងទៅវិញ ដូចយ៉ាងផ្កា ឬ ស្លឹកឈើខ្លះ ដែលរីក ឬ
លាត់ត្រីក ដល់ពេលល្ងាច ក្តីល្អ ទៅវិញ ។

ក្តីល្អ ២ (ដើម ៥) ខ. ឈ្មោះស្នេហ៍មួយយ៉ាង សន្តិកថា។
សន្តិកថាទាំងអស់គ្នាប្រាប់គ្នាប្រាប់គ្នា, សន្តិកថាទាំងអស់គ្នាប្រាប់គ្នា
ប្រសោបផ្តោបគ្នាហែងផ្តោបទៅ មានសណ្ឋានមូលសំបែកចង្កូច :
ស្នេហា ។

ក្តីល្អ (ដើម ៥) គ. ដែលមានផ្តៅ, ដែលឲ្យក្រអៅ :
ផ្តៅក្តីល្អ, ទឹកក្តីល្អ ។ ក្តីល្អក្តី គឺអន្តរក្នុងក្នុងចំនួន
ដោយមានហេតុទេសន៍ខ្លះៗ ។

ក្តីល្អ (ដើម ៥) ឧ. ពាក្យសម្រាប់ដឹងយល់ឲ្យជាមួយដឹង
ពាក្យ ក្តី : ក្តីក្តី, កើតក្តីក្តីដឹងគ្នា ។

ក្តីល្អ (ដើម ៥) គ. ប្រៀបស្មើគ្នាទាំង : ហាយ
ក្តីល្អ ជាដើម ។

ក្តីល្អ (ដើម ៥) ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ មាន
ផ្កាប្រផូច-ប្រផូចផ្កាចង្កូច : ក្តីល្អនេះមានស្នាដៃ មួយយ៉ាង
កើតនៅស្រែកខ្មែរ, មួយយ៉ាងខ្លះ ផ្កាស្រឡាតាំងដំបូង ដូចមកពី
ប្រទេសចិន ។

ក្រចា គ. ដែលមានកង់ជាប្រភេទ: កង់ក្រចា ។
 ក្រចី ប. ពាក្យសម្រាប់និយាយឱ្យដឹងពាក្យប្រា: សូមក្រចីក្រចា, ក្រោកឡើងក្រចីក្រចា ។
 ក្រចីក្រចា គ. វិ. ដែលមានដំណើរគោរពដលា ប្រាក ឬ សុះដោយក៏យ, ញាតិ ឬ ទង: ក្រោកក្រចីក្រចា, សូមក្រចីក្រចា ។
 ក្រចិត គ. វិ. ដែលមានអាការប្រហុំប្រដឹក: លាត់ រោគក្រចិតចូលចាប់ ។ ក្រចិតក្រវិទ (ប. ក. ក្រវិទ) ។
 ក្រវិទ គ. វិ. ដែលសំដែងអាការផង់អាក ឥតញញើត ឆ្កាត់រាត់រាត ឬ គស្លុះ: ស្គុះចូលក្រវិទ ។ គ. ដែលមាន អាការផង់អាក: កង់ក្រវិទ ។
 ក្រទាំង គ. ពាក្យសម្រាប់បង្រៀមពាក្យ រោគ, ស្លឹក, គ្រឿង ឱ្យប្រក្រតី: រោគក្រទាំង, ស្លឹក ក្រទាំង, គ្រឿងក្រទាំង គឺពោក ស្លឹក គ្រឿងសោតក្រោះ គ្មានដីជាតិ គ្មានទឹកសើម ។
 ក្រឡើ គ. គ្រឿងស្រ, គ្រឿងចាក់ដោះជាដើម បញ្ចូលគ្នា ។
 ក្រឡើ ឧ. សំគង់ធ្វើដោយស្រ, ដោយដំបោះ ដែលគ្រឿងបញ្ចូលគ្នា: សំគង់ក្រឡើ ។
 ក្រឡើកែ ឧ. (ល. ស. ខ្មែរ) ឬ ខ្មែរ

ខ្មែរ គ. ថ. ខ្មែរ ឬ ខ្មែរ (បាយដំណើរ) ឈ្មោះបង្កើន មួយប្រភេទ ធ្វើដោយការចូលរយដំណើរបំបាយ គេហយ ស្មុល ចូលប្រាតែឡើងសម្បូរលោង: ក្រឡើកែដា បង្កើនមានសេចក្តីប្រើ គួរមានទឹកកកដាច់ ។
 ក្រប ឧ. លេប: ក្របសៀវភៅ, ក្របសា- ត្រា, ក្របដុះ ជាដើម ។
 ក្របខ័ណ្ឌ ឧ. រង្វង់, វិស័យ, ទាទ័: លទ្ធផល ក្នុងក្របខ័ណ្ឌនៃសក្តានុបក្ស ឃើញថាបានប្រើ គ្រាន់ប៉ុណ្ណោះ ។ សំគង់នូវដែលមានរបៀបជាខ្លាំងរបស់ ឧករាជ្យ: ឧករាជ្យក្របខ័ណ្ឌជាខ្លាំង, ជាដ កណ្តាល, ជាខ្លួន ។
 ក្របី ឧ. ឈ្មោះសត្វតាមនាមប្រទេសខ្មែរខ្លះវិញ រឿងមានខ្លាំងកោង ជាតាមនាម: សម្រាប់ទិដ្ឋភាពផ្សេងៗ ក្របី មានគំរូយ៉ាង: ក្របីខ្មៅ សម្បូរខ្មៅ, ក្របីខ្មៅ ឬ សម្បូរ (បុណ្យលោក ក្របី) ។
 ក្របី ឧ. (សំ. ចា. កថា "ស្វា") ពាក្យប្រើក្នុង រឿង សម្រាប់បោសសំបោសយកជាតិរបស់បុគ្គល: ក្រ រោង ក្របីស្រីហតុមានជាញឹកយ... ។
 ក្របួច គ. ចាប់ប្រក្រសោបច្នុង: ក្របួចមានជើង, ក្របួចមានក្បាល, ក្របួចចុះស្រី ។

ក្របែល គ. កាប់រំលំ ឬ កាប់ផ្តាច់: ក្របែល រលំ, ក្របែលឬស្សី ជាដើម ។
 ក្របៅ ឧ. ឈ្មោះរលំមួយប្រភេទ មានផ្លែបរិភោគ បាន ។ ឧកស្រុកឆ្ងាប់ឡើងថា កាលណា គ្រីត្រលូងស៊ីផ្លែ ក្របៅ សាច់គ្រីនោះ កាលណា គេបរិភោគទៅដឹងចក្ខុវាល ជាតិសក្តិ ។
 ក្របៅ ឧ. ដុំធូលីសម្រាប់ធ្វើដំបូក ដែលគេលាញ់ ផ្គុំជាដុំធំ ឬ ប្រុងដឹងស្លោះ: ក្របៅដំបូក ។
 ក្របាត គ. (ភ. ប.) បូល, ប្រុក: ក្របាត (ប្រើបំពេញផ្លែ) ។
 ក្របាង ឧ. ឈ្មោះរំលំមួយយ៉ាង គេយកដំបូកស្រូវ ដំណើរទៅសំបង់ចង ហើយលាយនឹងទឹកស្អុយ ចូលជាដុំចូល ដំបូក ។
 ក្របាត ឧ. ឈ្មោះសត្វទឹកមួយប្រភេទ សត្វនឹងគ្រី មានឆ្មេងតែពីរ សើមួយ ក្រោមមួយ ធុនដូចកំបិតកោរ, ជា សត្វសាហាវ អាចប្រិបសាច់មនុស្សបាន, មានស្បែកក្រាម ឬ ឆ្មេងស្បែកចរិល ឬ កោម្រមោយដំរី, កាលណាគេចាប់ខ្លួនវា រាប់បោងកោះបោងដូចជាសត្វហ៊ុំ ។
 ក្របា ឧ. ក្របីមានក្រោមដើងជាប់ដូចដឹងសត្វ ។
 ក្របាតិ ឧ. ខ្សែសម្រាប់ចងក្រប កាត់តាមកុយ ដំរី: ខ្សែក្របាតិ ។

ក្របាតិ ឧ. ឈ្មោះគ្រីត្រស្រុកមួយប្រភេទ សត្វ គ្រីសណ្តាយ មានកន្ទួនវែងស្លើង រង្វះមាត់ធំ គេចូលគាត់គ្រី សណ្តាយ: គ្រីក្របាតិ ។
 ក្របាតិជ្រូក ឧ. ឈ្មោះគីណាជាតិមួយប្រភេទ សត្វតក់តាយស, សត្វនឹង រំលំប្រយោជន៍ខ្សែបាន ។ ឈ្មោះវាដឹងគីណាជាតិមួយប្រភេទ ប្រើជាបង្កើតបាន ។
 ក្របាតិដៃ គ. ពាងដៃទៅទាញក្រោយចង្កេះ: ឈរក្របាតិដៃ, អង្គុយក្របាតិដៃ ។
 ក្របិត គ. ក្របីចរិល ដោយស្មោះដំបៅជាដើម: មាត់ក្របិត, ស្នាមក្របិត ។
 ក្របុល គ. ដែលមានគ្រឹះស្ទើរខាវ ស្ទើរខ្លោះឆ្មាប: ដុំគ្រឹះក្របុល ។ គ. ឱ្យទឹកក្របុល: ក្របុលណាស់ ។
 ក្របុលបាយ ឧ. ឈ្មោះគ្រីស្រុកមួយប្រភេទ សត្វ គ្រីត្រាត, ដែលម្សៅស្លាំងចង្កុះ: គ្រីក្របុលបាយ ។
 ក្របើ ឧ. ឈ្មោះសត្វទឹកមួយប្រភេទ មានដើង ៤ កម្រងវែង ជាសត្វសាហាវ, ទៅលើគោកកំបោង, គេច្រើន ទៅក្នុងទឹក មានគ្រីដឹងសាច់ដាច់លំ ។
 ក្របេញ ឧ. កុះទឹកចូល ឬ ច្រូតឡើងកើតដោយគ្រី ឬសត្វទឹកផ្សេងៗ គួរឱ្យរំលឹក: ក្របេញគ្រី ។
 ក្របេង ឧ. ឈ្មោះរលំមួយប្រភេទ មានផ្លែត្រដូច

ក្រសែក្រវាយ

ពីរ

ក្រសែ

ក្រសែក្រវាយ ខ. សេចក្តីក្រយ, រសាសនៈ : យើងមានសេចក្តីក្រសែក្រវាយក្នុងចិត្ត ។

ក្រវាយ (—វាយ) ខ. ឈ្មោះប្រទេសមួយប្រភេទ មានផ្ទៃប្រើជាង១០០០០, ជ្រុងមាននៅទីក្នុងស្រុកភ្នំ, ខេត្តតាកែវ, ខេត្តបាត់ដំបង ។

ក្រវាយជ្រូក ខ. ឈ្មោះស្រូវមួយប្រភេទ មើមប្រើជាង១០០០០ ។

ក្រវាយ គុ. ឧទ្ធរណ៍, ក្រវាយ : ស្នាមក្រវាយ ឬ កំទេចក្រវាយ ជាដើម ។

ក្រវាត់ គ. កំទេចក្រវាយ : ក្រវាត់ខ្សែក្រវាត់ ។

ក្រវាំង ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ មានផ្លាវត្រដូចឈូឃ ស្រដៀងគ្នាទៅនឹងក្រវាយ ។

ក្រវិកក្រវិក គុ. កំទេចក្រវាយ : ក្រវិកក្រវិក ។

ក្រវិន គុ. ទាល់ទៅណាមិនខ្វះ ឬ ទៅទៀតការដូច ទាល់ដៃ ទាល់ដើម : ដេកក្រវិន, ទាល់ក្រវិន ។

ក្រវិល ខ. ប្រដាប់ធ្វើដោយល្មមមាន, ប្រាក់ ឬ ស្លាត់ សម្រាប់តាក់តែ តាក់ដើម : ក្រវិលដៃ, ក្រវិលដើម ។ អន្ទាក់សម្រាប់តាក់ខ្សែ ធ្វើដោយខ្សែ : ក្រវិលខ្សែតាក់ ជាដើម ។ ខ្សែមូលធ្វើដំណើរជាតិក្នុងបុគ្គល ឬ មិនក្នុងបុគ្គល ក្រវិលដៃ : ក្រវិលមុខ ជាដើម ។

ក្រវិម គុ. កង្កែបក្នុង : មុខក្រវិម, កង្កែបក្រវិម ។

ក្រវិន គ. ឈ្មោះ, ទាល់ទៅ : ទំក្រវិន, ក្រវិនក្រវិន គុ. ឈ្មោះប្រទេសមួយ ។

ក្រវិនក្រវិន គ. ឈ្មោះ, ខ្មែរខ្មែរ, ប្រើប្រាស់ ខ្មែរ, ដើមដៃ : ក្រវិនក្រវិនខ្មែរ ។

ក្រវិច គុ. រឿងមិនត្រូវ, មិនមូល : បទុស្ស ក្រវិច, ខ្ពស់ក្រវិចហាក់ (ព. ទ្រ.) ។

ក្រវិជ គុ. រឿង, ដែលអង្គុយដៃដើមបង្រៀន : ដេកក្រវិជ ។

ក្រវិច គុ. ខ្ញុំ, ខ្ញុំ, ទាល់, ចង្អៀត : ដូរមួយ ក្រវិច, ដូរមួយក្រវិច ។

ក្រវិមក្រវិម គុ. ស្នាមកំទេច ឬ ស្នាមប្រឡាក់ ប្រពេញប្រការពាលាល មិនមានកំណត់ : ស្នាមក្រវិម- ក្រវិម ជាដើម ។

ក្រវិល គ. ល្បួង, ឃ្នាំដោយដើរទៅ ដើរមក : ដើរក្រវិលក្បួងដោយចេញយូរ, ក្បួងដូរ ។ កង ក្រវិល គឺកងល្បួង, ក្បួងកងល្បួង ។

ក្រវិល ខ. រោគស្នាមរឹង, រោគរឹង : រោគ ក្រវិល ។

ក្រសារ

ពីរ

ក្រសារ

ក្រសារ ខ. ឈ្មោះសត្វស្រពមានក្បាល មានក្បាល ស្រពប្រដាប់ ។

ក្រសាល គ. លេងលំហើយ (រ. ស.) : រក្សា ទ្រង់ក្រសាល ។

ក្រសារ គ. ឈាងចាប់ប្រឡូល ដោយដៃកំរិត : ក្រសារយក ។

ក្រសួង ខ. មុខការ, មុខការ : ក្រសួងរដ្ឋបាល, ក្រសួងគុណការ, ធ្វើការតាមក្រសួង ។

ក្រស្រៀង ខ. (ស.) អក្សរដែលកើតពីស្នាដៃសរសេរ យ៉ាងល្អិត : អក្សរក្រស្រៀង ។

ក្រស្រៀង ខ. កង្វែរយស្រី (មើលក្នុងច្បាប់ ក្រសួងណាមួយ) ។

ក្រសែ ខ. (ស.) ឱ្យអង្គប្រឡូល, ទំនង, លំអក : ទានក្រសែមក, ក្រសែលេហ៍ ។

ក្រសោប គ. ក្រសែសរសើរដោយដៃទាំងពីរយក មកចាប់ ។ ខ. រិះ ដែលល្មមក្រសែចាប់ : សំពត់មួយ ក្រសោប ។

ក្រសាំង ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ មានផ្ទៃប្រើជា មួយប្រភេទ, ស្លឹកល្អិត, ផ្កាធ្វើជាអង្កត់ទឹកច្រៀង ឬ ជាបន្ទាត់មួយ ក្បួរ, ទាល់មានបញ្ចប់ ។

ក្រសាំងទាប ខ. ឈ្មោះអង្កត់មួយប្រភេទ គឺក្នុង ទំព័រតាក់, ប្រើជាឱ្យសរសេរតាក់ ។

ក្រសាំងទំហំ ខ. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ គឺក្នុង, ដើមខ្ពស់ លើរដាវល្អិត, ស្លឹករឹង, សណ្ឋានប្រហែលនឹងដើម ក្នុងដៃ ។ ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទទៀត មានទ្រូងដូចគ្នា ប្រើ មាននៅទីក្នុង ។

ក្រសួរ ខ. ឈ្មោះប្រដាប់មួយយ៉ាងត្រូវតាក់, ចង្ក ខ្លឹមមានក្នុងក្រសួរ គេប្រើដើម្បីធ្វើជាង១០០០ ។

ក្រហាត គុ. ស្រឡះមើលមិនទើស, ក្រហាត : ខ្ទ ក្រហាត, ប្រហោងក្រហាត, ធ្វើខ្ទក្រហាត ។

ក្រហាម គុ. ដែលមានកំណត់ដូចឈាម ឬ ដូចជា ហ៊ុនស្រ : តាក់ក្រហាម ។

ក្រហាល គ. ឬ គុ. ដឹកចេញដូចជាហាល : ក្រហាល ចិត្ត ។ ច. ពាក្យសម្រាប់និយាយស្រដៀងពាក្យប្រហាយ : ក្រហាលក្រយាយ ។

ក្រហាយ គុ. ក្រហាយ : ក្រហាយខ្លួន ។

ក្រហូង ខ. ទំនលក្នុង : ដីក្រហូង ។

ក្រហូង (ម. ក. ក្រហូង ឬ ក្រហូង) ។

ក្រហូច គុ. ដែលជាប្រហោងខ្ពស់ : ប្រហោង ក្រហូច, ធ្វើមាត់ក្រហូច ។

ក្រហោង ប. ពាក្យសម្រាប់និយាយឱ្យដឹងពាក្យក្រហោង : ក្រហោងក្រហោង គឺក្រហោងតូចៗ ខ្ពស់ៗ ។

ក្រហោង ប. ពាក្យសម្រាប់និយាយឱ្យដឹងពាក្យក្រហោង : ក្រហោងក្រហោង ។

ក្រហោង ឧ. ប្រហោងដីដែលច្រេះ, ច្រេះដី : ក្រហោងដី, ដីច្រេះក្រហោង ។

ក្រហោង គ. អំពីក្រែក ឬ មាត់ដែលបំប្រែងចេញទៅ ឡើង ដើម្បីសំដែងវិធានឲ្យគេឆ្ងាច : ក្រែកក្រហោង ។

ក្រឡ ឧ. របស់សម្រាប់ប្រើប្រាស់ មានសណ្ឋានដូច កាត់ ឆៃតូចជាង, ធ្វើដោយដីខ្លួនគ្នា : អំបិល ១ ក្រឡ, ទឹកត្រី ១ ក្រឡ ។

ក្រឡក ក. ក្បូង, ដំណាយបានតែសភាវៈផ្លែ, ចំពួ ដឹងពាក្យ : ក្រឡកទឹក, ក្រឡកចិត្ត, ក្រឡកជាតិ ។

ក្រឡដំ ១ គ. ដែលមានសណ្ឋានមូលកើយច្បាស់ : មុខក្រឡដំ, មើលទៅឃើញក្រឡដំ, មូលក្រឡដំ ។

ក្រឡដំ ២ ឧ. ឈ្មោះគ្រឹះស្រុកមួយនៅក្នុង សង្កាត់ ត្រីស្រែ, កាលទៅតូចហៅក្រឡដំ ធំឡើងហៅត្រីស្រែ ។

ក្រឡា ឧ. លាន; មានរាងដូចក្រឡា : ក្រឡា ចក្រភ្នំ, ក្រឡាកខ្លួល, ក្រឡាមត់ ។ ទីដែលស្តេចផ្តួ

ហៅ ក្រឡាបង្កំ ឬ ក្រឡាត្រូវបង្កំ; ទីដែលសម្រាប់គាល់ ស្តេចហៅ ក្រឡាតំណាល់ ឬ ក្រឡាត្រូវតំណាល់; ទី

ដែលទៅត្រូវពិភាក្សាផ្តួ ហៅ ក្រឡាត្រប ។

ក្រឡាច់ ក. វិ. ឬ គ. ដែលមិនដឹង មិនដាច់ រើស ចុះ រើសឡើង ក្នុងកិរិយាអង្គុយ ឬ ជិះ : អង្គុយក្រឡាច់, ជិះក្រឡាច់, ទូកក្រឡាច់, ចង្កូកក្រឡាច់ ។

ក្រឡាញ គ. ដែលមើលឃើញច្បាស់ : ស្វាមៈជើង ក្រឡាញ, ក្រឡាក្រឡាញ, អក្សរក្រឡាញ, មើល ទៅឃើញក្រឡាញ ។ ក្រឡាញក្រឡាញ (ព. ព.) ។

ក្រឡាញ់ ឧ. ឈ្មោះឈើមួយនៅក្នុង មាត់ខ្សែចំ- កោង ។ ឈ្មោះស្រុក ១ ក្នុងខេត្តសៀមរាប ។

ក្រឡាដុំដេរា ឧ. (ព. ប.) ខ្មែរដុំក្រ ។

ក្រឡាពប : (-តៈ ប៉ះ) ឧ. ខ្មែរក្រឡាដុំក្រដែល តាំងដីពប : (ព. ប.) ។ ប. ព. គប : ដង ។

ក្រឡាបញ្ជី ឧ. មានរាងរបស់មន្ត្រីដាក់កំណត់ទាន កុលការ ជាស្លៀកសម្រាប់កាន់កាប់បញ្ជីដាក់សំណុំរឿងផ្សេងៗ ជាដើម ។

ក្រឡាន ឧ. ពាយ័ព្វលើមាត់ខ្លួនដោយបំពង់ឬស្រ្តី ស្រស់មានលាយរំបល់ដំងឹះដូងជាដើម ។ ប្រាក់រៀល ឬ ប្រាក់

កាក់ដែលហោសណ្ឋានជាប្រឡាន គឺហៅ ក្រឡាច់ ដែរ : ច្រក់ ១ ក្រឡាច់, កាក់ ១ ក្រឡាច់ ។

ក្រឡាប់ ក. ប្រែពីភ្នំទៅភ្នំដាច់ : ថេយ្យក្រឡាប់ ។

ក្រឡាពាល ឧ. មានរាងរបស់មន្ត្រីសំបុត្រចាត់ អាណាចក្រសម័យដាច់ដើម ក្នុងស្នង, ក្នុងស្នង ។

ក្រឡារឿង ឧ. ឈ្មោះភ្នំនៅក្នុងខេត្តសៀមរាប គាច ដំឡើងបុកណា ហៅថា ត្រាយក្រឡារឿង ។

ក្រឡាស់ ក. ប្រែពីភ្នំចំបកដាច់ ពីភ្នំទៅដាច់ ។ បើជាពាក្យប្រៀបវិញ គឺពេលសំដី : ដំណាយក្រឡាស់ ក្លាម ។

ក្រឡាហោម ឧ. មានរាងរបស់មន្ត្រីដាក់ខ្ពស់ទាត់ អាណាចក្រសម័យដាច់ដើម : ទុកញ៉ាំក្រឡាហោម ។

ក្រឡាត គ. ដែលមិនដឹងមុខ (ព. ព.) ។

ក្រឡាដំ ១ ក. ធ្វើឲ្យមូលដោយគ្រឿងរើល និងដៃកបាត់ ដែលហៅថាគ្រឿងក្រឡាដំ : ក្រឡាដំដាច់, ក្រឡាដំ ជើងខ្លី ១, ក្រឡាដំជើងបាត ។

ក្រឡាដំ ២ ក. វិ. ដែលមានដំណើររើលដំបូង : ដើរក្រឡាដំ, បរក្រឡាដំ, ហោរក្រឡាដំទីក្រដ, សត្វហើរក្រឡាដំបី ។

ក្រឡាប គ. ខ្ពស់ : ស្រែកក្រឡាប ។ លីប. ដែលមើកមិស្ត្រីល : ក្រែកក្រឡាប ។

ក្រឡាម គ. ដែលលេចចេញមិនអស់, ដែលមើលទៅ ឃើញកំប៉ុះ : ឃើញតែក្បាលក្រឡាម, រើតែក្បាល ក្រឡាម ។

ក្រឡាម ក. វិ. ច្រើន, ដែលមានឃើញមុខហើយ លោតឃើញមកដល់ : កំពុងតែទង្គិច លោតលេច ក្រឡាមមក ។ ចំពោះគ្រឿងកិរិយាដែលមកដល់ក្រោយគេ កំ ប្រើសត្វចេះចោលដែរ : ទើបនឹងដល់មកក្រឡាម, ទើប នឹងលេចមកក្រឡាម ។

ក្រឡាញ គ. ដែលខ្ញុំពេកណាស់ : ខ្ញុំក្រឡាញ ។

ក្រឡាប គ. ១៦ : ច្រក់ក្រឡាប, ស្រែកក្រឡាប, កាតក្រឡាប ។

ក្រឡាម គ. ដែលរួមមាត់ ធំបាត : បាតក្រឡាម, ប្លើក្រឡាម ។

ក្រឡាត ក. មើលចំហៀងក្រែកដោយរោល គឺមើល ក្លាម ឯករាជវិញគ្រប់ ។ បាក់ក្រឡាត គឺជាកន្លែងចាត់ ឬ បុកគ្រឿងដែលរលើច្បាញក់, តែកាលណាភ្នាក់ គោង តែកាយ៉ាងរោល; បុកណាយកំទងគ្រឿងចេះក្រឡាតជាពាក្យ

ក្រឡេច ឆ័យ ក្រអូប

សម្រាប់និយាយ និងគោត្រង់ដែល : ចាក់ទៅហើយ ទំន ក្រឡេកមិនទាន់ ។

ក្រឡេច គ. គេចវា, គេចច្រឡោនគំព័រក្រអឺងដើម ដោយកាយឬដោយវាចា : ក្រឡេចឱ្យដុត, ឱ្យរួច, ឱ្យបូក ។ ដូចកាលប្រើជាតាមសន្ត ឆ្លុះកញ្ចក់ មនុស្ស ទោរមានក្រឡេចច្រើនយ៉ាង នឹងមានកំពូលច្រើន ។

ក្រឡេចក្រឡួច គ. រើប្រាប្បមិនទំន មិនប្រា- ពនៈ មនុស្សក្រឡេចក្រឡួច មិនមនុស្សចម្រើនប្រាប្ប ។

ក្រឡេក គ. វ. ពាក្យសម្រាប់ចម្រើនការងារឱ្យប្រក- ឡើង : ភ្នំក្រឡេក គំរូច្បាស់, ភ្នំបែស (រើនិយាយថា ភ្នំភ្នំក្រឡេក ភ្នំដា គ. ភ្នំដា គ. ក្រឡេកដា គ. វ. តែការងារ) ។

ក្រឡេរ គ. សំនិយាយឃ្លាតគ្នាដាច់ ករឡេប័ (ម. ព. 162) ។

ក្រឡេរដី គ. ឈ្មោះនិមួយយ៉ាងធ្វើពីធូលីដំណើប គាត់ស្គុលសស្រែកយាយ ទំហំប៉ុនធ្វើអង្កាញ់ ឬ ទំនាង បរិភោគ លាយជាមួយទឹកស្ករ : ក្រឡេរដី ។

ក្រឡេកាត គ. ទំលើង : ក្រឡេកាត, ក្រឡេកាត ។

ក្រឡើ គ. ដាក់, ច្បាស់, ប្រកាស, ស្តែង : ក្រុក ក្រឡើ, ក្រុមក្រឡើ ជាដើម ។ ក្នុងសាស្ត្របុរាណ ច្រើនប្រើថា គ. ដូចការងារ ក្រឡេកក្រឡើ ដើម ដើមរើសរៅសារសា... ក្រឡេក គឺមើលចំហៀង ភ្នែកដោយហេស, ក្រឡើ គឺមើលចំទុះហើយស្ករឡូ ច្បាស់ ។ ទុកច្រៀងខ្លះ កំប្រើថា គ. ដូចគ្នា ដូចការងារ ក្រឡេករើសរៅ ក្រឡើរើសមក ជាដើម ។

ក្រអឺង គ. ដែលទំនាងទាងទៅលើ : កង ក្រអឺង (ម. ព. កង្កាញ) ។

ក្រអឺមក្រអឺម គ. ស្ងៀមមិននិយាយដោយស្មើ, ដោយចាញ់ : ទំនាយមកចុះ ក្រអឺមក្រអឺមអី ។

ក្រអឺត គ. វ. ឬ គ. ស្មើ, ដែលមានប្លកា បែបដើងដី, បែបកោង : ឈរក្រអឺត, ធ្វើបូកក្រអឺត ។

ក្រអឺតក្រឡម គ. ដែលសំដែងប្លកា, ក៏ដោយដា- ល់ ធ្វើក្រអឺត ប្រព្រឹត្តិយោប : បូកក្រអឺតក្រឡម (ម. ព. ក្រអឺត) ។

ក្រអឺតក្រអោង គ. ដែលបញ្ចេញក្រហឹម, ឬច កោង : បូកក្រអឺតក្រអោង ។

ក្រអុច គ. ដែលគាត់ហើយខ្លះ : កងក្រអុច ។

ក្រអុល ឆ័យ ក្រអុប

ឬ រើនិយាយថា គាត់ក្រអុច កំរាង ។ ក្រអុច គឺគាត់ លាស់, គាត់ហើយខ្លះ ។

ក្រអុល គ. ដែលមានកងចាយ, កង្កុល គឺហើយគាត់ ខ្លះ : ក្រអុល, គាត់ក្រអុល ។

ក្រអុប គ. ដែលស្អិត ឬ មានក្រអុប : ក្រអុប, ក្រអុបក្រអុប ។

ក្រអុម គ. ចិញ្ចឹម : ក្រអុមហាត់ ។

ក្រអុន គ. រើគំនំខ្សែដែលណែនច្រូល : សំខ្សែ ក្រអុន ។

ក្រអោង គ. សម្លេងដែលមាននៅទីខ្លួន (ម. 19. ព. 10.) ពាក្យស្រដាងប្រើ មន្ទិលកុយប្រទេស ។

ក្រអែងក្រអោង គ. អែងកោងដោយធ្វើអាការដូច ចេតនា, ដូចគ្រាន់បើលាស់ : បូកក្រអែងក្រអោង ។

ក្រអែប គ. ពាក្យសម្រាប់និយាយផ្សំនឹងពាក្យក្រអុប : ក្រអុបក្រអែប គឺប្រអូបសាធារណៈ ។

ក្រអែស គ. ឬ គ. វ. ដែលមិនរស់, ក្រអែស, ដើម : បូកក្រអែស, ក្រអែសចេញក្រអែស ។

ក្រអែង ឬ ក្រអោង ៗ (ក្រអោងកោង) គ. ដំដោយ បំបោង, ដោយចំកោង : ក្រអែង ។

ក្រឡី ឬ ក្រអៅ គ. ច្រៀង, ស្រែកច្រៀង (សព្វមេម៉ា) ។

ក្រឡី ឬ ក្រអៅ ២ គ. ខ្លាំងដែលបែកចេញពីដើមល្អិត ទៅ; គេខ្លះរស់ទៅហៅលើដើមល្អិតតែម្តង : ក្រឡី ។

ក្រឡី ឬ ក្រអៅ ៣ គ. ដែលក្នុងកំណែតំបោះ : សំខ្សែក្រឡី ។

ក្រា គ. កង្កែបស្លឹកដំណាក់កំរាង : ក្រាកាច់, ក្រាស៊ីដំណាក់អស់ ។

ក្រាក គ. សូន្យដោយអ្នកដោយចាញ់ខ្លះ : ក្រាក, ចាញ់ក្រាក ។

ក្រាក់ គ. រូបិយដែលបញ្ចេញយុទ្ធនិង : រើយ ក្រាក់, សសរក្រាក់, ក្រាក់ខ្លះ ។

ក្រាក់ ៗ ឬ ក្រាក់ ៗ គ. សូរដែលរើគឺទឹកខ្លះ : ក្រាក់ ។

ក្រាក់អាច ឬ ក្រាក់អាចមី គ. ឈ្មោះសត្វស្លាប មួយប្រភេទ សម្បូរប្រទេសក្រុងភ្នំពេញ ។

ក្រាងក្រឡី គ. ស្លាស់ខ្សែកំណែតំបោះ : សំខ្សែក្រាងក្រឡី ។

ក្រាញ គ. កៀច, តម្លឹង : ក្រាញមិនចង់ទៅ, ។

គ្រឹក ឬ គ្រឹះ : មនុស្សគ្រឹក ឬ មនុស្សគ្រឹះ ។

ព្រឹក១ ខ. សូរទៅយកគ្រង់ចំពោះប្រយុទ្ធសង្គ្រោះដើម

ដែលមានគ្រប់គ្រង : ឮសូរគ្រឹក១ (និយាយថា គ្រឹក ១ រំលោភ) ។

ព្រឹក២ (ព្រឹក) ខ. (សំ. ឮសូរ - គ្រឹក) កិច្ច : ធូលី : កាន់គ្រឹករឹម (ប. ព. កិច្ច) ។

ព្រឹក២ ក្រុម (ព្រឹក) ខ. (សំ. ឮសូរ + ក្រុម) លំដាប់គ្រឹក (ប. ព. គ្រឹក និង ក្រុម) ។

ព្រឹក ខ. (ប. ព. គ្រឹក១) ។

ព្រឹកប្រៀប ឬ ព្រឹកប្រៀបៗ (ព្រឹកប្រៀបប្រៀប

ប្រៀប) ខ. សូរគ្រឹកប្រៀប រឿយៗ ។

ព្រឹក ខ. ឈ្មោះគ្រឹកមួយក្នុងចំណោម : គ្រឹកមាត់បិយ៉ាង : គ្រឹកមាស (សម្រាប់ផល), គ្រឹកមនុស្សយ និង គ្រឹកមនុស្ស មិនចេះដល់ទេ ។ ឈើដ្រែមួយប្រភេទ មាន ស្លឹកល្អិត ច្រើនដុះពឹងអាស្រ័យខ្ពស់ឈើឡើង ហើយមានពួក ប្រើរឈើឡើងទៅដល់ : គ្រឹកម ។

ព្រឹក ខ. គ្រឿងសម្រាប់ស្រួល មានមុខទាំងពីរខាង សម្រាប់ស្រែកក្រោយស្រែកស្រែកដូចកំប៉ែនស្លៀក ។

ព្រឹក ខ. សូរដែលស្រាប់ដោយការស្រៀតឆ្មា ឬ ដោយ ការសង្កត់លើគ្នា : សូរគ្រឹក១, ទំនៀមគ្រឹក១ ។ ខ.

ផ្ទាំងដែលរំលិល ឬ ចង្អុលផ្ទាំងក្នុងមួយ ទៅក្នុងមួយ : បង្អិតមួយគ្រឹកទៀត, ទៀងមួយគ្រឹកទៀត ។

ព្រឹក១ ខ. សូរមាន់ឆ្ងល់ឆ្ងោច : ឮសូរគ្រឹក១ ។

ព្រឹក ខ. គ្រប់ដោយប្រដាប់មាន់គ្រឹកដើម ហើយ សង្កត់ទប់ទុក : គ្រឹកមាន់, គ្រឹកគ្រឹ ។ ក្បាល, ការងារ : មេមាន់គ្រឹកកូន ។

ព្រឹក ខ. (ប្រើទៅដល់ គ្រឹក) ខ. ខោ, កងខោ, ឬ : គ្រឹកក្នុងពេញ, គ្រឹកប៉ាវ, គ្រឹកក្រែងអា ។

ព្រឹក១ ខ. (មើលពាក្យ គ្រឹក១) ។

ព្រឹក ខ. (សំ. ក្រុម; ឃ. កម "លំដាប់") លំដាប់ : មើកដោយរំលោភ, ដោយមុខ, ដោយសង្កត់, ដោយ ពួក : ក្រុមក្បាលព្រះអង្គ, ក្រុមកងទ្រព្យ, ក្រុមទាហានគ្រូយោធា ។ ល ។ ក្រុមម្សៀត (ក្រុម-ម៉ៈម៉ៀត) ក្រុមម្នាក់និការរក្សាគ្រឹក : កងការក្រុមម្សៀត ។ ក្រុមកំរិត (ក្រុម-ម៉ៈកំរិត) ក្រុមមន្ត្រីអ្នករក្សាការខុសត្រូវនៃពួកស្រ្តីក្នុងព្រះ បរមរាជវាំង (មានគ្រូក្រសួងកាលពីដើម) ។ ល ។ មាន់ស្រឹក នៃព្រះអង្គម្ចាស់អង្គ្រះ : ដែលព្រះករុណាជាម្ចាស់ដីរលើស្រុក ទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោសទាំងទាំង ម៉ឺន ឬ ហ៊ុន, យុន, ហ្នឹង, ព្រះ តាមលំដាប់ផ្ទាំង ក្រុមម៉ឺន ឬ ក្រុមហ៊ុន, ក្រុម យុន, ក្រុមហ្នឹង, ក្រុមព្រះ (សូរតែមាន់ថា ក្រុម-ម៉ៈ-),

ហៅថា ស្តេចកំរិតក្រុម ឬ ព្រះអង្គម្ចាស់កំរិតក្រុម; សាធារណៈដែលតែងតែនិយាយថា ព្រះអង្គក្រុមម៉ឺន... ព្រះអង្គក្រុមយុន... ព្រះអង្គក្រុមហ្នឹង... ព្រះ អង្គក្រុមព្រះ... ខ្លះកាលមានមេមាន់ផ្សិតក្នុងពួក ខ្លួន ជា ព្រះអង្គក្រុមយុនស្រួតស្រួល ជាដើម ។

ព្រឹក ខ. ឈ្មោះគ្រឹកស្រុកមួយប្រភេទ សម្រាប់ គ្រឹក្បាល តែពួកគ្រឹកក្រែង ទំហំធំទៀតលើគ្នា : គ្រឹកស ។

ព្រឹក ខ. ឈ្មោះឈើមួយពួកមានផ្លែប្រកបដោយក្រូច, កំរិតសមាន់សម្លា ឬ ផ្លែមួយគ្រប់គ្រឹកអាណា ឬ ជាប្រយោជន៍ ក្នុងគ្រឿងច្រវាក់ដើម ។ ក្រុមមានច្រើនយ៉ាង : ក្រុមម្នាក់, ក្រុមស៊ីត, ក្រុមគ្នា, ក្រុមចងសក់, ក្រុមយូច, ក្រុម រោងសាត់ ។ ល ។

ព្រឹក ខ. ឈ្មោះស្រុកមួយនៅតាមដងទន្លេ ចេញក្នុងទ្រព្យកំរិតចាម : ស្រុកក្រុមគ្នា ។

ព្រឹក ខ. ឈ្មោះសត្វបក្សីមួយក្នុងចំណោម កងក្រុម មាន លំដៅ ឬ ធ្វើសំបុកប្រាប់គ្នាទៅដល់, ដើរវាងវា ដើរវាងវា ។

ព្រឹក ខ. សូរទៅយកគ្រង់ចំពោះប្រយុទ្ធសង្គ្រោះដើម

ព្រឹក ខ. ជាតិធូមយ៉ាង មានសារធាតុ មានសណ្ឋាន ជាតិធូម ឬ មូលខ្លះ លំដិតខ្លះ ច្រើនដុះពឹងក្នុងទឹក ប្រើការ លាយជាមួយខ្លាច និង ស៊ីម៉ង់ត៍ ធ្វើគ្រឹះស្ថានផ្សេងៗ ។

ព្រឹក ក. រូបរាង : គ្រឹកគ្នាទំនៀម កេសី, ទំនៀមស្រួត ។ ក្រុមសកល្យាលដំនុំសង្ឃ រក្សាដែលមានជីវិតខ្ពស់រាត ហើយអាចចេះចាំផ្លូវអាណិតសង្ឃ ៥, មាតិកា ១, បសិកោណ ២ និងកថាខុទ្ទកបិដក ហើយអាច ញ៉ាំងសង្ឃឲ្យប្រកាសបោក, ដើម្បីឲ្យគ្រង់កំប៉ែន កំលៅ គ្រឹក ដើរ : គ្រឹកកំប៉ែន ។

ព្រឹក ក. ចងច្រវាក់ក្រុម និងបង្កោយ ឬ សសរ, ដើមឈើ ។ ចងក្រៀម និងបង្កៀកឲ្យមាំ ។

ព្រឹក ខ. ឈ្មោះធំធេងក្រុមដីលើក មានសណ្ឋាន មូលសំប៉ាត ចង្អុលដោយបំពង់ដីដើរក្រើង មានកាយស្រួយ : ធំក្រៀម ។ ធំក្រៀមទឹក និងក្រៀមសើម, ទំន ។

ព្រឹក ខ. សូរស្រៀតឆ្មា ឬ សូរដាច់, សូរសង្កត់ លើរបស់ផ្សេង ដែលស្រួយ : ឮសូរគ្រឹក១ ។

ព្រឹក គ. ស្រុកស្រាង, ស្រុកប្រាង : ស្រុកស្រាង គ្រឹម, បាយគ្រឹម ។

ព្រឹក គ. (ប. ព. គ្រឹម និង ក្រុម) ។

ព្រឹក ខ. ឈ្មោះសត្វស្រាចមួយប្រភេទ សម្រាប់ដើរ ចំពោះវែង, កម្រង, ដើរវែង, ខ្ពស់ដ៏គ្រោក, មានសម្រែកឆ្លង ។

ព្រឹក ខ. ក. ដំរូក ឬ ដំរូកច្រវាក់ : គ្រឹកទឹក ។

ស្នូលយោល៖ (ឧទាហរណ៍) ក្នុងស្នូលយោល តាមពាក្យខ្មែរ បុរាណវិញ) ។ ក្នុងស្នូលយោលនេះ សម្រាប់ប្រើក្នុងពេល វិសោយសត ។

ក្រុង ខ. ឈ្មោះកោសលវិសម្ភយយ៉ាង ច្រើនធ្វើឲ្យច្បាញ សៀវភៅស្រាវជ្រាវជាដើម ។

ក្រុង ខ. (ស. «ចម្រៀងចង្រៃ») ឈ្មោះបទភ្លេងសៀម មួយយ៉ាង : ភ្លេងភ្លេង ។

ក្រុង ខ. ច្រកមានកំពូលដំរីវាយ ឬ មានតែកំពូល តែដំរីវាយតែម្នាក់ ។

ក្រុង គ. សព្វយុទ្ធភ្នកខ្លះ, អង្គភាព, ដែលសំដែងអិវិយា ឲ្យឃើញសេចក្តីរីករាយ : ចំនួន, សំដីកា ។

ក្រុង ខ. បំណងមានប្រយោជន៍ សម្រាប់ប្រកាសដើម្បី ចំណុះ : ក្រុងបារាំង, ក្រុងខ្មែរ, ក្រុងមូល ។

ក្រុង គ. ស្ថាន, ស្ថានដ៏ល្អឬល្អបំផុតដែលលោក ឬ មនុស្ស រំលឹក ឬ ស្ថាន, ស្ថានរីកចម្រើន : ក្រុងបារាំង ជាដើម ។

ក្រុង គ. មិនសូវ, មិនឆ្លាត, ក្រប្រុស ។

ក្រុង គ. (ស.) ពោល : ក្រុងបារាំង គឺពោលពោល ។

ក្រុង គ. ក្រសែងយុល ឬ ក្រសែង ។

ក្រុង គ. បរិស, លុះ, មេរុក, អង្គភាព : ចំនួនក្រុង, មនុស្សក្រុង ។

ក្រុង ខ. (ស. ព. កសិក្ខ) ឈ្មោះនៃ ១ ទៅ ក្នុងមជ្ឈិមប្រទេស : ប្រជាជនដែលនៅក្នុងនៃនោះ កំហៅថា ក្រុង ដែរ ។

ក្រុងស្រុក (ក្រុង-ក្រស) ខ. (ស. កសិក្ខស្រុក ; ព. កសិក្ខ) នៃកសិក្ខ, នៃកសិក្ខ ។

ក្រុង គ. នៃលទ្ធផលនៃ : ឧទាហរណ៍ ក្រុងសំដី ឬ មុនមិនសូវចេះ (ឧទាហរណ៍ ភ្លេង) ។

ក្រុង ខ. បំណងដែលឲ្យយល់ច្បាស់ផ្សេងៗ ប្រដាប់ ឬ ស្តុយជាដើម ។

ក្រុង គ. ចង់, ចង់ដឹងចំណេះ : ក្រុងខ្មែរ ជាដើម ។

ក្រុង ខ. ឈ្មោះសត្វល្អិតមួយប្រភេទក្នុងចក្រវាស, កាល ណាពេលដំណាច់ មានកង្កី ដូចជាសត្វដំណាច់ ។

ក្រុង ខ. កំបោះមន្ត្រី : មានកំបោះមន្ត្រី ម្នាក់សម្រាប់ សៀវភៅ, ម្នាក់ទៀតសម្រាប់ប្រយោគល្អៗ : កំបោះក្រុង ។

ក្រុង ខ. មិត្តស្និទ្ធស្នាលចិត្តគ្នាដល់មិត្តស្និទ្ធស្នាលមួយគ្នា ឬ មិត្តមេត្រីដោយឡែកដល់មិត្ត ឬ គ្នាជាដើម, ដល់ហៅគ្នាមិត្ត, ដល់ អញទៅវិញទៅមក : មិត្តដ៏ដ្ឋិតដ្ឋិនហៅថា «ប្រាក់» វិញ ។

ក្រុង គ. ក្រុងក្រុងហើយខ្លះ (គឺយាយចំណេះ ដំរី) : ដំរីក្រុង (គឺយាយធូលី ឬ ម្យ៉ាង កំហែង) ។

ក្រុង ខ. កៀននៃពាក្យស្នា :

ក្រុង គ. (ស. ក្រុង) «បច្ចុប្បន្ន, ដំរី» បច្ចុប្បន្នក្នុងបទពាក្យ : ដំរីក្រុង ។

ក្រុង គ. (ម. ព. ក្រុង) ។

ក្រុង គ. ធ្វើឲ្យប្រកាសប្រកាសដើម ទៅយកប្រកាស ដើម្បីឲ្យគេស្គាល់ ឬ ពោលឲ្យខុសប្រកាសដើមទៅពោលសំដី ដើម្បីឲ្យគេដឹង : ក្រុងប្រេ, ក្រុងសំដី, ក្រុងសំខ្សែង ។

ក្រុង ខ. សាច់ស្រទាប់នៃផ្លែឈើ : ក្រុងខ្មែរ, ក្រុង ខ្មែរ ជាដើម ។

ក្រុង គ. កែវ, លាយផ្សំឡើង, សៀវភៅ : យកលាយ ក្រុងខ្មែរ, ខ្មែរណាម : យកក្រុងមូលមកក្រុង ។

ក្រុង គ. (ស. «មូល») ។ ខ្មែរយើងប្រើប្រើថា អភិ- សេសកុណាមាម : មូលកុំ គឺមូលពេញទំនងឡើង ។

ក្រុង គ. ដែលមានដំណាប់ដឹងបង្កប់ចុះដឹងស្មើ ។

ក្រុង ខ. ឈ្មោះបាទមួយប្រភេទ ពណ៌ខ្មៅក្រហមស្លាប គ្រឿង មានកណ្តាប់មាត់រីកចេញ គឺដើម សម្រាប់ដាក់បាយ : បាយក្រុង ។

ក្រុងហាយ ខ. ឈ្មោះគ្រឹះអិលមួយប្រភេទ ពួកគ្រឹះ សណ្ឋានយុទ្ធជន : គ្រឹះក្រុងហាយ ។

ក្រុង ខ. ឈ្មោះមួយឈ្មោះផ្សេងៗ គឺប្រភេទ សម្រាប់ប្រើជាផ្លូវកែតោ ។

ក្រុង ខ. ឈ្មោះឈើមានផ្កាដ៏ច្រើនប្រហាក់ ប្រើជាផ្លូវ ឬ ជាគ្រឿងធ្វើអាហារបរិភោគ ។

ក្រុង គ. ពោលបើបង្កើត ដើម្បីឲ្យដឹងដឹង, ស្នេហា ឬ កំណត់នៃស្នេហា : ក្រុងគ្រឹះដោយស្នេហា ។

ក្រុង គ. (ស.) វ, វាង, ស្នាដំ, ដំណាច់ ។

ក្រុង គ. (ស. ព. ខណ) ពេល, ប្រយោគ, កំពេច ។ ច្រើនប្រើប្រាស់ថា ក្រុង (ម. ព. ខេ) ។

ក្រុង ឬ ក្រុង (ក្រុង) ខ. (ស. ក្រុង, ក្រុង) ឈ្មោះបើតាមឈ្មោះដើមប្រើប្រាស់ «ក្រុង» ។

ក្រុង ខ. (ស. ក្រុង ; ព. ខយ) ការសំរេច : សេចក្តីចាត់ចែង, វិធាន ។ ដែលប្រើសព្វថ្ងៃនេះមានទំនងដូចជា គ. : ក្រុងដំរី, ក្រុងកំលោះ គឺអស់ដំរី, អស់កំលោះ ។

ក្រុង (ក្រុង) គ. (ស.) ដែលស្ងប់ស្ងាត់បំផុត : ក្រុងស្ងប់ ។

ក្រុង (ក្រុង) ខ. (ស. ក្រុង ; ព. ខណ) ដូចគ្នាគឺ ក្រុង : ។

ក្រុងក្រុង ខ. (ក្រុង + ក្រុង) ការចាត់ ចែងឲ្យទៅក្នុងមួយប្រយោគ គឺការស្ងប់ក្រុង ។ សព្វថ្ងៃប្រើថា គ. : ដំរីក្រុងក្រុងក្រុងក្រុង គឺដំរីក្រុងក្រុងក្រុង ។

ទៅកើយ (ម. ព. ក្បួន ៥២) ។ ក្បួននោះ ៥.
(ក្បួន + នោះ) ទណៈនោះ, ក្បួននោះ, ក្បួននោះ, ៥២នោះ,
កាលនោះ (ម. ព. ១៣៖ ៥២ ក្បួនៈ) ។ ក្បួន
នោះត្រូវយេមត្រាយ លើសវែនសត្វសាយ
ស្តេចបើកត្រូវទេត្រយល់ដាក់... (សស្ត្រាពាក្យពាក្យ
ស្តេចឧកុមារ) ។

ក្បួន (ក្បួនៈ ឬ ក្បួន) គ. (សំ. ព. ១៣) ។
ដែលអស់ទៅ ។ ក្បួនស្រព (—ស្រប) ៥. ម. ព.
១៣ ស្រព ។

ក្បួន (ក្បួន) ៥. (សំ. ព. ១៣) ។ ទំកន្ត្រីស្រព ៖ ទំកន្ត្រី ។

ក្បួន ៥. (សំ. ព. ១៣) ។ ស្រ, ទី, តំបន់ ។
ក្បួនក្រុម, ក្បួនត្រីក្រុម តំបន់នាងស្រពន្តរ ។

ក្បួនគ្រាជីវកម្ម ៥. (សំ. ៥២ ព. ១៣) ។ បេដក្ខន្ធគិរិ
ដោយស្រពន្តរ ។

ក្បួនគ្រាជីវកម្ម ៥. (សំ. ៥២ ព. ១៣) ។ ឈ្មោះគ្រូស្នងដែលបង្ហាញ
បញ្ជា ត្រូវត្រូវលើការស្រពន្តរល្អដំណាក់ ៖ ត្រូវស្នង
ក្បួនគ្រាជីវកម្ម (សព្វថ្ងៃយើងត្រូវត្រូវជា ត្រូវស្នង
សេដ្ឋកិច្ច; ម. ព. ទេវទ្រព្យ ៥២) ។

ក្បួនគ្រា ៥. (សំ. ព. ១៣) ។ ឬក
ដៃក្បួនស្រពន្តរ, គ្នាស្រពន្តរ ។

ក្បួន គ. (សំ. ព. ១៣) ។ សុខសប្បាយ ។

ក្បួនក្បួន គ. (សំ. ព. ១៣) ។ ដែលមានសេចក្តីសុខសប្បាយ
(ម. ព. ក្បួន ៥២ ក្បួន) ។

ក្បួន គ. បញ្ចេញខ្យល់ ដោយចង្អុលចំណង់ ស្រូវៈ ។
ឬ ខ្យល់ ឬ ចេញខ្យល់ពីមាត់ ឬ ក្បួនស្រពន្តរ មាត់បំបែក ។

ក្បួន ៥. ឈ្មោះកេស្ត្រយក្ស ដែលបណ្តាលឲ្យរមាស់បំបែក
ហើយខ្យល់នាវាចេញឃើញ ឲ្យឆ្ងល់ទោះ ខ្យល់ ជាដើម ៖
កេស្ត្រ ។

ក្បួន ៥. របស់ធូលីដ៏សម្រាប់ដាក់ទំក, មានក្បួន
កង់ក្បួន ក្បួនផ្ទះឃ្លាតសាយដើម ។

ក្បួន ៥. សូត្រដោយសើច ៖ សើចក្បួន
(ម. ព. ក្បួន) ។

ក្បួន ៥. ក. វិ. ក្បួន ច្រើនដង ។

ក្បួនក្បួន គ. សម្បាយ, កែវយ, ស្រពន្តរ ។ គ. វិ.
ពាក្យសម្រាប់ចង្អុលចំណង់ច្រើនឡើង ៖ សើចក្បួនក្បួន
(ម. ព. ក្បួនក្បួន ៥២) ។

ក្បួន ៥. ពាក្យសម្រាប់និយាយឲ្យដឹងពាក្យៈ ក្បួន ៖
ក្បួនក្បួន គឺដែលបញ្ចេញសំដីក្បួនគ្រា ។

ក្បួន ៥. ឈ្មោះសត្វល្អិតមួយប្រភេទ ត្រូវស្រព តែង
ដាក់ស្រព ។

ក្បួន ៥. ឈ្មោះសត្វល្អិតនៅក្នុងទឹកត្រូវស្រព ។

ក្បួន ៥. ឈ្មោះគ្រូតូចក្នុងព្រះវិហារ ៖ គ្រូក្បួន ។
ក្បួន គ. វិ. មានសំលេងខ្លាំងពាក្យ ក្បួន
(ម. ព. នោះ) ។

ក្បួន ៥. ឈ្មោះគ្រូមួយប្រភេទ ត្រូវត្រាយ, ស្រព តែង
ដាក់ត្រឹមត្រូវ តូចជាងគ្រូត្រាយ ៖ គ្រូក្បួន ។

ក្បួន គ. វិ. ឬ ៥. ពាក្យសម្រាប់ចង្អុលចំណង់
ស្រពន្តរដ៏ប្រក្រតី ៖ សើចក្បួន (ម. ព. ក្បួន ៥២) ។

ក្បួន ៥. ឈ្មោះគ្រូមួយប្រភេទ សណ្តាមួយប្រភេទដ៏
ត្រឹមត្រូវ មានកង់ ១ ឬ ៥ ដង តែងប្រក្រតី ៖
គ្រូក្បួន ។

ក្បួន គ. បើកហោរចេញពីព្រះមហាមាត់ ។

ក្បួន ៥. ប្រដាប់សម្រាប់ការស្រព, ការដោះ មាន
សណ្តាមួយប្រភេទ ។

ក្បួន គ. វិ. ពាក្យសម្រាប់ចង្អុលចំណង់
ឲ្យរិះសេសឡើង ៖ សើចក្បួន គឺសើចស្រព (ម. ព.
ក្បួន ៥២) ។

ក្បួន ៥. ឬ គ. ថ្ងៃ ដែលបើកទៅខាង ៖

ក្បួនក្បួន, ក្បួនក្បួន ។

ក្បួន ៥. គ. ដែលមានប្រក្រតី សំដីដោះពាក្យត្រឹមត្រូវ ៖
ក្បួនក្បួន, សំដីក្បួន ។ ប្រើជា គ. វិ. ដាក់ចាន ៖
និយាយក្បួន ។

ក្បួនក្បួន គ. (ម. ព. ក្បួន ៥២ ក្បួន) ។

ក្បួន គ. បើកហោរចេញពីមាត់ដោយខ្យល់ដ៏ស្រួល ៖
គ្រូក្បួន ដែលរិះទឹកដោះចេញមាត់ ៖ ក្បួន
ដោះ ។

ក្បួន ៥. ឈ្មោះមន្ត្រីមួយប្រភេទ សម្បូរខ្មៅស្បែក,
ដំណើរពេក ច្រើនបរិភោគស្រពន្តរ ។ ឈ្មោះគ្រូ
មួយប្រភេទ មានស្រពា សម្បូរខ្មៅប្រដេះ, រង្វះមាត់តូច ៖
គ្រូក្បួន ។ ឈ្មោះគាត់ក្នុងមួយប្រភេទ ផ្សែងមូលចំឡើង
ក្នុងព្រះវិហារ ៖ ក្បួនក្បួន ។

ក្បួន ៥. ឈ្មោះសត្វមានសំដីមួយប្រភេទ មានដឹង
ច្រើន សម្រាប់ដោះ (ជាសំដី សេដ្ឋកិច្ច "សត្វមានដឹង
ច្រើន") ៖ ក្បួនក្បួន, ក្បួនក្បួន ។

ក្បួន ៥. ក្បួន, មន្ត្រីដែលដាក់ដឹងស្បែក ឬ ដឹងក្បួន
ស្រព ៖ ក្បួនក្បួន, ក្បួនក្បួន, ក្បួនក្បួន ។